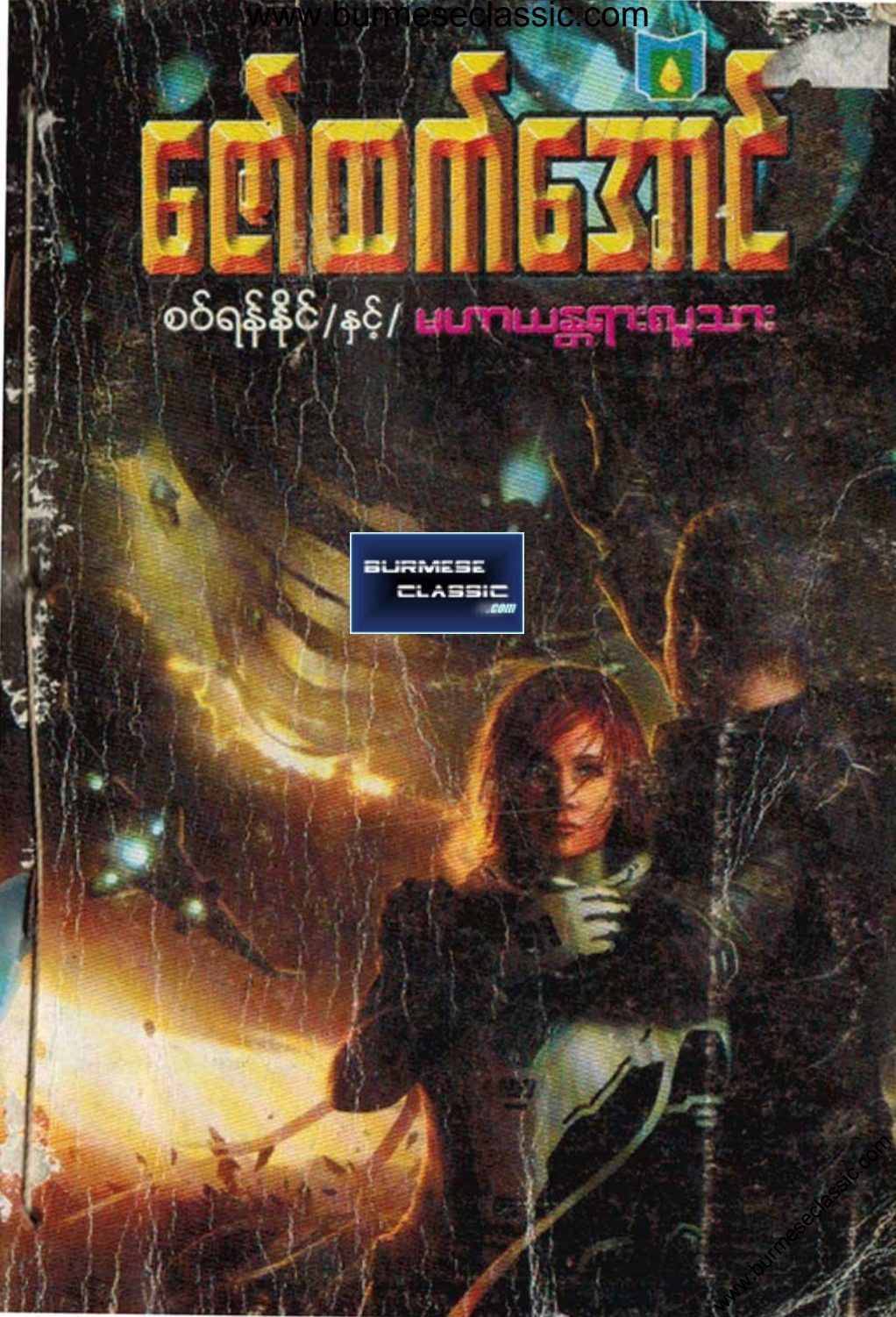

ရေထက်အောင်

ဝင်ရန်နိုင်/နှင့်/ မဟာယန္တရားလူသား

BURMESE
CLASSIC
www

ဥုံမကိပါဒေပံ

စိစဉ်သူ
ပိုး နဲ့ အိ

ဇော်ထက်အောင်

စင်ရန်နိုင်နှင့်မတာသန္တရားလူသား

အသစ်စက်စက် စ/ဆုံး လုံးချင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၀၃၁၂၀၇၊
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၄၅၀၆၀၈၊ ၂၀၀၈ခု၊
ဩဂုတ်၊ အုပ်ရေး-၅၀၀၊ တန်ဖိုး-၁၃၀၀၊ မျက်နှာဖုံးပန်းချီ-
ချစ်ဆန်း(၅၂၈)၊ ကာလာခွဲ-ဒီးဂဲလ်၊ စာအုပ်ချုပ်-မောင်မောင်၊
ဒေါ်မိုးကေခိုင် (၀၁၆၉၂)၊ ချိုတေးသံစာပေ၊ ရေနံသာကျေးရွာ၊
ပုလဲမြို့သစ်-၃၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေ၍
ဦးကျော်လှိုင် (၀၅၅၇၃)၊ စေတနာအေး(ဖိ)စက်၊ အမှတ်-၅၉၊
၁၉လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့မှ အဖုံးနှင့်အတွင်း ပုံနှိပ်ပါသည်။

မိုးဆမ်းပန်းစာပေမှ တင်ဆက်ပါသည်။ ဖုန်း - ၇၀၅၄၈၃

အခန်း (၁)

အာသာစတီမြို့ အပြင်ဘက်...။
 ရှေးဟောင်းသုတေသန တူးဖော်မှုလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်
 ရန်အတွက် အထူးသီးသန့် ဖောက်လုပ်ထားသည့်လမ်းတစ်ခုရှိသည်။
 စင်ရန်နိုင်သည် ထိုလမ်းမပေါ်၌ Hummer H₃ ဂျစ်ကားကို
 မောင်းနှင်လာသည်။ ထိုလမ်းသည် ဥက္ကဋ္ဌရတောင်တန်းကိုဖြတ်၍
 ဖောက်လုပ်ထားသောလမ်းဖြစ်သည်။
 နာရီဝက်ခန့် ကြာလျှင်ပင်...
 ရှေ့၌ လမ်းပျောက်၍သွားပေသည်။
 ဝါးပျံကျေးရွာသို့ရောက်ရန် ငါးပိုင်ခန့် လိုပေသေးသည်။

ကားဖြင့် ဆက်၍သွားရန် လမ်းလုံးဝမရှိတော့ပေ။

ကတ္တရာခင်းလမ်းမကိုလွန်လျှင် ကျောက်ခဲများဖြင့် ဖြစ်သလို အကြမ်းခင်းထားသော လမ်းကြမ်းတစ်ခုရှိသည်။ ဂျစ်ကားကို အသုံးပြု၍ ခက်ခက်ခဲခဲ မောင်းနှင်သွားလျှင် ရနိုင်သည်။ သို့သော် သုတေသနတူးဖော်မှုနေရာသို့ ခြေလျှင်လျှောက်၍ သွားခြင်းက ပို၍ကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

စဝ်ရန်နိုင်သည် H, ဂျစ်ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ ထိုးရပ်၍ စက်သတ်လိုက်၏။ ကားသော့ကိုဖြုတ်၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ပစ္စည်းကိရိယာမျိုးစုံ ထည့်ထားသည့် ပတ္တမြားကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ကောက်၍ လွယ်လိုက်သည်။

ဤနေရာ၌ဒေသတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက၊ မာကာလူမျိုးစုတို့ အခြေစိုက် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကြီးမားသော အိမ်များ၊ ဈေးဆိုင်များ၊ ဥယျာဉ်များ၊ နန်းဆောင်ဗိမာန်များ တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။

လွန်စွာကြီးမားသော နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်ကိုလည်း တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုခေတ်အချိန်ကာလ၌ ထွန်းကားခဲ့သောလူမျိုးများတွင် မာကာလူမျိုးတို့သည် ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်း အမြင့်မားဆုံးနှင့် လွန်စွာလျှို့ဝှက်သောလူမျိုးစုဖြစ်သည်။ မာကာလူမျိုးတို့သည် ကြီးမားခမ်းနားသော မြို့ကြီးများကို တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် အကျိုးအကြောင်း နိုင်လုံတို့ကမူ မရှိဘဲနှင့် ထိုမြို့ပြများကို

စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြပုံရသည်။

မာကာလူမျိုးတို့သည် နေ၊ လ၊ ကမ္ဘာနှင့် နက္ခတ်တာရာများ၏ လမ်းကြောင်းများနှင့် တည်နေပုံကို တိကျစွာ တွက်ချက်နိုင်ကြပြီဖြစ်သည်။ နက္ခတ်၊ ဗေဒပညာရပ်အရာ၌လည်း ကျွမ်းကျင်ထင်မြင်မှု ရှိကြသည်။

လွန်စွာကြီးမားသော နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်ကို လူအင်အားများစွာဖြင့် တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်မှာ လွန်စွာမှ ကြီးမားလှသည်။

စဝ်ရန်နိုင်သည် မြေလမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်ပြေး၍သွားသည်။ ဦးမော့၍သွားသော တောင်ကုန်းထိပ်သို့အရောက်၌ သူ၏ ခြေလှမ်းများကို မသိမသာနေလျက်၏။

တောင်ကြားလမ်းထဲ၌ တည်ရှိသည့် နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ပေတစ်ရာကျော် ဖြင့်သည်။

ကျောက်တောင်များ၊ တောင်ကုန်းများ ထူထပ်သော တောတောင်ထဲ၌ ကျောင်းတော်ကြီး တည်ရှိသည်။ ထို့ပြင် အပူပိုင်းဒေသ သစ်တောများက ပိုင်းရံထားသည်။ တောင်စောင်းများ၌ လိုက်ဂူပေါက်များ ဖောက်ထားသည်။ လိုက်ဂူများအတွင်း၌ သစ်သားများဖြင့် ယက်မတန်းများ ပြုလုပ်ထားခဲ့ကြသည်။

လိုက်ဂူများအတွင်း၌ လူအများ နေထိုင်နိုင်အောင် နိုင်ငံလုံးမှ ပြုပြင်ခဲ့ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

အာသာဝတီမြို့တော်ကို ရှေးဟောင်းသုတေသနအဖွဲ့မှ လေ့လာစူးစမ်းမှုများ မပြုလုပ်ကြရသေးပေ။

နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်အထိ ခရီးလမ်း မပေါက်သေးသည့် အတွက် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ လာရောက်လေ့လာနိုင်ခြင်း မရှိကြသေးပေ။ ထို့ပြင် မြို့တော်ဟောင်းကို ဖုံးလွှမ်းနေသော သစ်ပင်များ၊ ချွံနွယ်ပင်များကို အချိန်ယူ၍ ရင်းလင်းရန် လိုပေသေးသည်။

နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ချွံနွယ်ပင်များ၊ ရေညိုများဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍နေ၏။ လှေကားထစ်ကြီးများပေါ်၌ သစ်ပင်ကြီးငယ်မျိုးစုံတို့က ပေါက်ရောက်၍နေသည်။

စင်ရန်နိုင်သည် တောင်ကုန်းတစ်ခုထက်မှနေ၍ အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။

သုတေသနအဖွဲ့ဟု မှတ်ထင်ရသည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်၏ အရှေ့ဘက်တွင် အခြေစိုက်စခန်းချ၍ နေပေသည်။

ရွက်ဖျင်တဲကြီးနှစ်ခု၊ ဂျစ်ဂားတစ်စီး၊ မိက္ခာတင်ကားကြီးတစ်စီးတို့ကို တွေ့ရသည်။ နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်၏ အောက်ခြေဘက်ရှိ လိုက်ဂူပေါက်ဝတစ်ခု၌ အော်တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ် လွယ်ထားသောလူတစ်စုက စောင့်ကြပ်နေကြ၏။

စင်ရန်နိုင် နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ ပြုံးလိုက်၏။ ကျောပိုးအိတ်ကိုဖြုတ်၍ အထက်ပိုင်းမှ ဝတ်ဖွင့်သည်။ ပတ္တမြားထိတ်ထဲ၌ ရေဒီယိုမဂ္ဂနက်တစ်စုံစုံဖြင့် ဖောက်ခွဲနိုင်

သည့် ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများ ပါသည်။

ယင်းပစ္စည်းများမှာ ငါးလက်မပတ်လည်အရွယ်ရှိ သတ္တုဘူး (၁၆) ဘူးဖြစ်သည်။ ထိုဘူးများထဲ၌ ရေဒီယိုလိုင်းချိန်သည့် အသံဖမ်းစက်ငယ်တစ်ခု၊ လျှပ်စစ် စနက်တံ၊ ဖောက်ခွဲရေးယမ်းများ ပါဝင်သည်။

ရေဒီယိုအသံလိုင်းဖြင့်ချိန်၍ အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် ထိုဘူးကလေးက အရှိန်ပြင်းစွာ ပေါက်ကွဲမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ယမ်းဘူးအသေးစား အရွယ်မျိုးစုံ ပါသေးသည်။ ထိုယမ်းဘူးအသေးစားလေးများကိုလည်း ရေဒီယိုအသံလိုင်းဖြင့်ပင် အချက်ပြ၍ ဖောက်ခွဲပစ်နိုင်သည်။

စင်ရန်နိုင်သည် တောင်ကုန်းလမ်းကြောအတိုင်း သတိထား၍ ဆင်းလာသည်။ အဓိကနေရာများ၌ ရှိနေသည့် ကျောက်တုံးကြီးများ၏နောက်၌ ယမ်းဘူးများကို ထောင်ထားလိုက်သည်။

တောင်ကုန်းလမ်းကြောအတွင်း၌ ဝဲဘက်ထောင်၍ပြီးသွားသည်။

စင်ရန်နိုင်သည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးနောက်၌ ကွယ်၍ နားလိုက်သည်။ ကျောပိုးအိတ်အတွင်းအောက်ဘက်ရှိ တစ်နေရာကို ဖွင့်လိုက်၏။ အတွင်းဘက်မှ အသံလွှင့်စက်တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ယင်းအသံလွှင့်စက်ပေါ်၌ ဒိုင်ခွက်နှစ်ခုနှင့် ခလုတ်အချို့

သည်။

ဘချုပ်၏ နိုင်ငံတော် ဗဟိုအမျိုးသား အထူးလိုခြံရေး အေ
ဂျင်စီမှ ပျံ့ဝှက်လက်နက်ကိရိယာ ပြုလုပ်ရေးအဖွဲ့သည် စစ်ရန်နိုင်
ကတွက် ထိုအသံလွှင့်စက်ကို သီးသန့် တီထွင် ပြုလုပ်ပေးထားခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုအသံလွှင့်စက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သတ်မှတ်ထားသည့်
ကြိမ်နှုန်းလှိုင်းကို လွှင့်ထုတ်ပေးသည်။ အသံလှိုင်း ညှိထားသည့် ပလပ်
စတစ် ဖောက်ခွဲရေးဆူးများကို အသံလှိုင်းတစ်ကြိမ် လွှင့်ထုတ်လိုက်
သည်နှင့် ပေါက်ကွဲသွားစေမည်ဖြစ်သည်။

ဒုတိယ ကြိမ်နှုန်းလှိုင်းလွှင့်ချက်က ကျည်တောင့်နှင့်တူသော
ယမ်းလုံးများကို ပေါက်ကွဲစေမည်။ ကြိမ်နှုန်းလွှင့်ချက် နှစ်ချက်နှင့်
ပေါက်ကွဲစေနိုင်သော ငုံးများသည် သုံးမိနစ်အတွင်း ပေါက်ကွဲပြာ
မည်ဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ရေဒီယိုမိနစ်တစ်အသံလွှင့်စက်ကို တျောက်
တုံးတစ်ခုအနား၌ ကပ်၍ထောင်သည်။ ထို့နောက် ခလုတ်ကို ဖွင့်
လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ပိုင်ဘာခမောက်အဝါကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်း
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှေးဟောင်းသူတေသန ဂျာဗွေရေးအဖွဲ့ဟု
ယူဆရသူများ၏ ခခန်းဘတ်သို့ ဆင်းသက်လာသည်။

အသံလှိုင်းလွှင့်စက်၏ လွှင့်ထုတ်ချက်က ပေါက်ကွဲရန် တစ်
မိနစ်နှင့် ရှစ်စက္ကန့် လိုပေသေးသည်။

ရပ်ထားသော ဂျစ်ကားဆီသို့ တည်မတ်စွာ လျှောက်၍သွား

သည်။ ဂျစ်ကားသည် ချုံပုတ်အတွယ်၌ ရှိနေသည်။
တစ်မိနစ်အချိန်အတွင်း ဤလူစု မျက်စိလည်သွားစေရန်
အရေးကြီးသည်။ သူ၏လှည့်စားမှု အောင်မြင်ဖို့လိုသည်။

ဂျစ်ကားအနီး၌ မည်သူမျှမရှိပေ။
စစ်ရန်နိုင်သည် ဂျစ်ကားနောက်တွယ်၌ ကပ်၍ရပ်သည်။
ဂျစ်ကား၏ ဓာတ်ဆီတိုင်တီဘေး၌ ပလပ်စတစ်ယမ်းငုံးကို
ကပ်၍ထောင်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်၍မတ်လိုက်၏။
ခက်ထန်သောအသံတစ်ခု နောက်မှပေါ်လာသည်။

"တေ့... ဒါ... ဘာလုပ်နေတာလဲ"
အစောင့်တစ်ဦး၏ မေးသံပင်ဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းငိုက်၍ မျက်နှာကို မသိမသာ ကွယ်လိုက်
၏။ ဂျစ်ကား၏ နောက်ဘီးတစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်းမှ ပြော
သည်။

"ဝီဘက်ဘီး... လေလျော့နေတယ်"
အစောင့်ဖြစ်သူသည် ရှေ့သို့တိုး၍ ကားဘီးကို စစ်ဆေးကြည့်
ရှုရန် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် အစောင့်ဖြစ်သူ၏လည်ကုတ်ကို လက်ဝါး
စောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။ ငုံ့လျက်သား လဲကျ၍ သတ်လစ်နေ
သည့် အစောင့်၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ အမြင်နှိပ်
သွင်းလိုက်၏။

နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်ကြီး၏ အောက်ဘက် လိုက်ဂူအတွင်း
အစောင့်ရှင်ဦး ရှိနေပေသည်။

စစ်ရန်နိုင် သူ၏နာရီကို ကြည့်သည်။ ခုံးပေါက်ကွဲရန် စက္ကန့်
နှစ်ဆယ်သာ လိုတော့သည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ဖိတ်ထဲမှ ကျည်လုံးငယ်လေးများကို ထုတ်
၍ စခန်းပတ်လည်သို့ ကြဲပြန့်ချလိုက်၏။

လိုက်ဂူ၌ ရှိနေသော အစောင့်များသည် စစ်ရန်နိုင်ကို မမြင်
မိကြ။ သူတို့သည် လက်ရှိအခြေအနေ မည်သို့ရှိနေသည်ကို ဝိတ်ဝင်
စားကြပုံ အလျဉ်းမမို့ပေ။

ရှင်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦး၏ အတွင်းရေးတို အားရပါးရ ပြော
ဆိုနေကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် အစောင့်များအနီးသို့ တပြည်းပြည်းနှင့် ဆင်း
ကပ်သွားသည်။

ရွက်ဖျင်တဲကြီးတစ်တဲအတွင်း၌ လူနှစ်ဦး ရှိနေသည်။

နှစ်ဦးစလုံး အလုပ်ချုပ်နေသည်။

ဘသန်းထက်သည် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်အရွယ် ရှိသည်။

သူသည် လူလောကထဲမှ လူများ၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာ အကဲ
ဖြတ် သိမြင်နိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်သည်။

ယမကာမီဝဲမှနှင့် လေ့ကျင့်ခန်းနည်းပုတို့ကြောင့် သူ၏ဝမ်း
ဗိုက်မှာ ရွဲရွဲနေပြီဖြစ်သည်။

သူသည် ပုပြင်း ကြမ်းတမ်းသော ရှေးဟောင်းသုတေသန
ရွာဗွေတူးဖော်ရေးအဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းခွင်၌ လုပ်ကိုင်နေရခြင်းထက်
အပန်းဖြေအခန်းတစ်ခု၌ အေးချမ်းသာယာ ငြိမ်ညောင်းစွာ အပန်း
ဖြေနေလိုပေသည်။

ခေဒီယိုဆက်သွယ်ရေး စက်ကိရိယာပေါ်မှ ခလုတ်ဖျားကို ကိုင်
တွယ်နေသူမှာ ထွန်းလင်းမြင့်မြတ်သည်။ ထွန်းလင်းမြင့်မြတ်သည် အနှစ်
မချို့သော စပန်းကဲ့သို့ ခေါင်းထောင် ဝင့်ကြွားတတ်သော အမူအရာ
ရှိသည်။

ဘသန်းထက်သည် ထွန်းလင်းမြင့်ကို လုံးဝကြည့်၍မရပေ။
လုံးဝ ခွံမန်းစက်ဆုပ်နေသည်။ ထွန်းလင်းမြင့်ကလည်း ဘသန်းထက်
ကို သူ့စိတ်ဓာတ်ကဲ့သို့ပင် မြန်လည်တုံ့ပြန်နေသူဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးစလုံး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်၍မရကြပေ။

ယခု အတူတကွ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြရသည်မှာလည်း

မဖြစ်သာလွန်း၍ လတ်တွဲလုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့၏ဗွေတူးဖော်ရေးအဖွဲ့ထဲ၌ ဘသန်းထက်က ခေါင်း

ဆောင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် လတ်တလောအခြေအနေ၌ လုပ်ကိုင်

ဆောင်ရွက်နေသည်များ အဆင်မပြေဘဲဖြစ်နေသည်။ ထို့အတွက်

ကြောင့် ဘသန်းထက်မှာ စိတ်မကြည်မလင်ဖြစ်၍နေသည်။

ဘသန်းထက်တစ်ယောက် အကျပ်အတည်း တွေ့ရလေ။

www.burmeseclassic.com

ထွန်းလင်းမြင့်က အားရ ကျေနပ်လေလေပင် ဖြစ်နေသည်။

ဘသန်းထက်သည် စီးတရက်ကိုဖွာ၍ ခွက်ဖျတ်အတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လက်နှောက်ပစ်၍ လမ်းလျှောက်နေသည်။

ဘသန်းထက်က လှမ်းပေးသည်။

“အခြေအနေ... ဘာထူးသေးလဲ”

ဘသန်းထက် အခတ်အခဲ ဖြစ်နေမှန်းသိသော ထွန်းလင်းမြင့်က အားရ ကျေနပ်သောလေသံဖြင့် ခေါင်းခါ၍ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း... ဘာမှ မထူးခြားသေးဘူး”

ဘသန်းထက်က နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါတို့အနေနဲ့ တစ်ခုခုကြားသင့်တဲ့အချိန်... ရောက်နေပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို မပေးဘူးလို့ထင်တယ်”

ဘသန်းထက်က မျက်နှာကို တစ်ချက်ဖဲ့လိုက်သည်။

“အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာရင် မင်းတ ဝိုသဘောကျမှာပဲ မဟုတ်လား ထွန်းလင်းမြင့်၊ ငါတို့တောင်းတာကို သူတို့ပေးမေးဘဲ... နေလို့မရပါဘူး”

ထွန်းလင်းမြင့်က မထီတခံ ငြီးလိုက်ပြီး...

“မိကတော့ ခင်ဗျားအထင်တို... ဒီအချိန်အခါမှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ဒုတိယအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဟာ ခင်ဗျားတို့ တောင်းထားတဲ့ငွေနဲ့ မတန်ခိုင်ဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားလို့ပဲ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီ... ဒုတိယအုပ်ချုပ်ရေးမှူးရဲ့အလောင်းကို အကောင်းဆုံးဝန်နဲ့ သင်္ကြိုဟ်ပေးလိုက်ရင်တောင် ဒီလောက်အထိ အကုန်အကျရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဘသန်းထက်မှာ စိတ်လှုပ်ရှား၍နေသည်။

ဒီအချိန်ထိ... ဘာဖြစ်လို့ မဆက်သွယ်ကြသေးတာလဲ”

ထွန်းလင်းမြင့်က နာရီကိုကြည့်၍...

“နောက်ဆုံးအဆင့် သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့အချိန်ထက် တစ်မှာရိနဲ့ ဆယ်မိနစ်တိတိ... ကျော်သွားပြီ”

ဘသန်းထက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလျက်...

“ကဲ... ဒီတိတိကို မင်းဝဲရှင်းလိုက် ထွန်းလင်းမြင့်”

“ကျွန်တော်ပဲ ရှင်းပျာပါ ကိုဘသန်းထက်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလုပ်တွေမှာ တကယ်တမ်း လက်တွေ့ကျလာတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားကတော့... မင်းသားလေးအတိုင်းပဲနေ”

ဘသန်းထက်က ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သည်။

“သူ့နေရာနဲ့သူ အဆင်ပြေမို့တော့ အဓိက အရေးကြီးတယ်”

ဘသန်းထက် ထပ်၍ ဘာမျှမပြောတော့။

သူ၏အော်တိုမက်တစ်ပစ္စတိုကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ ရွက်ပျက်ထဲထိတ်ခါးဝသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။

စစ်ချန်နိုင် နာရီကိုကြည့်လိုက်၏။

ပေါက်ကွဲရန် ၈ စက္ကန့် လိုသေးသည်။

ရွက်ဖျတ်အနီးသို့ ကျည်လုံးလေးများကို ကြွပက်လိုက်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျည်လုံးကလေးများ တဖျောဖျောကျသွားသည့်အသံကြောင့်
အစောင့်များ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

စစ်ရန်ခိုင်ကို သေနတ်ဖြင့် ဝိုင်း၍ ချိန်လိုက်ကြသည်။

စစ်ရန်ခိုင်က အပြုံးမပျက်၊ ဣန္ဒြေမပျက် ရွက်ဖျတ်တဲဘက်သို့
ဆက်၍ လျှောက်သွားသည်။

ရွက်ဖျတ်တဲကို လက်ညှိုးထိုး၍ မေးသည်။

“ရွက်ဖျတ်တဲကြီးက တော်ထောင်ကောင်းပါလား။ ဒီလိုပုံစံနဲ့

ရွက်ဖျတ်တဲမျိုး... ဘယ်မှာချနိုင်သလဲ”

စစ်ရန်ခိုင်၏လက်မှ အန်ရောင်ဝတ္တန်လက်တံသည် သူည
အမှတ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ပေလေးရာခန့် အထွာအထွေး၌ ရှိသည့် ရောမကျောက်တုံး
ကြီးတစ်တုံး ကျယ်လောင်သော မြည်ဟည်းသံနှင့်အတူ အခဲတံခိတ်
အမွှာမွှာ ကွဲကြေ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေသည်။

နန်းဆောင်ကျောင်းတော် ရှေ့ဘက်မျက်နှာဝှား ရွက်ဖျတ်တဲ
၏အနီးပတ်ဝန်းကျင်၊ ဂျင်ကားပတ်ဝန်းကျင် မြေမျက်နှာပြင်ပေါ်၌
ကျည်တန် ထိမှန်သံများ ညစ်၍သွားပေသည်။

အစောင့်များ သွေးရူးသွေးဟန်း အော်တစ်ကြသည်။ ချက်
ချင်းပင် ကြုံရာနေရာ၌ အကာအကွယ် ယူကြသည်။

ထို့နောက် မည်းမည်းမြင်ရာကို ရမ်း၍ပစ်ခတ်ကြလေတော့
သည်။ နှံ့ပင်၊ သစ်ပင်များ၊ သစ်တုံးများ၊ ကျောက်တုံးများကို လှမ်း
ပစ်နေကြသည်။ ရန်သူ့ရိုင်းသည်ဟု ထင်သောနေရာများကို အဆက်

မြေတံ ပစ်ခတ်နေသည်။

ရွက်ဖျတ်တဲအတွင်းမှ အသန်းထက်နှင့် ထွန်းလင်းမြင့်တို့ နှစ်
ဦး-ဦးထွက်လာသည်။ အစောင့်များအား၌ မြေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးဝင်
ချလိုက်ကြသည်။

အသန်းထက်သည် ရန်သူ ပုန်းခိုနေသည်ဟု ထင်ရသော
ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို သေနတ်နှင့် လှမ်း၍ပစ်ခတ်လိုက်သည်။
သူ ပစ်လိုက်ချိန်မှာပင် ကျောက်တုံးကြီးမှာ အစိတ်စိတ်အမွှာ
ဌာ ကွဲကြေ၍သွားသည်။

အသန်းထက် ဝါးစပ်အဖောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။
သူ၏လက်ထဲမှ ပစ္စတိုကို တစ်လှည့်၊ ကျောက်တုံးကြီး ရှိနေ
ခဲ့သည့်နေရာကို တစ်လှည့် ကြည့်၍၊ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေ
သည်။

ချက်ချင်းပင် အသန်းထက်က အစောင့်နှစ်ဦးအား ဂျစ်ကား
ဘေး၌ အကာအကွယ်ယူရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဂျစ်ကားမှ
ကွယ်၍ကြည့်လျှင် ရန်သူတို့ ကောင်းစွာမြင်နိုင်သည်ဟု ယူဆထား
သည်။

မြေပြင်ပေါ်၌ ကျည်လုံးကလေးများက တဖျောဖျောနှင့်
အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲနေ၏။ ထိုကျည်လုံးကလေးများမှာ ကျည်
ဟုများသာဖြစ်သည်။

အသန်းထက်၏ လူနှစ်ဦးသည် မြေပြင်ပေါ်၌ ဝါးလုံးထိုးဖြုတ်
၍ ပြေးလွှားသွားကြသည်။

ထိုသူနှစ်ဦး၏စိတ်ထဲ၌ ရန်သူဘက်မှ အဆတ်မပြတ် လှမ်း၍
ပစ်ခတ်နေသဖြင့် ခြေထောက်အောက်ဘက်အနား မြေပြင်သို့ ကျည်
များ ရှုပ်၍ထိမှန်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်နေကြသည်။

ထိုလူနှစ်ဦး ဂျစ်ကားအနီးသို့ ခြေးကပ်လိုက်ကြ၏။

ဂျစ်ကားဓာတ်ဆီတိုင်ကီဘေး၌ တပ်၍ ထောင်ထားခဲ့သည့်
အသံလှိုင်းဗုံး ပေါက်ကွဲသွားသည်။

ဂျစ်ကားတစ်စီးလုံး မီးထောက်မီးလျှံ အပိုင်းအစများအဖြစ်
မြောက်တက်သွားသည်။ ဘသန်းထက်၏ လူနှစ်ဦးမှာလည်း ဂျစ်
ကားနှင့်အတူ မီးတောက်မီးလျှံများထဲ၌ ဘဝပြောင်း၍သွားကြလေ
တော့သည်။

အခန်း (၂)

တောင်ကမ်းပိးသဲနှင့် တောင်ကြားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ပစ်
ခတ်သံများ ပေါက်ကွဲသံများ ဆူညံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်၍နေ
သည်။

သမီးငွေ့များ၊ မီးခိုးလုံးများ၊ သဲမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်များက လုံး
တက်နေသည်။ မြင်ကွင်းများကို သဲမှုန့်နှင့် မီးခိုးများက ဖုံးလွှမ်း
ထားသည်။

ရန်သူများဘက်မှ မနားတမ်း ပစ်ခတ်လျက်ရှိနေသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်၏ မျက်နှာစာဘက်

လိုက်ဥပေါက်ထံသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

၂၀ * ဇော်ထက်အောင်

လိုက်ဂူပေါက်အတွင်း၌ ဘာမျှမမြင်နိုင်အောင် မှောင်မည်း လျက်ပို့နေပေသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် မျက်လုံးနှစ်ဖက်တို့ ပိုက်လိုက်သည်။

ညာဘက်မျက်လုံးတစ်ဖက်တည်းကို ခြည်းညင်းစွာ မြန်၍ဖွင့် လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်၏ညာဘက်မျက်လုံးအတွင်း၌ တပ်ဆင်ထားသော ဆဲလ်ကိရိယာ၏ မှန်ဘီလူးအိမ်အတွင်း၌ မြင်ကွင်းများ ပေါ်လာ သည်။ သူ့ရှေ့ရှိ မြင်ကွင်းများအားလုံးတို့ စိမ်းဖန်းနေသည့် အလင်း ရောင်ခြည်အောက်၌ ထင်ရှား ပြတ်သားစွာ တွေ့မြင်နေရသည်။

ဥမင်လိုက်ခေါင်း လေ့ကားထစ်များအတိုင်း အောက်ဘက် သို့ စစ်ရန်နိုင် ဆင်းလာသည်။

အပြင်ဘက်မှ သေနတ်သံများကို တစ်ချက်နှစ်ချက်သာ ကြား ရတော့သည်။ စစ်ရန်နိုင်သည် လက်မှုနာဇီကို ကြည့်သည်။

သုံးမိနစ်တိတိကြာသည်။

ရေဒီယိုမဂ္ဂနက်တစ်လိုင်းများဖြင့် ဖန်တီးထားခဲ့သည့် အလို အလျောက် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုကား ပြီးဆုံးသွားပေပြီ။

စစ်ရန်နိုင်သည် ခြေလှမ်းသွတ်သွက်ဖြင့် ဆက်လျှောက်သွား သည်။ လိုက်ဂူ၏အဆုံး၌ အခန်းတစ်ခန်း ရှိနေသည်။ ထိုအခန်းထဲ ၌ မီးအိမ်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသည်။

အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ လူတစ်ဦး နံရံတိုမှီ၍ ထိုင်

နေသည်။ သူ၏ညာလက်ကို ဂုနံနံပေါ်၌ သံကြိုးကြီးဖြင့် ချည်နှောင် ထားသည်။

ထိုလူ၏အဝတ်အစားများမှာ ပေကျဲ ညစ်ပတ်လျက်ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ထိုလူ၏အင်္ကျီနံရံမှာ အထက်တန်းကျသော ရုပ်ရည်

မျိုးဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံနှင့် သိသာပေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က... .

“တွမ်တစ် မော်ထော်ကား ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီရဲ့ ဒုတိယ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးသော်ဝံလို့ ထင်ပါတယ်”

ထိုလူက မော့ကြည့်၍ မေးသည်။

“ခင်ဗျားတကော... . ဘယ်သူလဲ”

“စစ်ရန်နိုင်ပါ”

“ဒီနေရာကို... . ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားကို အိမ်ခြံမြေ ပေးအေးဆေးဆေးဆေး အနားယူခိုင်း မို့အတွက် တွန့်တော်... . လာခဲ့တာပါ”

ဦးသော်ဝံက မျက်မှောင်ကြွက်၍... .

“တခြားလူတွေရော... . ဘယ်မှာလဲ”

စစ်ရန်နိုင်က မသိမသာ ပြုံးလိုက်ပြီး... .

“တွန့်တော်တစ်ယောက်တည်း... . ဒီကိုလာခဲ့တာပါ”

ဦးသော်ဝံ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘယ်လို... . တျော်ကို ကယ်တင်ဖို့အတွက် လူတစ်ယောက်

တည်းပဲ လွှတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား... .”

“ဟုတ်တယ်... ဦးသော်ဝံ၊ အခြေအနေအရ ဆိုပါတော့”
 စစ်ရန်နိုင်က ဦးသော်ဝံအနီးသို့ လျှောက်၍ သွားသည်။
 လိုက်ရင်း နံရံအတွင်း၌ ဖောက်ထွင်း၍ ချည်နှောင်ထားသည့်
 သံကြိုးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။
 ကျောက်သားနံရံအတွင်းမှ သံကြိုးမှာ တစ်ချက်တည်းနှင့် ဖြတ်
 ထွက်သွားသည်။
 ဖော်တော်ကားကုမ္ပဏီ ဒုတိယအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးသော်ဝံ
 သည် စစ်ရန်နိုင်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မျက်လုံးပြုစု၍ ငေးစိုက်
 ကြည့်နေမိသည်။
 စစ်ရန်နိုင်သည် ဥမင်လိုက်ခေါင်းနှင့် ကျောက်သားအခန်း
 တစ်ခန်းဆုံရာ အထက်ပိုင်းချောတစ်နေရာကို လက်ဖြင့် ခမ်းသပ်
 ကြည့်နေသည်။
 မကြာခင်မှာပင် ကျောက်လွှာထပ်အခန်းကို စမ်းသပ်လိုက်
 မိသည်။

နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်၏ ရွှေဘတ်ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပစ်ခတ်
 မှုများ ရပ်တန့်၍ သွားသည်။ သံမှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်၊ မီးခိုးလုံးများ
 လည်း ပျောက်ပျက်၍ သွားပြီဖြစ်သည်။
 ဘသန်းထက်က ခေါင်းဖော်၍ အော်သည်။

“ဟေ့... အားလုံးရပ်လိုက်”
 တွေ့ရာမြင်ရာတို ရမ်းသန်းပစ်ခတ်၍ ကျည်ဖြုန်းနေခြင်း
 များ ရပ်တန့်သွားသည်။ ဘသန်းထက်က ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်
 ၍ အံ့ဩသံဖြင့် ပေးသည်။
 “နေပါဦးကွ... ရန်သူတွေက ဘယ်မှာလဲ။ တစ်ယောက်မှ
 လည်း တွေ့ပါလား”
 အစောင့်တစ်ဦးက လှမ်း၍ ခေါ်သည်။
 “ဆရာထက်”
 “ဘာလဲ”
 “ဟို... ဟို... လူတစ်ယောက်”
 “ဘယ်က လူတစ်ယောက်လဲ”
 “စောစောက ဒီအနားမှာ ရုပ်ပြောင့်ပြောင့်နဲ့ လူတစ်ယောက်
 ကို တွေ့မိတယ်ဆရာ။ သေနတ်နဲ့မပစ်ခင်မှာ ဒီဘက်ကို အဲဒီလူ
 လျှောက်လာတယ်”

ဘသန်းထက် ဆွေဆွေခွန်၍ သွားသည်။
 အဖူးတစ်ယောက်နယ် အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။
 “ဒီကောင်... ငါတို့ဖမ်းထားတဲ့လူကို လာရှာတာ။ လာ...
 ပြန်ဖြန့်”
 ဘသန်းထက် ဦးဆောင်သောလူစုသည် ဥမင်လိုက်ခေါင်း
 အတွင်းသို့ ကူးရှုထိုး ပြေးဆင်းလာကြသည်။

ကျယ်လောင်သော ခြေသံများကို ဖဲ့တင်ထပ်၍ ကြားနေရသည်။

ဦးသော်ဝံက မျက်စိပျက်ချက်နှာပျက်ဖြင့်...

“ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ... ဆင်ရန်နိုင်”

ဆင်ရန်နိုင်က တော့ကလွှာထပ်အခွန်းကို အားစိုက်၍ ဆောင့်ဆွဲချလိုက်၏။

ကျယ်လောင်သော မြည်ဟည်းသံကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။

အပေါ်မျက်နှာကျက်နေရာတွင် ခြောက်ပေကျော်မျှ ပြိုကျသွားသည်။ အောက်ဘက်ကြမ်းပြင်နေရာမှ အပေါ်ခေါင်မိုးနေရာအထိ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲ ကျောက်ပြားများဖြင့် ပိတ်ဆို့၍ သွားလေတော့သည်။

ဘသန်းထက်က ခါးထောက်၍ ရပ်လျက်ကြည့်ရင်း...

သူ၏လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သူတို့အတွင်းတစ်အထဲမှာ... ပိတ်မိနေကြပြီ။ ဒိုင်းနဂိုက်နဲ့ ဓာတ်မီးတွေ အမြန်ယူခဲ့ကြ”

ဦးသော်ဝံက ဆင်ရန်နိုင်ကိုကြည့်၍...

“ကျုပ်တော့... ဘာမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ် ဆင်ရန်နိုင်”

“တချို့ကိစ္စတွေမှာ နားမလည်တာက ပိုကောင်းပါတယ်”

“ကျုပ်ဟာ တွစ်တင်ခော်တော်ကားကုမ္ပဏီရဲ့ ဒုတိယအုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကုမ္ပဏီရဲ့ အဓိက အရေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း နားလည်မှာပါ။ ဒီကောင်တွေ ထောင်းတဲ့ငွေကို အခုချိန်ထိ ဘာဖြစ်လို့ ပေးကြသေးတာလဲ”

ဆင်ရန်နိုင်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး...

“အကြမ်းပတ်သမားလို့ခေါ်တဲ့ ဒုစရိုက်ကောင်တွေနဲ့ အပေးအယူ မလုပ်ချင်လို့ပဲ... ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ငါ့အုပ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီက လူတွေကလည်း တော်တော်လေး သိတတ်ကြပုံပေါ်ပါတယ်။ ကျုပ် သေသွားတဲ့အခါမှာ အဖော်ရအောင်ဆိုပြီး ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရွေးပြီး လွှတ်လိုက်ကြတာပေါ့”

“ဒါတွေ အသာထားပါဦး...။ ကျွန်တော် မောင်းတံတစ်ခု ရှာချဦးမယ်”

ဆင်ရန်နိုင်က လိုက်ဂူကျောက်သားနံရံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝှေ့လှား စမ်းသင်ရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။

ဦးသော်ဝံမှာ မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ကျောက်လိုက်ဂူကြီး၏နံရံပျက်နှာပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပေသည်။

www.burmeseclassic.com

၂၆ * ဇော်ထက်အောင်

လိုက်ဂူကဝင်းတစ်ဖက်၌ ဘသန်းထက်နှင့် ထွန်းလင်းမြင့်တို့
လူစု ရောင်းချကြသည်။

ဘသန်းထက်က ဒီဇင်နိုက်များ၊ ငါယာကြီးများနှင့် အလုပ်
ရွပ်၍နေ၏။

ဘသန်းထက်က မွန်ကုတ်နေသော မုက်နှာပေးဖြင့် ထွန်းလင်း
မြင့်ကို မေးသည်။

“စောစောက... မင်းတို့တွေ့လိုက်တာ လူတစ်ယောက်တည်း
ပဲဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

“ကျန်တဲ့လူတွေ တစ်နေနေရာရာမှာ မှိနေကြလိမ့်မယ်။ ဘူတို့
ဘက်ကနေ လူတစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်တာမျိုးတော့ လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါလောက်အထိ မမှိုက်ခဲ့ကြဘူး”

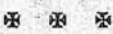
ဘသန်းထက် မကေ့မနပ်လေသံဖြင့်...။

“တစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်ပြီး အဲဒီတစ်ယောက်တည်း
က အောင်မြင်သွားခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ ငါတို့ ဒီပြီး... အရှက်တွဲရော
ပေါ့”

“လူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ အောင်မြင်စရာလမ်း မရှိနိုင်ပါဘူး။
ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်က ဒီတစ်နေရာတည်းမှာပဲရှိတာ”

ဘသန်းထက်က မုက်နှာတို့ မဲ့လိုက်သည်။

“ရောက်လာတဲ့နည်းသည်က ငါတို့မသိတာကို သိထားရင်
တော့ မင်းပြောတာ... ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

အခန်း (၃)

စင်ရန်နိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...။

“ဘာမှ... မတွေ့ရသေးဘူး”

ဦးသော်ဝံက...

“ဘာကို... မတွေ့တာလဲ”

“ဒီနေရာမှာ တံခါးပေါက်တစ်ခု ရှိရမယ်။ လျှို့ဝှက်အံပေါက်
တစ်ခု ရှိရမယ်လို့ ထွန်းတော် တွက်ထားတယ်။ မာကာလူမျိုးတွေ
ဟာ သူတို့ရဲ့ နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်ကို အဆင့်ဆင့်ထပ်ပြီး ဆောက်
ထားခဲ့ကြတယ်။ ပထမအထပ်ကို သိပ်သဘောမတွေ့ရင် အပေါ်က
အထပ်ထပ်ထပ် ထပ်ဆင့်ပြီး ဆောက်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအထပ်

နှစ်ခုကြားမှာ သုံးပေအကျယ်ရှိတဲ့... ငျှိုငှက်အံပေါက်တစ်ခု ချဲ့ထားလေ့ရှိကြတယ်”

ဦးသော်ဝံက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ချီးကျူးပါတယ် စစ်ရန်နိုင်...။ ခင်ဗျားက မာတာလူမျိုးတွေရဲ့ လေ့ထုံးစံကို ကောင်းကောင်းနားလည်အောင် ကျင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ပါနဲ့... ကျွတ်တို့ အခု ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“အကောင်းဆုံး အခြေအနေတစ်ခုတို့ ဖန်တီးကြတာပေါ့ဗျာ”

စစ်ရန်နိုင်က ညာလက်သီးကို ဆွဲလိုက်၏။

အရှေ့ဘက်ရှိ အုတ်နံရံထုကို လက်သီးဖြင့် ထိုးခွဲပစ်လိုက်သည်။ အုတ်နံရံအတွင်းမှ အုတ်ခဲထပ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဦးသော်ဝံသည် စစ်ရန်နိုင် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေပုံကိုကြည့်၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အံ့ဩ ငေးမောနေမိသည်။

အုတ်ခဲချပ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲထုတ်သည်။ မကြာခင်မှာပင် သုံးပေကျော်ကျော် ကျယ်ဝန်းသော အပေါက်တစ်ပေါက် ပေါ်၍လာပေသည်။

ထိုအပေါက်၏နောက်ဘက်၌ အပေါ်ဘက်သို့ တွား၍တတ်သွားနိုင်သောလမ်းကို မြင်လိုက်ရသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ဦးသော်ဝံကို ဆွဲထုလိုက်၏။

“ကဲ... ခင်ဗျားက မီးအိမ်ယူခဲ့... ဆက်သွားကြရအောင်”

အပေါက်အတွင်းသို့ နှစ်ဦးသား တိုး၍ဝင်ကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဦးသော်ဝံတို့နှစ်ဦးသည် နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်

၏အပေါ်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း တွား၍တက်လာကြသည်။

❧

အပေါ်ဘက်သို့ တက်ရသည့် လှေကားထပ်ဖျားမှာ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသည်။

မြေနှင့်လက်ကို အသုံးပြု၍ ထရွေ့ရွေ့နှင့် တွားပြီးတက်နေရသည်။

ဦးသော်ဝံက မေးသည်။

“စစ်ရန်နိုင်... ကျွတ်သေသို့ မေးပါရစေ။ ဒီလောက်ကျဉ်းပြီး သေးတဲ့လှေကားထပ်ကလေးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဆောက်ထားခဲ့ကြတာလဲ”

“လှေကားတူးမြောင်းဦး သေးတော့မှ သူတို့ရဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပိုင်းဆိုင်ရာလူတွေ တစ်ယောက်ချင်း... တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားကြရမယ်။ မီးအိမ်ကိုင်ပြီး အဲဒီလို လျှောက်လာကြတာကို အဝေးကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် မြေနှင်းကြီးတစ်ကောင် တွန့်လိမ်ပြီး တက်လာနေပုံနဲ့တူတယ်လို့ ယုံကြည်ထားကြတယ်”

“ဪ... သူတို့ရဲ့ ဓလေ့မှာ မြေနှင်းတွေက အတော်အရေးပါတဲ့သတ္တဝါတွေပဲပေါ့နော်။ အင်း... စစ်ရန်နိုင်။ ခင်ဗျားက အတော်ကို ထက်မြက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲလား...။ သူ့လှေကားလွန်းပုံယာဘုံနဲ့ အာကာသကို သွားခဲ့တဲ့ စစ်ရန်နိုင်ဆိုတာ ခင်ဗျား

၃၀ * ဇော်ထက်အောင်

ဝဲ မဟုတ်လား”

“ပုန်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား... ဒက်ရာ ငြင်းငြင်းထန်ထန် ရခဲ့တယ်လို့လည်း ကြားမိတယ်”

“အဲဒီအတွက် လိုအပ်သလို ခွဲစိတ် ဖြုတ်ပြီးသွားပါပြီ”

“ဟင်း... သူတို့ရဲ့ ခွဲစိတ်ဖြုတ်မှုက အတော်ကို ကောင်းပုံ ရတယ်”

“ကဲ... ဦးသော်စ်... ကျွန်တော်တို့ ခပ်သွတ်သွတ်ကလေး ဆက်သွားကြရအောင်။ အချိန်ခန့်သွား”

ထိုအချိန်မှစ၍ နန်းဦးတော်အတွင်းသက်မှ ပေါက် ကွဲသံကြီးတစ်ရပ် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဘသန်းထက်တို့လူစု၏ လက်ချက်ပင်မြစ်သည်။

ဘသန်းထက်တို့လူစု လိုက်ကြည့်အခါ အတွင်းဘက်သို့ ငြောင့် သွားကြသည်။ အကျဉ်းသားထားသော အခွန်ဘက်ရှိ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ကြည့်ကြသည်။

အတွင်း၌ ဟာလာဟင်းလင်း...။

ဘသန်းထက်သည် နံရံပေါ်မှ အပေါက်ကြီးကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။

“ဆရာထက်”

အစောင့်တစ်ဦးက လှမ်းအော်၍ခေါ်သည်။

ဘသန်းထက်က စိတ်တိုစွာဖြင့်...

“ဘာလဲဟေ့”

“တောင်တော်ကြီးရဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ချော်နေတယ်”

ဘသန်းထက်သည် လိုက်ခေါင်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ ပြေးထွက် လိုက်သည်။

ဘသန်းထက် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်၍ ခေါ်သထွက်နေသည်။

ဘသန်းထက်က အသံတုန်အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ထောက်... အကူသိုလ်ကောင်”

ဘသန်းထက် လက်သီးတို့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း ဘာ လုပ်ရမှန်းသိ ပြစ်နေသည်။

အထူးတိုက်ခိုက်ရေး ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်၌ စက်သေနတ်ကြီး ကိုင်ဆောင်ထားသူသည် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်၍ ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်နေသည်။

သူသည် အံ့ကြံမှုကြောင့် ပါးစပ်မှ မပြောနိုင်အောင်ပင် ဖြစ် နေသည်။

နောက်ဆုံးတူမှပင် ထစ်ငေါ့စွာနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား ဖြစ်လိုက်သလား”

ရဟတ်ယာဉ်ပျံက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ဘာကိုလဲ”

“ဟို... ဟို... ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ခေါင်မိုးထိပ်ကနေ လက်

(၁) ဒက် မောက်ထွက်လာတယ်”

ရုဟတ်ယာဉ်များက...

"ဟာ... မင်းရှေးနေပြီလား"

"ကျွန်တော် မလွှဲဘူး၊ ဟို... ဟိုမှာ... ခင်ဗျား သေသေချာချာကြည့်။ ဖဲဝါ လူတစ်ယောက်၊ ဟား... ကျွန်တော်တို့ ကြိုရမယ့် စစ်ရန်နိုင်ပဲ။ ဘုရားရှေ့... သူက ကျောင်းတော်ရဲ့ခေါင်းမိုး ကျောက်သားပျက်မှာပြင်ကို လက်နဲ့ထိုးခွဲပြီး အပေါက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာပါလား"

ဘသန်းထိုက်နှင့် သူ၏အပည့်များက လိုက်ရှုအတွင်းမှ အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာကြသည်။

လေထဲ၌ တန်၍နေသော ရုဟတ်ယာဉ်ကို လှမ်း၍ အော်ဟစ်ပက်တစ်ရိုင်းဖယ်များဖြင့် အဆတ်မပြတ် ပစ်ခတ်ကြသည်။

ရုဟတ်ယာဉ်မှူးက အသံတုန်အော်၍ ပြောသည်။

"ဟေ့ကောင်... ဟန်မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အောက်က ခွေးမသားတွေကို ပစ်တော့လေ"

ထိုအခါမှပင် စက်သေနတ်သမားဟန်မင်း သတိဝင်လာသည်။

ဟိုဩ တွေဝေနေစိတ်ကို ဖယ်လိုက်သည်။

စက်သေနတ်ကို ခိုက်၍ဆွဲပျံ့လိုက်၏။

အောက်ဘက်မြေပြင်သို့ အဆတ်မပြတ် ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။ အကြမ်းဖက်သမားများ အကာအကွယ်ရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားကြသည်။

ထွန်းလင်းမြင့်က လိုက်ခေါင်းအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သည်။

ဘသန်းထိုက်က ရုဇ်ကားပျက်၏သော၌ ခို၍ကပ်နေသည်။ တိုက်ခိုက်ရေး ဟယ်လီကော့ပတာ တဖြည်းဖြည်းနိမ့်၍ဆင်းလာသည်။ နန်းဦးဘုံကျောင်းတော်၏အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ မြင်ညီရင်ပြင်ပေါ်၌ စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဦးသော်ဖံတို့ ရပ်နေကြသည်။

ဟယ်လီကော့ပတာပေါ်မှ ကြိုးလှေကားတစ်ခု ကျလာသည်။ စစ်ရန်နိုင်က ဦးသော်ဖံအား ကြိုးလှေကားမှတစ်ဆင့် ဟယ်လီကော့ပတာထဲသို့ ရောက်စေရန် တွန်းတင်ပေးနေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ရုဟတ်ယာဉ်မှူးအား အော်၍ပြောသည်။

"သွားကြရအောင်..."

ဟန်မင်းသည် သူ၏စက်သေနတ်ကြိုးကို သေးသို့ချ၍ ဦးသော်ဖံအား ဟယ်လီကော့ပတာပေါ်သို့ ဆွဲ၍သွင်းလိုက်၏။

စက်သေနတ်သမားထံမှ ပစ်ခတ်မှုမရှိသော အခြေအနေကို ဘသန်းထိုက်က အခွင့်ကောင်းယူ၍ ပြေးထွက်လာသည်။

လက်ထဲမှ အော်ဟစ်ပက်တစ်ရိုင်းဖယ်ဖြင့် စစ်ရန်နိုင်၏ကျောပြင်တည့်တည့်ကို ချိန်ခွယ်လိုက်၏။

သေနတ်ခလုတ်ကို ဆွဲညစ်ချလိုက်သည်။

ဟယ်လီကော့ပတာမှာ ရမ်းခါ၍နေသည်။

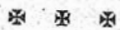
ကျည်ဆန်မှာ စစ်ရန်နိုင်ကို မထိဘဲ လွဲချော်သွားသည်။ ဘသန်းထိုက် ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်သည် ကြိုးလှေကား

တစ်ပတ်မှကြိုးကို ထိမှန်၍ တီခနဲ ပြတ်တောက်သွားသည်။ ဟယ်လီကော့ပတာမှ ရိုတာဝလက်၏ လေခတ်အားခံနိုင်

www.burmeseclassic.com

ကြောင့် ကြိုးလှေကားမှာ ပတ်ချာလည် ဝှေ့သမ်း၍ သွားသည်။
 ကြိုးလှေကားတစ်ချောင်းတည်းနှင့် လူတစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်
 ကို ထိန်းနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။
 စစ်ရန်နိုင်သည် ကြိုးလှေကားကို လတ်လျှောက်လိုက်သည်။
 ဟယ်လီကော့ပတာ၏ အောက်ဘက်ရှိ ဒေါက်တန်းကိုလှမ်း၍
 ဖမ်းသွဲလိုက်သည်။
 စစ်ရန်နိုင်က လှမ်း၍အော်ပြီး အခိန်ပေးလိုက်၏။
 "ဟေ့... ဒီနေရာကနေ အပြန်ဆုံး ထွက်ပေးတော့"
 ဟယ်လီကော့ပတာသည် အချိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကောင်းတင်ယ်
 သို့ တည့်မတ်စွာ ထိုးတက်သွားသည်။
 ဟယ်လီကော့ပတာမှာ အော်တိုက်တစ်စုံစုံပယ်၏ ကျည်ပစ်
 ကွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားသည်။
 ဟယ်လီကော့ပတာမှာ အရှေ့စူးစူးသို့ ဖျံ့၍သွားသည်။
 စစ်ရန်နိုင်သည် ဟယ်လီကော့ပတာ၏ အောက်ဘက်ရှိ ဒေါက်
 တန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တွဲလောင်းခိုလျက် လိုက်ပါသွားသည်။
 ဟယ်လီကော့ပတာသည် သဲသောင်ပြင်တစ်နေရာ၌ ဆင်း
 သက်လိုက်သည်။ စစ်ရန်နိုင်က ဟယ်လီကော့ပတာအတွင်းသို့ ပြောင်း
 ၍ဝင်သည်။
 ဟယ်လီကော့ပတာသည် ကောင်းကင်ယံသို့ ထိုး၍ပျံ့တက်
 သွားသည်။
 ကောင်းဆိုင်မြို့ရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်၍ ပျံ့သန်းသွားသည်။

တသန်းထိုက်က အသက်ပြင်းပြင်းရှု၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်
 သည်။
 "ဟယ်လီကော့ပတာဒေါက်တန်းတို့ခိုပြီး... တွဲလောင်းလိုက်
 သွားနိုင်တာ ဘယ်လိုလူစားမျိုး ပြစ်နိုင်မလဲ"
 ထွန်းလင်းမြင့်က ဒေါသတကြီး အော်၍ပြောသည်။
 "ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်ကိုလာပြီး ဘာမှမေးမနေနဲ့။ ဘာမှ
 လည်း လာပြီး ရှင်းပြနေစရာ မလိုဘူး။ တကယ်တမ်း ခင်ဗျား ပြောရ
 မယ့်၊ ရှင်းရမယ့်လူရှေ့ရောက်မှပဲ... ပြောပေးတော့"
 တသန်းထိုက်နှင့် ထွန်းလင်းမြင့်တို့နှစ်ဦးသည် မျက်နှာချင်း
 ဆိုင်၍ မည်သို့မျှ အဆင်မပြေနိုင်ကြသူနှစ်ဦးပင်တည်း။

အခန်း (၄)

စင်ရန်နိုင်သည် အာကာသယာဉ်များသင်တန်းကို တစ်နှစ်
ကျော်ကြာကြာ ပစ်ပန်းစွာ ကြိုးစားအားထုတ်၍ တက်ရောက်ခဲ့ရ
သည်။

ကမ္ဘာမြေပြင်အထက် ခိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်အမြင့်၌ (2,00 miles/
hr) နှုန်းဖြင့် ဖျံသန်းနိုင်သော ယာဉ်ဖျံများဖြင့် စမ်းသပ် ဖျံသန်းရ
သည်အဆင့်သို့ ရောက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် အာကာသလွန်းဖျံယာဉ်၏ စမ်းသပ်ယာဉ်
များအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

H, P- 25 အမျိုးအစားသည် ခုံးဖျံကဲ့သို့ ဖျံတက်နိုင်ပြီး လေ

ယာဉ်ပျံတစ်စီးကဲ့သို့ ဆင်းသက်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ အသံလှိုင်းထက် မြန်သော ယာဉ်ပျံအမျိုးအစားဖြစ်၍ ဖွဲ့သန်းသည့်အခါ၌ တုန်ခါမှုများနှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ တုန်ခါမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ ဝမ်းသပ်မှုပုံစံအမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာသော နေ့တစ်နေ့၌ဖြစ်သည်။

လွန်စွာကြီးမားလှသော Super Power R. 37 လေယာဉ်ပျံကြီး၏ အတောင်ပံအောက်ဘက်၌ တွဲတိုတပ်ဆင်ပေးထားသည့် သူတေသနလွန်းပုံယာဉ်ဖြင့် စစ်ချိန်နှင့် လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

သတ်မှတ်ထားသော အမြင့်မိုင်သို့ ရောက်သွားသောအခါ၌ သူတေသနလွန်းပုံယာဉ်ကို R.37 ပေါ်မှ ဖြုတ်လွှတ်ချလိုက်၏။

သူတေသနလွန်းပုံယာဉ်သည် လေထု၏ပြင်ပသို့ တက်ရောက်ပျံသန်းသွားသည်။ ဆွဲငင်အားမဲ့သောနေရာ၏ ခံစားမှုတစ်မျိုးကို ခံစားရသည်။

ထို့နောက် သူတေသနလွန်းပုံယာဉ်သည် လေထုထဲသို့ ပြန်လည် ဆင်းသက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် . . .

သူတေသနလွန်းပုံယာဉ်သည် မည်သို့မျှ ထိန်းသိမ်း၍ မရတော့ပေ။ သူတေသနယာဉ်သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ အထိန်းမဲ့စွာ ဝေ့ဝိုက်ထိုးဆင်း၍ ကျလာလေတော့သည်။

သူတေသနယာဉ်မှာ မည်သို့မျှ ထိန်းသိမ်း၍ မရတော့ပေ။

ကြိုတင်သတ်မှတ်ထားသော 'နန္ဒမူရေဒိုင်' တည်ရှိရာ မြေ

ပြင်တွင် ဆင်းသက်ရန် စစ်ချိန်နှင့် ကြိုးစားသည်။

သူတေသနယာဉ်ပျံသည် မြေပြင်နှင့် ထိလိုက်မိချိန်မှာပင် ဦးစိုက်ကျွမ်းထောင်ဖြစ်သွားပြီး အဝတ်စိတ်အပိုင်းပိုင်းဖြစ်၍ ပျက်စီးသွားသည်။

စစ်ချိန်နှင့်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အသက်သေဆုံးလုနီးပါး ပြင်းထန်လှသော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူတေသနယာဉ်ပျံ ပျက်ကျပြီး ငါးရက်အကြာမှ စစ်ချိန်နှင့် သထိပြန်ရသည်။ ညာဘက်လက်တစ်ဖက်မှလွဲ၍ ဘယ်လက်နှင့် ခြေနှစ်ဖက်လုံးမှာ လုံးဝသုံး၍ မရနိုင်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်သွားသည်။

ညာဘက်မျက်လုံး ပျက်စီးသွားသည်။

နံရိုးများ ကျိုးယိုသွားသည်။ နှလုံးသွေးလွှတ်ပြန်တစ်ခု အက်၍ သွားသည်။ ဦးခေါင်းခွဲတွင်လည်း ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမား ရထားသည်။

ဒေးရီး ကျိုးပဲ့ထွက်သွားပြီး သွေးအချောင်းအတော်များများ ကျွတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။

မြင့်မြတ်တင့်တယ်မှုရှိသော စွမ်းရည်ဖြင့်မားသော လူသားတစ်ဦးသည် လွန်စွာအကူညီတန်၍ အရုပ်ဆိုးလှသော အနိမ့်ဆုံးလူသားတစ်ဦး၏အဝံသို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရသည်။

ထိုအခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသော စစ်ချိန်နှင့်ညီတော်ကြံ့မာက ထပ်ဆင့်၍ အခြေအနေသစ်တစ်ရပ် ပြောင်းလဲပေးခဲ့ပေ

www.burmeseclassic.com

သည်။

စစ်ရန်နိုင်ဘေး ဧည့်ပြည်နယ်၏တောင်ဘက်ရှိ သစ်ကနက် တောင်တန်းတစ်နေရာသို့ အထူးရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

သစ်ကနက်တောင်တန်း၏အခြေ၌ ထွင်းပောက်၍ ဖြူးလုပ်ထားသော ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်သိပ္ပံဌာနမှ အကူဖီဝသိပ္ပံသုတေသနပြုမှုဆိုင်ရာ အထူးဓာတ်ခွဲခန်းသို့ စစ်ရန်နိုင် ရောက်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ စစ်ရန်နိုင်၏ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလွဲသွားခဲ့ရသည်။

❖

အကူဖီဝသိပ္ပံသုတေသနဓာတ်ခွဲခန်း၌ လွန်စွာ ထက်မြက်ကျွမ်းကျင်မှုရှိသောပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိကြသည်။

အကူဖီဝသိပ္ပံပညာဖြင့် ခပ်ရန်နိုင်အား မူလပင်ကိုတည်၌ ပုံထက် ပို၍အဆင့်မြင့် ကောင်းမွန်သော လူသားတစ်ဦးအဖြစ်သို့ အဘက်ဘက်မှ ဖွဲ့စည်း ပြုပြင် တည်ဆောက်ပေးရန် ဓာတ်ခွဲခန်းမှ ပါရဂူများက တာဝန်ယူလိုက်ကြသည်။

ဖီဝသိပ္ပံပညာရှင်များသည် လူသားခန္ဓာကိုယ်မှ အစိတ်အပိုင်းများကို အတုအပြစ် ထုတ်လုပ်ရန် စမ်းသပ်ကြိုးစားကြသည်။ လူ၏ လက်အတုသည် ပိုမို၍ အချိုးအစားကျပြီး ပြေပြစ်မှု ရှိသောကြောင့်

အစစ်ထက်ပင် ဝိုပို၍ ထိရောက် ကောင်းမွန်နေပေသည်။

လက်အတုသည် လက်အစစ်ထက်ပင် ပို၍ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း ရှိပေသည်။

အကူဖီဝသိပ္ပံသုတေသနဌာန၏ ဦးစီးပူးချုပ်မှာ ဝေါက်တာ ကောင်းဖြတ်သူဖြစ်သည်။

အကူဖီဝသိပ္ပံဗေဒပညာရှင်သည် လွန်စွာမှ အဆင့်မြင့်ပြီး ချွပ်ထွေး ဆန်းကြယ်လှသည်။

အကူဖီဝဗေဒနည်းပညာ၊ ဆေးဝါးပညာ၊ ခေတ်မီ အီလက်ထရွန်းနစ် ဖက်ယန္တရားပညာ၊ လျှပ်စစ်ပညာ၊ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာပညာ၊ ခန္ဓာဗေဒပညာ၊ ကွန်ပျူတာနည်းပညာ၊ ပလပ်စတစ်ဆာဂျရီနည်းပညာရပ်အားလုံး အကူဖီဝသိပ္ပံဗေဒထဲ၌ ပါဝင်ကြပေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု၏ လိုအပ်ချက်များကို ကွန်ပျူတာထဲသို့ ထည့်သွင်းလိုက်၏။ ကွန်ပျူတာမှနေ၍ ထိုခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း၏ လိုအပ်ချက်များကို ပြည့်စုံစွာ အဖြေထုတ်ပေးသည်။ ဤစံမျှမှာ လွယ်ကူသောအလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အဆင်ပြေအောင် လျင်ဆောင်နိုင်သောကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ရာတွင် ငွေကြေးကုန်ကျမှု လွန်စွာများပြားလှသည်။

အကူဖီဝသိပ္ပံပညာရှင်ကို အသုံးပြုပြီး စစ်ရန်နိုင်၏ခန္ဓာကိုယ်အခြေအနေကို ပြုပြင်ဖန်တီးမှုများ ပြုလုပ်ရာတွင် အခြားခေတ်အရုတ်တစ်ခုထက်လည်း မြဲပေးသေးသည်။

သန်းပေါင်းပျားစွာသာ ငွေကြေးကို အတန်ကျခံထားရသဖြင့် စစ်ရန်နိုင်သည် နိုင်ငံတော်အတွက် လိုအပ်ချက်မှန်သမျှကို လိုက်နာ ဆောင်ရွက်၍ ကျေးဇူးဆပ်ပေးပါမည်ဟူသော သဘောတူညီချက် တစ်ရပ်ရှိပေသည်။

ဤနေရာတွင် အဓိက တိုင်ကြားပြုသူမှာ အချုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စရပ်အားလုံး အဓိက တိုင်တွယ် ထိန်းချုပ်ထားသူမှာ လည်း အချုပ်ပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် နိုင်ငံတော် ငွေအမျိုးသား အထူးလုံခြုံရေးအကျင့်စီမံ နှင့် ညွှန်ပေးချုပ်ဖြစ်သည်။

အချုပ်သည် ထက်မြက်သော ဦးနှောက်ဉာဏ်စွမ်း ရှိသူဖြစ် သည်။

လက်နက်ပိုင်းဆိုင်ရာ စက်မှုပညာကို ကျွမ်းကျင် နားလည်မှု ရှိသူဖြစ်သည်။ များပြားလှသည့် သတင်းအချက်အလက်များထဲမှ အဓိက လိုရင်းအချက်အလက်များကို ခွဲခြား ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သူသည် သူ့လိုအပ်သော လူတစ်ယောက်ကို သူ၏အဖွဲ့ မှ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာစေရန်အတွက် မန်တီးရာ၌လည်း ကျွမ်း ကျင်မှုရှိသူဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်၏ သုတေသနလွန်းဖွံ့ဖျား၍ ပျက်ကျသည်ဟူသော သတင်း ထွက်ပေါ်လာချိန်မှာပင် အချုပ်သည် မက္ကမြေပြည်နယ်၊ သစ် ကနက်တောင်တန်းသို့ ချက်ချင်းပင် သွားရောက်ခဲ့သည်။

စစ်ရန်နိုင် သတိလစ် မေ့မြောနေချိန်၌ စစ်ရန်နိုင်၏ ကံကြမ္မာ ကို အချုပ်က ဆုံးဖြတ် ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့သည်။

အကူအညီသို့ သုတေသနဓာတ်ခွဲခန်း၏ ဦးစီးမှူး ခေါက်တာ ကောင်းမြတ်သူက စစ်ရန်နိုင်အား မူလ ပင်ကိုလူသားတစ်ဦး၏ သန္တာကိုယ် ဖွဲ့စည်းမှုအနေအထားထက် ပို၍ကောင်းမွန်ထက်မြက် သည့် လူသားတစ်ဦး ဖြစ်လာစေရန် ပြောင်းလဲ ဖန်တီးပေးမည်ဟု တတိယပေးလိုက်သည်။

ထိုသို့ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးမှုအတွက် ကုန်ကျငွေကို အချုပ်က ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်ကို မေ့ဆေးပေး၍ ခွဲစိတ်ခြင်း မပြုလုပ်ကြပေ။

စစ်ရန်နိုင်ကို လျှပ်စစ်အသံလှိုင်းဖြင့် ဦးနှောက်အတွင်းပိုင်း သို့ ရိုက်ခတ်စေပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ သတိလစ် မေ့မြောနေစေရန် မန်တီးလိုက်သည်။

မေ့ဆေး အသုံးပြုပါက ဦးနှောက်အား အန္တရာယ်ဖြစ်မည်။ ထိုပိုက်ဆံပေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤနည်းဖြင့် စစ်ရန်နိုင်အား ခွဲစိတ်ကုသမှုများ တစ်ဆင့်ပြီး ကပ်ဆင့် ခြုံလုပ်ပေးခဲ့လေသည်။

ပထမဦးစွာ...

လိမ္မော်ကားသည် နှလုံးပြန်ကို အစားထိုးအင်္ဂါတုဖြင့် ခြောင်းလဲ တပ်ဆင်သည်။

ကွဲဖက်သွားသော ဦးခေါင်းကို ဖယ်မျှင်ပလိတ်ပြားဖြင့် အစားထိုး ဖာထားသည်။ ဖယ်မျှင်ပလိတ်ပြားသည် လွန်စွာမှ ပေါ့ပါးစွာ ခိုင်ခန့်မှုရှိသည်။ အလင်းရောင်လှိုင်းနှင့် ထိတွေ့လိုက်လျှင် အီလက်ထရွန်များကို ပြန်လည် တုန်ပြန်ထုတ်လွှင့်နိုင်စွမ်းရှိပေသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် ပြန်လည်တုန်ပြန်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ကက်ဘီအယ်လ်ခေါ် ဖယ်မျှင်ပလိတ်ပြားသည် အနိုးအဆင်များ အစားထိုးမှုတွင် လွန်စွာအသုံးဝင်ပေသည်။ ထို့ပြင် ပိုတိုလျှင် ကူးဆဲလ်များ ရှုပ်သံကင်မရာများနှင့် ဝီလက်ထရုန်းနစ် ဝက်မှုနည်ပညာရပ်များတွင်ပါ အသုံးပြုနိုင်ပေသည်။

ဖယ်မျှင်ပလိတ်ပြားနှင့် ဦးနှောက်ကြား၌ အလွှာငွေ့များ ထပ်တပ်ဆင်ပေးသည်။ ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်မှု မရှိစေရန်အတွက် ဖြင့်သည်။ ထိုသို့ တပ်ဆင်ပေးထားခြင်းကြောင့် စစ်ရန်နိုင်ငံ၏ ဦးခေါင်းရိုးခွံသည် သာမန်လူသားထက်ပို၍ ဦးခေါင်းခွံထက် ဆယ်ဆမျှစေ ပို၍မာကျောပြီး ခံနိုင်ရည်စွမ်း ပိုရှိခြင်းမားလာသည်။

ကျီးပဲ့နေသည့် နံရိုးများနေရာ၌ သတ္တုဓာတ်နံရိုးများဖြင့် ပြုပြင် အစားထိုးပေးသည်။ နံရိုးပြင်နှင့် ရင်စုံကို ဆီလီကွန်နိုရောဘာဖြင့် ဆက်စပ်ပေးသည်။

သတ္တုစစ်နံရိုးများ၌ ရေဒီယိုလှိုင်းများ လွှင့်ထုတ်ရာ၌ အသုံးပြုရန်အတွက် သေးမွှင်သော ဝါယာကြိုးများကို တပ်ဆင်ထားပေး

ပေးသည်။

ကြော့ခွဲ မျက်စိးသွားသော မေးရိုးနှင့် သွားများအတွက် သတ္တုစစ် တျောက်သားနှင့် ပလတ်စတစ်တို့ဖြင့် ပေါင်းစပ်ပြီး အစားထိုးပေးခြင်းပင်။ သွားတုများကိုပါ အစားထိုး ပြုည့်စွက် တပ်ဆင်ပေးသည်။

မျက်စိးသွားသော မျက်လုံးကိုလည်း နှစ်ကြိမ်ခွဲစိတ်ဖြုတ်ပေးသည်။ မျက်လုံးတုထဲ၌ရှိသော မျက်ကြည်လွှာအတု၏ မှန်ဘီလူးပုံ ဖြစ်သည့် ဖန်ဘီလူး ထပ်လာသည်နှင့် စက္ကန့်ခွက်ကြောသို့ ချက်ချင်းပင် ကြိမ်တိမ် ပုံဖော်စေလိုက်သည်။

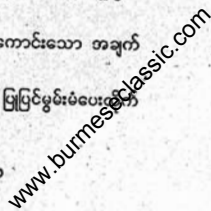
ထို့အတွက်ကြောင့် အစားထိုးမျက်လုံးအတုသည် ပကတိမျက်လုံးအစစ်နှင့်ခြားဘဲ မြင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ထို့ပြင် မျက်လုံးတုသည် သာမန်မျက်လုံးထက် ပို၍ သာလွန်စွာ အရည်အချင်းများပါ ရှိနေသည်။ မျက်လုံးတုက ညဘက်ပါ မှားယွင်းစွာမြင်နိုင်စွမ်း ရှိနေပေသည်။ မျက်လုံးတုထဲ၌ တပ်ဆင်ထားသော အလင်းပွားလှိုင်းကိရိယာက လက်ခံရရှိသော အလင်းရောင်ကို အဆန်ဆန်အထိ တိုးမြှင့်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။

ဤအချက်များမှာ လွန်စွာမှပင် တုံ့ကြွဖွယ်ရာ၊ ချီးကျူးဖွယ် အချက်များဖြစ်၏။

ထိုအချက်များထက် ပို၍ တုံ့ကြွဖွယ်ရာကောင်းသော အချက် ရှိပေးသေးသည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံ၏ လက်နှင့်ခြေတို့ ပြန်လည် ပြုပြင်မွမ်းမံပေးခြင်း

သည်အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူသည် စစ်ရန်နိုင်ငံ၏ လက်နှင့်ခြေအာန်ကို ဝီဝယန္တရားများဖြင့် အစားထိုး တပ်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ သာမန်လူသားတစ်ဦး၏ လက်ခြေများထက် ပို၍ အင်အားကြီးမားနိုင်စေရန် အစိုးရအစွမ်းအားအတွင်း၌ 'ရှားဖြည့်အကျမြူစက်' အသေးစားများ တပ်ဆင်ပေးသည်။

အစားထိုး အစိုးရ၊ အဆင်နှင့် အကြောပျက်များပေါ်၌ အရေးပြားအတူ ဖူးလွန်းတပ်ဆင်ပေးသည်။ ထိုအရေးပြားအတူမှာ ပကတိအရေးပြားအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ မွေးညင်းပေါက်အတုကလေးများ အပြောခွဲအတုပေါ်၌ တပ်ဆင်ထားသည်။

အရေးပြားလွှာပေါ်သို့ နေရောင်ခြည် ထိုးခြာကျလာသည်နှင့် အသားအရောင် ပြောင်းလဲမှု၊ ချွေးလိမ့်ထွက်မှုနှင့် အပူအငွေ့အစား ခံစားမှုတို့ကိုပါ ပကတိ အရေးပြားလွှာအတိုင်း ထပ်တူခံစား ပြောင်းလဲနိုင်အောင် တပ်ဆင်ပေးထားသည်။

ထိုခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများကို ထိန်းချုပ်သောစနစ်မှာ လည်း ၎င်းကြံ့ဖွယ်ရာကောင်းလှပေသည်။ လွန်စွာ အဆင့်မြင့်မားလှသောစနစ်ဖြင့် မှန်တိုးပြုလုပ်ထားသည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံအနေဖြင့် သူ၏စိတ်ဆန္ဒဖြင့် အုတ်တံတိုင်းကြီး တစ်ခုကို ထိုးခွဲပစ်နိုင်သည်။

မိမိချစ်ခင်ကြင်နာသူတို့ ညင်သာ ယုသန္တာ ပွတ်သပ် ထိတွေ့မှု ပေးနိုင်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်၏ နေရာအနှံ့အပြား၌ အာရုံခံကိရိယာ

များကို တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ မူလပင်ကိုဦးနှောက်၏ စိတ်ဆန္ဒ လိုအပ်ချက်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ခံစားသိရှိ၍ တုန်ပြန် ဖြည့်စွမ်းနိုင်စွမ်းရှိပေသည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံ၏ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများကို လူပေါင်းများစွာ ဖြုတ် တပ်ဆင်မှုများ ပြုခဲ့ကြသည်။

အဆင့်ဆင့် မွမ်းမံ ဖြည့်စွက် အစားထိုးမှုများ ပြီးသွားသော အခါ၌ သူသည် ပကတိလူကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်၍လာသည်။

သူသည် သာမန်လူသားတစ်ဦးထက် ပို၍ မြင့်မားသော စွမ်းအင်ရှိသည့် လူသားတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူ၏ ကျွမ်းကျင် ထက်မြက်လှသော လူ့အစွမ်းကြောင့် စစ်ရန်နိုင်ငံမှာ ရုပ်ခန္ဓာပိုင်းဆိုင်ရာ ဖြည့်စုံသော လူသားတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

သူသည် တစ်နာရီလျှင် (၇၀)မိုင်နှုန်းဖြင့် ပြေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ယန္တရားလက်အတူဖြင့် ပေါင် (၁၅၀၀)ကျော်အလေးကို မယူနိုင်သည်။

အထူး လေးလက်မရှိသော အုတ်သားနံရံကို ထိုးခွဲပစ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

၄၈ * ဇော်ထက်အောင်

သူသည် တဝသစ်တစ်ခုသို့ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ရသူဖြစ်
လာသည်။

သူသည် ဇီဝယန္တရားလှသော ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လွန်စွာ အရေးကြီးသောတာဝန်များကို
ထမ်းဆောင်ရမည့်လူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၅)

ကျောက်လွှာပြည်နယ်...။

က္ကန္တနီလာကမ်းခြေ...။

လူသူရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်လှသော သဲသောင်ပြင်တစ်နေရာ။

သဲပြင်ပေါ်၌ ရေလှိုင်းနုနုကလေးများက တဖျပ်ဖျပ် ပြေးလွှား

ကတ်ဆင်းနေကြသည်။

ပင်လယ်ပြင်သည် တောက်ပသော နေရောင်ခြည်အောက်၌

ရောင်တမိတ်မိတ် လင်းလက်၍နေ၏။

သဲပြင်ဗွယ်ပေါ်၌ လင်းလျှောက်ရင်း လှပသည့် ခရုခွံလေးများ

ကို တွေ့နိုင်သည်ဟု သူမ ထင်ထားသည်။

သို့ရာတွင်...

သဲသောင်ကမူတစ်ခု၏ထိပ်ဘက်၌ လေယာဉ်တောင်ပံတစ်ခု ထိုးထွက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်မှာ သဲပြေပြင်ထဲသို့ ထိုးစိုက်နှစ်ဝင်နေပြီး တောင်ပံတစ်ဖက်က သဲပြေပြင် အထက်သို့ ထောင်၍ ထွက်နေသည်နှင့်တူသည်။

သူမသည် ထိုနေရာသို့ ပြေးလွှား၍ သွားသည်။

သူမ ပြေးလွှားသွားသည့်အခါ အချိုးအဆစ် ကျနေသော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေကူးငတ်စုံအောက်၌ တင်းရစ် ပေါ်လွင်၍ နေပေသည်။

သဲသောင်ကုန်းပေါ်သို့ သူမ တက်၍ သွားသည်။

ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို သူမ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ အဖြူရောင် လေယာဉ်ပုံတောင်ပံတစ်ခု။

ရှည်လျားသည့် လှေသီးနှစ်ခုပေါ်၌ တင်ထားသော တာရုတ်စကြီးထဲမှ ထိုး၍ ထွက်နေသည်။ လေယာဉ်တောင်ပံကို ငါယာကြိုးများဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားသည်။

လေယာဉ်တောင်ပံကို လူတစ်ဦးက စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေ၏။ ထိုလူသည် အနီရောင်ဘောင်းဘီတို့ကို စတင်ဆင်ထားသည်။ ကက်ဦးထုပ်အဖြူကို ဆောင်းထားသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းပြီး ရုပ်ရည် ပြေပြစ်ချောမောသော အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။

နန္ဒီနိုးက စပ်စု မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ...။ ဒါကြီးက ဘာလို့ခေါ်လဲဟင်”

စစ်ရန်ခိုင်က လျှင်၍ မြန်ပေးသည်။

“မင်းက... ဘာကို သိချင်တာလဲ”

သူမက နှာခေါင်းလေးတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်ပြီး...

“ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး။ တခြားကမ္ဘာကနေ ပြုတ်ကျလာတဲ့ ဝတ္ထုကြီးတစ်ခုနဲ့... သိပ်တူတာပဲ”

“မင်းက ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ငါ့ကို... ပြောတာလား”

သူမက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး...

“ရှင်ရဲ့လှေကြီးကို ပြောမိတာပါ။ ရှင်ကတော့ လူသားစစ်စစ် (စစ်) ယောက် ဖြစ်မှာပါ”

နန္ဒီနိုးက စစ်ရန်ခိုင်ထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

စစ်ရန်ခိုင်ကို ဆွဲဆောင်သော အကြည့်တစ်မျိုးဖြင့် မသိမသာ ကြည့်လိုက်သည်။

နန္ဒီနိုးက...

“ရှင်ရဲ့လှေမှာ... ရွက် မပါဘူးလား”

“မင်း အခုကြည့်နေတာ... ဒီလှေရဲ့ ရွက်ပဲပေါ့”

“ဟင်... ဒါက လေယာဉ်ပုံတောင်ပံကြီး မဟုတ်ဘူးလား”

စစ်ရန်ခိုင်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါ... လေယာဉ်ပုံတောင်ပံနဲ့ တူတာပဲရှိတယ်။ ဒီပစ္စည်း

လေလွှာရွက်လို့ ခေါ်နိုင်တယ်”

“ဟင်... တွန့်နေကတော့ နားမလည်ဘူး။ တခြားရေက

မှာလို့... ရွတ်ပျော့ကို မတပ်ဘူးလား”

“ရွတ်ပျော့ဆိုတာ အမြဲတစေ တွေးနိုင် ညွတ်နိုင်တဲ့ ဖျင်စနဲ့ ချစ်ထားရတယ်။ ဟောစီ လေလွှာခွက်ကတော့ လိုအပ်တဲ့ ချိန်သား တိုက်စကွေးကို တစ်ခါတည်း ဆင်ထားပြီး ထည့်ပေးထားတယ်”

သူ့ပက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်...

“ဟို... ဒီပစ္စည်းကို ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တီထွင်ထားတာလဲ”

“ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဇွေးချွယ် တည်ဆောက် လေ့ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အကူအညီနဲ့ တည်ဆောက်ထားခဲ့တာ ပါ”

“ဒီလိုလေလွှာခွက်မျိုး... ကျွန်ခ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“မင်း မကြုံဖူးလို့ပါ... ဒီလိုမျိုး နှစ်တိုက်စပ်လေ့တွေ အစီ တစ်ရာနီးပါး ရှိတယ်။ ဒီလိုလေ့မျိုး ပိုင်တဲ့လူတစ်ယောက် ဟိုဘက် က... ကမ်းခြေမှာရှိတယ်”

“ရှင်က... ရှင်လေ့နဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်မလို့လား”

စဝ်ရန်နိုင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ငါက... လေ့ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ဝါသနာမပါဘူး။ ပင်လယ်ထဲမှာ ရွက်လွှင့်ပြီး အပန်းဖြေမလို့၊ မင်းတော... လိုက်ချင်သလား”

“လိုက်ချင်တာပေါ့... ရှင်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“စဝ်... စဝ်ရန်နိုင်”

“ကျွန်မနာမည်က နန္ဒီရိုးပါ”

“ကဲ... ဒါဆို သွားကြရအောင်”

စဝ်ရန်နိုင်က တွဲနှစ်ခုကြားသို့ဝင်၍ ရွှေမှတန်းကို ဆွဲမလိုက် ခဲ့။

ပေါင်လေးရာကျော် လေးသည့်လှေကို ရေပြင်သို့ ဆွဲချလိုက် သည်။ ပင်လယ်ပြင်၌ လှိုင်းလှေကင်းသောအချိန်ဖြစ်သည်။

ရာသီဥတုမှာ ကြည်လင်သာယာ၍နေ၏။

တစ်နာရီလျှင် (၁၂)မိုင်နှုန်းလောက်မျှသာ ရှိသောလေက ပျံ့မှန်တိုက်ခတ်၍နေ၏။

နန္ဒီရိုးက အံ့ဩစွာဖြင့် လှေကို ငေး၍ကြည့်နေသည်။

စဝ်ရန်နိုင်က လှမ်း၍ခေါ်သည်။

“ဟေး... နန္ဒီရိုး... လာလေ”

လှေရှိရာသို့ သူ့မ ဆံသွက်သွက် လျှောက်လာသည်။

လှေဝမ်းနှစ်ခုကြား၌ တင်ထားသော ဖျင်ပေါ်၌ တက်၍ထိုင် ယူသည်။

စဝ်ရန်နိုင်က လှေကို ရေပြင်ထဲသို့ ဆွဲယူပြီး တွန်းချလိုက်၏။

ဟိုနောက် လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

မကြာမီပုဖဝင် နှစ်ဝမ်းတွဲလှေသည် ရေပြင်ပေါ်၌ တစ်

ပြင် ပြေးလွှား၍နေပေသည်။

လှေ၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ရေပန်းရေဖွားများ ပြာထွက် ဖြစ်နေသည်။

စဝ်ရန်နိုင်က တက်မထိုက်ပုံလျက် ပုလဲဖြူရေလက်ကြားသို့

တည် ရွက်လွှင့်လိုက်သည်။

နှစ်ဝမ်းတွဲလှေသည် တစ်နာရီလျှင် ရေပိုင် (၂၀)နှုန်းဖြင့် လျှင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေပေတော့သည်။

နဲ့သာမြိုင်ဥယျာဉ်မြို့တော်...။

အမြန်ရထားတစ်စီးသည် အောင်သိက္ခိဘူတာသို့ နေ့လယ်တစ်နာရီ နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် ဝင်လာသည်။

သီးသန့် အထူးရထားတွဲအတွင်းမှ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာကြီး ဆင်း၍လာသည်။

အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာကြီးသည် အရပ်အမောင်း မြင့်မားသည်။ ခန္ဓာကိုယ် သေးသွယ်သည်။ ဥပမိရုပ် သန်မြန်၍ တည်ငြိမ်သော ရုပ်သွင်ရှိသည်။ သူ၏လက်ချောင်းများမှာ သေးသွယ် နူးညံ့ဖြူဖြူ၍ နေ၏။ ဆံပင်များမှာမူ ငွေရောင်လက်၍နေပေသည်။

သူနှင့်အတူ အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး လိုက်ပါလာသည်။ အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီးငယ်မှာ ခန္ဓာကိုယ် ပြည့်ပြီး လှသူဖြစ်သည်။

အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော TT Coupe ကားသစ်ကြီးတစ်စီးပေါ်သို့ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာကြီးနှင့် သူ၏အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီးတို့ တက်သွားကြသည်။

TT Coupe ကားသည် တံတားတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်၍ လမ်း

ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထို့နောက် မဟူရာမြစ်ပေါ်၌ ဖြတ်၍တည်ဆောင်ထားသော တံတားကြီးပေါ်မှ ကျော်ဖြတ် ဖောင်းနှင်လာသည်။

မကြာခင်မှာပင် ဆိပ်ကမ်းနယ်ပြေ၏ သီးသန့်ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုဆိပ်ကမ်း၌ ကြီးမားလှသော ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးတစ်စီး ဆိုက်ကပ်ထားသည်။ ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးမှာ အဖြူရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်ဆေးများ သုတ်၍ထားသည်။

TT Coupe ကားကြီးသည် ဆိပ်ကမ်း၌ ရပ်တန့်လိုက်၏။ ကားမောင်းသူက ဆင်း၍ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာကြီးသည် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။ သူ၏နောက်မှ သူ၏အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီးပါ တစ်၍လိုက်ပါလာသည်။

ဆိပ်ခံဘောတံတားကို ကျော်ဖြတ်၍ ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာကြီးနှင့် သူ၏အတွင်းရေးမှူးတို့ တက်၍သွားသည်။

အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာကြီးသည် ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးပေါ်၌ တင်ထားသော ကုန်ပစ္စည်းများ၊ သေတ္တာများကို တစ်ချက်မျှ ဝှေ့၍ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ထိုပစ္စည်းများသည် သူ့အတွက် အရေးကြီးသော စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသောအရာများ မဟုတ်ပေ။

အမှန်စင်စင်အားဖြင့် ထိုကုန်ပစ္စည်းများ၊ သေတ္တာကြီးများ

သည် ကုန်တင်သင်္ဘောပေါ်၌ ဟန်ဆောင် ဗန်းပြု၍တင်ထားသော
ထရာများချည်းသာဖြစ်သည်။

ထိုအတူပင် ထိုကုန်တင်သင်္ဘောကြီးသည် သယ်ယူပို့ဆောင်
ရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သည်ဟု အမည်ခံ၍ မဟူရာဖြစ်ကြောအတွင်း
၌ အစုန်အဆန် လူးလာ ခုတ်မောင်းနေသည့် သင်္ဘောကြီးတစ်စီး
သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားချစ်မှုဒါရိုက်တာကြီးသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွား
သည်။ သူ၏အတွင်းရေးမှူး အဖိုးသမီးပါ ကပ်လျက်သား လိုက်ပါ
သွားသည်။

ခမ်းမတစ်ခုအတွင်းသို့ ဒါရိုက်တာကြီး ဝင်သွားသည်။

ဘဲဥပုံစံစားပွဲရည်ကြီး၏ပတ်လည်၌ လူဆယ်ဦး တိတ်ဆိတ်
စွာ ထိုင်နေကြသည်။ ဒါရိုက်တာကြီးကို မြင်လျှင် အားလုံးက မတ်
တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

ဒါရိုက်တာကြီး စားပွဲထိပ်ဘက်သို့ လျှောက်၍သွားပြီး ထိုင်
သည်။

ဤခမ်းမသည် အစည်းအဝေးပွဲ ပြုလုပ်ရန်အတွက် အထူး
စီမံ ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခမ်းမအတွင်း၌ ပြတင်းပေါက်များ
မရှိပေ။ နံရံ၌ ပန်းချီကားချပ်အချို့ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ကမ္ဘာ့မြေပုံ

ကြီးတစ်ချပ်ကိုလည်း နံရံပေါ်၌ ကပ်၍ထားသည်။ မြေပုံကားချပ်
ပေါ်၌ ပင်အပ်များ ထိုးစိုက်ထားသည်။

အစည်းအဝေး တက်လာသူများ၏ရှေ့၌ ဖိုင်တွဲများ ကိုယ်စီ
တင်ထားကြသည်။ ဒါရိုက်တာကြီးက စ၍ပြောသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ အစည်းအဝေးတန်းက... ပါဒါးပြည်နယ် ကိုယ်စား
လှယ်က သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကို တင်ပြခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

နာခေါင်းချွန်ချွန် အသားမည်းမည်းနှင့် လူရွယ်တစ်ဦး မတ်
တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ထိုလူရွယ်က ဖိုင်တွဲကို တစ်ချက်လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့... စုဆောင်း ရရှိထားတဲ့ သတင်းတွေအပေါ်
ပူတည်ပြီး လုပ်ငန်းအစီအစဉ် စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ရွှေကိန္နရီ
ဖော်တော်ယာဉ်အဝေးပြေးဌာနက မန်နေဂျာချုပ် ဦးစိန်ပန်းကို ပြန်
ပေးဆွဲလိုက်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဦးစိန်ပန်းအတွက် သတ်
မှတ်ရက်နဲ့ ပေးရမယ့်ငွေကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြားလိုက်ပါတယ်။
ပထမပိုင်းမှာတော့... သူတို့ဘက်က ငွေပေးဖို့ လုံးဝငြင်းဆန်နေပါ
သေးတယ်။ နောက်ဆုံးသတ်မှတ်ရက် ရောက်တော့မှပဲ ပေးရမယ့်
ငွေကို... ပေးပါတယ်”

လူရွယ်က မှတ်တမ်းဖိုင်တွဲကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ ထို
နောက် ဆက်၍ပြောသည်။

“ကုန်ကျစရိတ်တွေ နှုတ်လိုက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီလုပ်ငန်းကို
ကနေ... ငွေအတော်များများ ရလိုက်ပါတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကို

www.burmeseclassic.com

တာ ကျွန်တော်လိုလက်ချက်လို့... ဘယ်သူမှ မခိုင်ခံ့ခဲ့ကြပါဘူး။ သက်သိပ်ရာက ဈာန်အဖွဲ့ရဲ့လက်ချက်လို့ပဲ... ထင်မှတ်ထားကြပါဘယ်”

အသားမည်းမည်းနှင့်လူရွယ်က သူ၏စကားကို ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုပါပဲ ကိုမြင့်ဝေ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ကုမ္ပဏီအတွက် အလုပ်လည်းဖြစ်၊ ဈာန်အဖွဲ့ကိုလည်း... ချောက်တွန်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာ... ဝိုကောင်းတယ်”

အသားမည်းမည်းနှင့် မြင့်ဝေက ဒါရိုက်တာကြီးကို ဝါရဝပြလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက စူးစူးသောချက်လုံးအစုံနှင့် အသန်းထက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီတစ်ခါ အစီရင်ခံစာမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကိုအသန်းထက်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်”

အသန်းထက်က စိတ်လှုပ်ရှားသော အမူအရာဖြင့် မတ်တတ်ရပ်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ ခိုရံ၍နေ၏။

“မှန်ပါတယ် ဒါရိုက်တာကြီး။ ဒါရိုက်တာကြီး သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကွမ်တစ်မော်တော်ကားကုမ္ပဏီက... အုပ်ချုပ်ရေးဖွဲ့ ဦးသော်ခဲကို ဖမ်းဆီးပြီး ပေးလာမယ့်ငွေကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြပါတယ်”

အသန်းထက်သည် ထွန်းလင်းမြင့်၏မျက်နှာကို မသိမသာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထွန်းလင်းမြင့်က သူနှင့်ဘာမှမပတ်သက်သည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် လှိုင်း၍နေ၏။ အသန်းထက်မှာ ထွန်းလင်းမြင့်၏အမူအရာကိုကြည့်၍ ခေါ်သထွက်လာသည်။

အသန်းထက်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိလိုက်ပြီး ဆက်၍ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို သူတို့က မလိုက်လျောဘဲနဲ့... ဦးသော်ခဲကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြပါတယ်”

ဒါရိုက်တာကြီးက...

“အင်း... ခင်ဗျားရဲ့လေသံအစုဆိုရင် သူတို့ဘက်က အောင်မြင်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်... ဒါရိုက်တာကြီး”

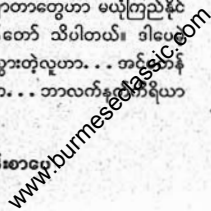
“သူတို့ဘက်က လူ့အင်အား ဘယ်နှယောက် သုံးခဲ့သလဲ”

“ကျွန်တော် မြင်ရသလောက်ကတော့ လူတစ်ယောက်တည်းပဲ... သုံးဦးသာပါတယ်”

ဒါရိုက်တာကြီး အံ့အားသင့်စွာဖြင့်...

“ဘာ... တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်... ကျွန်တော် ခြောက်တော်ဟာ မယုံကြည်နိုင်စရာတွေ ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ... ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ခန့်မှန်းထဲကိုထိုင်ပြီး ကယ်သွားတဲ့လူဟာ... အင်အားနည်းပြီး လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူဟာ... ဘာလက်နက်ကိုင်ရုံသာ”

ပု မသုံးဘဲနဲ့ ကျောက်နံရံထုကြီးနှစ်ခုကို လက်နဲ့ပဲ ထိုးဖောက်သွား ခဲ့ပါတယ်။ ဦးသော်ဝံနဲ့ အဲဒီလူကို ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီးက လာကယ် ပါတယ်။ ဝူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားကြတဲ့အချိန်မှာပဲ ယုံနေ တဲ့ တက်စတီးရဲ့အောက်ခြေခေါက်ကို လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ တွဲခို ပြီး လိုက်သွားတယ်”

အစည်းအဝေးခမ်းမထဲ၌ တီးဘိုးရေရွတ်ပြောဆိုသံများ ပေါ် လာသည်။

ပယုံကြည်နိုင်သံများ၊ တီထိုးဝေဖန်ပြောဆိုသံများ ပေါ်လာ သည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက ဘသန်းထက်အား သဘောမကျသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်... တို့ဘသန်းထက်၊ ဒါပေမဲ့ မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပဲ”

“ကျွန်တော် စခန်းမှာပဲ ရှိနေပါတယ်... ဒါရိုက်တာကြီး၊ ကျွန် တော်ရဲ့မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရတာပါ”

ဒါရိုက်တာကြီးက...

“အဲဒီလူ လုပ်သွားတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ဘက်က ဘယ်လောက် အထိ နှစ်နာဆုံးရှုံးသွားရတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုထွန်းလင်းမြင့်ရဲ့ အစီအစဉ် ပြီးဆုံးသွားတဲ့အထိ အဲဒီကိစ္စကို ရပ် ဆိုင်းထားရလိမ့်ဦးမယ်”

“ထွန်းလင်းမြင့်မှာ အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိနေမှန်း... ဘွဲ့နံတော်

လုံးဝသိမထားခဲ့ပါဘူး ဒါရိုက်တာကြီး”

ဘသန်းထက်က သူ့ခါးလက်ထောက်ဖြစ်သူ ထွန်းလင်းမြင့်ကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ထွန်းလင်းမြင့်က မသိမသာပြုံး၍ ပတ်တတ်ထရပ်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျောက်စိမ်းဒေသစီမံကိန်းမှာ... အလုပ်ရှုပ် နေတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့... အချိန်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွက် ပြီး ဒါရိုက်တာကြီးနဲ့ တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်လိုက်တာပါပဲ ကိုဘသန်း ထက်”

ဘသန်းထက် မတော့မနပ်ဖြင့် ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲ မှာလည်း ထွန်းလင်းမြင့်အပေါ် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်၍နေ ပါသည်။

ထွန်းလင်းမြင့်က...

“ကျွန်တော်... ဒီစီမံကိန်းကို အချိန်အတော်ကြာကြာယူပြီး ပီအိုင်ဇေဆွဲခဲ့တာပါ။ လာမယ့်ဆယ်နာရီအတွင်းမှာ ဒီစီမံကိန်းရဲ့ အရေးအကြီးဆုံးအခြေအနေကို ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒီစီမံကိန်း ကာ မအောင်မြင်စရာအကြောင်း လုံးဝမရှိပါဘူး။ အောင်မြင်တာနဲ့ ဘွဲ့နံတော်တို့ကုမ္ပဏီက သန်းတစ်ထောင်တိတိ ရလာပါလိမ့်မယ်”

ဘသန်းထက်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍...

“သန်းတစ်ထောင်တန်တဲ့လူက... ဘယ်သူလဲ”

ဒါရိုက်တာကြီးက လှမ်း၍ပြောသည်။

“ကိုဘသန်းထက် စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့။ စိတ်ကို နှိပ်စွပ်ထား

၆၂ * ဇော်ထက်အောင်

စမ်းပါ။ သင်း... ကျုပ်ကတော့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အထူးအဆန်းတွေ
ချည်းပဲ ကြားနေရတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာ တကယ်ကောင်းတဲ့နေ့ပဲ”
ထွန်းလင်းမြင့်က...

“သန်းတစ်ထောင်တန်တဲ့လူကတော့ ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံး
စာရင်းဝင်တဲ့ ဦးဒေဝါပါပဲ။ သူ့မှာက စက်မှုတုမ္မာကိုလုပ်ငန်းတွေ
ကျောက်တွင်းလုပ်ငန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီလိုလူစားမျိုးတာ
သန်းတစ်ထောင်တော့... တန်ပါတယ်”

အခန်း (၆)

ညနေခင်းအချိန်ဖြစ်သည်။

တောသဖွဲ့ဆေးရုံရှေ့၌ဖြစ်သည်။

ရဲအဖွဲ့ဝင်များ၊ ရာဇဝတ်မှုနှင့် အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းရေး
ဖွဲ့စည်းမှုများ၊ သတင်းသမားများ၊ ပရိသတ်များ၊ ဓာတ်ပုံသမားများ
ပြိုင် လူအုပ်ကြီးမှာ စည်ကား၍နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ပုံစံတူ ဗာဇီဒီးကားကြီးနှစ်စီး မောင်း၍ဝင်
လာသည်။

ပထမကား ထိုးရပ်လိုက်၏။ ဝန်ထမ်းလေးဦး ခုန်ဆင်းကာ
ကြည့်သည်။ ဒုတိယမြောက်ကားနှင့် သတင်းသမားများ၏ကြား၌နေရာ

လူလိုက်ကြသည်။

တားပြတင်းပေါက်၌ ဦးဒေဝါ၏ဖျတ်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။

သူ၏ဖျတ်နှာပြင်ပေါ်၌ အရေးအကြောင်းများ ထင်ရှားနေ၏။

ဦးဒေဝါသည် အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုး၍နေသည်။ ဖျတ်နှာ

ပေါ်၌ အတန်မျှ နီရဲ၍နေ၏။

ဦးဒေဝါ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

ကပ်မရာမီးများ တဖျပ်ဖျပ်လင်းလက်သွားသည်။ သတင်း

သဟားဖျား၏ မေးမြန်းသံများ ဆူညံ၍နေ၏။

သတင်းသမားတစ်ဦးက...

“ဦးဒေဝါခင်ဗျာ... ဦးဒေဝါရဲ့ ထွန်းမာရေးအခြေအနေ

အတော်လေး ဆိုးပါးနေပါသလား ခင်ဗျာ”

နောက်ထပ် အခြားသောမေးခွန်းများ။

“ကုန်သွယ်ဘက်ကုမ္ပဏီများ ညီလာခံဟာ... နောက်ထပ်နှစ်

ပတ်အကြာမှာ ပြန်စမယ်လို့ သိထားရပါတယ်။ လူကြီးမင်းအနေနဲ့

အဲဒီညီလာခံကို တက်ရောက်နိုင်ပါ့မလား”

ဦးဒေဝါက မေးခွန်းများကို တိမိမရွှေ့ဝင်သည်။

အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးနေပေသေးသည်။ ဖျတ်နှာပြင်

အောက်ဘက်ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အုပ်ထားသည်။

ရဲများ၊ အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ဝင်များက ကြားမှပိတ်

ကာထားသည်။ ဦးဒေဝါနှင့် ဘချုပ်တို့နှစ်ဦး ဆေးရုံအတွင်းသို့ ဝင်

သွားသည်။

ဆရာဝန်များ၊ သူ့နာပြုဆရာမများက စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

တတ်လှေကားထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လိုက်ကြသည်။

အကြမ်းပက်မှ နှိမ်နင်းရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ထွန်း

သစ်က ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။

ဆရာဝန်တစ်ဦးက လေးစားစွာပြောသည်။

“အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံး... အားလုံးရှင်းထားပြီးပါပြီ။ ဘာ

အကြောင်းအသွက်မှ မရှိနိုင်ပါဘူး”

ဦးဒေဝါက ချောင်းတစ်ချက်နှိုးလိုက်၏။

ဆရာဝန်က ထပ်မံပြောသည်။

“လူကြီးမင်းရဲ့ ပုံမှန်တွေ့နေကျ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့... တွေ့ဆုံဖို့

ကားလုံး အဆင်သင့် စီစဉ်ပြီးပါပြီ”

“ကျေးဇူးပါပဲ... ဒေါက်တာ”

ဓာတ်လှေကား ရပ်တန့်၍ တံခါးများ ပွင့်သွားသည်။

ဓာတ်လှေကားအတွင်းမှထွက်၍ အရေးကြီးပေသည့်တော်

ကတွက် အသင့်ပြင်ထားသော ခမ်းမဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြ

သည်။

လိုအပ်သည်များကို အနည်းငယ်မျှ ပြောဆိုပြီး ဆရာဝန်နှင့်

အကြမ်းပက်အုပ်စုတို့ ထွက်သွားကြသည်။

ထွန်းသစ်နှင့် အခြားဝန်ထမ်းတစ်ဦး တံခါးဝှံ့ စောင့်နေကြ

သည်။

အခန်းထဲ၌ ဦးဒေဝါနှင့် ဘချုပ်တို့သာ ကျန်ရစ်သည်။

ဦးဝေဝါက သဘောကျရာ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

"ကျုပ်ရဲ့အမှုအရာ ဘယ်လိုနေလဲ... ဘာချင်"

"ကောင်းတယ်ဗျာ... သိပ်ထောင်းတယ်"

ဦးဝေဝါက အချိတ်ပိုးထဲသို့ လက်ကိုင်ပဝါကို ပစ်ထည့်လိုက်၏။

"ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားကို ခန့်ခွဲထွက်ဖို့အတွက်... ဘယ်သူမှ ပရိတ်ပီအောင် ခင်ဗျား စီစဉ်တာ တော်တော်ပေး သဘောကျတယ်ဗျာ"

"ခင်ဗျား လိုက်ရမယ့် လေယာဉ်ဟာ... နောက်တစ်နာရီခန့် သုံးဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိမှာ ထွက်လိမ့်မယ်"

ဦးဝေဝါက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

"ကျုပ်လည်း ခဏအနားယူလိုက်ဦးမယ်။ ဆရာဝန်ပြောတဲ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ"

ဘချုပ်က...

"ကဲ... ကျုပ်လည်း အောက်ထပ် ဆင်းလိုက်ဦးမယ်"

"အင်း... ကျုပ်သွားတဲ့နေရာမှာ အခြေအနေကောင်းရင် တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့စီးပွားရေးခေတ်သစ်တစ်ခေတ်ကို ထူထောင်နိုင် လိမ့်မယ်လို့... ထင်တယ်"

"အဲဒီလို အခွင့်အရေးမျိုး ရပါစေလို့ ကျုပ်လည်း ဆုတောင်း ပါတယ်။ နိုင်ငံတော်အတွက်ပါ အကျိုးအမြတ် အများကြီး ရလာနိုင် ပါလိမ့်မယ်"

ဘချုပ်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာသည်။

ထွန်းသစ်က လှမ်း၍မေးသည်။

"သတင်းသမားတွေနဲ့ သွားတွေ့ပလိုလား... ဆရာ"

ဘချုပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

"ဒီအခန်းဘက်ကို အဝင်အထွက် တစ်ယောက်မှ မရှိစေခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

ဘချုပ်သည် ဓာတ်လှေကားထဲသို့ဝင်၍ ပြေညီထပ်သို့ ဆင်း ကာသည်။

ဘချုပ်က သတင်းသမားများဘက်သို့ လှမ်းပြောသည်။

"ခင်ဗျားတို့အတွက် သတင်းထုတ်ပြန်ချက်တစ်ခု ပေးမယ်"

သတင်းသမားများ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဘချုပ်က အပေါ်အကျိုးတိတ်ထဲမှ စက္ကူတစ်ရွက်ထုတ်၍ အသံ

ပျံ့ကျယ်နှင့် မတ်ပြလိုက်၏။

'ယနေ့ညနေ (၅)နာရီ (၃၇)မိနစ်တွင် ဦးဝေဝါအား ကောသပို့

ပေးခွင့် အတွင်းလူနာအဖြစ် ထင်ထားလိုက်သည်။ ဦးဝေဝါသည်

လူနာ အနေအထားပေးရန်အတွက် ပြန်လည်ပြောဆိုသည်။ ဦးဝေဝါ၏

အကျိုးအမြတ်အနေမှာ အသက်အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်နိုင်သည်အထိ

ပြင်းထန်မှုမရှိပေ။ သို့သော် သက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်ကြီးများ၏ ညွှန်

ကြားချက်အရ ဦးဝေဝါအား (၇၂)နာရီမျှ အနားယူခွင့်ထားလိုက်

မည်။

ဘချုပ်က စာရွက်ကိုခေါက်၍ ဓာတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်သွင်းသည်။

သတင်းသမားများသည် ဤမျှလောက် သတင်းကလေးနှင့်
ကျေနပ်ပည့်ပုံပရပေ။

ကိုတောင်းလွန်းလှသော အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း အပြောင်း
အလဲများ လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်သွားသည်။

ထွန်းသစ်ပင်လျှင် အံ့ဩနေမိသည်။ ဦးဝေဝါအား သီးသန့်
အခန်းထဲသို့ ပို့ပေးပြီး ငါးမိနစ်မျှအကြာ၌ဖြစ်သည်။

ပိတ်ထားသည့် တတိယမြောက်အထပ်သို့ သူ့နာပြုဆရာမတစ်
ဦး နေရာမှား၍ အမှတ်တမဲ့ ချောက်ရိုလာသည်။

ထိုသူ့နာပြုဆရာမကလေးသည် ရုပ်ရည်ချောမောသူဖြစ်သည်။
ပတ်တီးများ အထပ်ထပ် စည်းနှောင်ထားသည့် လူနာတစ်ဦး
ကို သူ့နာတင်လှည်းပေါ်၌တင်၍ သူမက ထွန်းယူလာသည်။ လူနာ
၏လက်မောင်း၌ အကြောဆေးပုလင်းက ပိုက်တန်းလန်းနှင့် သွင်း
လျက်သားပါလာသည်။

ထွန်းသစ်က သူမကိုကြည့်၍...
“ဆရာမ... အထပ်မှားလာပြီနဲ့တူတယ်”
သူ့နာပြုဆရာမကလေးက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...
“ဒါ... စတုတ္ထမြောက်အထပ် မဟုတ်လားဟင်”
ထွန်းသစ်က ခေါင်းခါ၍...

“ဒါ... တတိယထပ်ပါ ဆရာမ”
“အြော်... ဟုတ်လား”
သူ့နာပြုဆရာမကလေး ဓာတ်လှေကားဘက်သို့ သူ့နာတင်
လှည်းကို လှည့်လိုက်၏။

ရှေ့ဘက်ရှိ ဓာတ်လှေကားတံခါးမှာ ပိတ်၍နေသည်။
ထွန်းသစ် မနေသာတော့ပေ။ သူမကို ကူညီ၍ ဓာတ်လှေကား
တံခါးကို ဖွင့်ပေးရန် သူ့နာတင်လှည်းဘေးမှ ဖြတ်သွားသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် သူ့နာတင်လှည်းပေါ်မှ လူနာက ညည်းတွား
လိုက်သည်။

ထွန်းသစ်က စစ်စုသည့်အနေဖြင့်...
“သူက ဘာဖြစ်တာလဲ”
“ကားမှောက်တာလေ”
လူနာက ထပ်မံညည်းညူလိုက်ပြန်သည်။
လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း ဆန့်ခါထုတ်လိုက်၏။
ဂလူးကို့စ်ပုလင်း လွင့်ခါထွက်သွားသည်။ ထွန်းသစ်က ဂလူး
ကို့စ်ပုလင်းကို လှမ်း၍ဖမ်းလိုက်သည်။

သူ့နာပြုဆရာမ ဖန်ဆောင်ထားသော အမျိုးသမီးကလေး
က ထွန်းသစ်၏လည်ကုတ်ကို တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ဖြတ်၍ရိုက်ချ
လိုက်၏။
ထွန်းသစ်မှာ သတိလစ်၍ လဲကျသွားသည်
“ထွန်းသစ်...”

အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက လှမ်း၍ခေါ်သည်။ သင်္ကာပကင်း ဖြစ်လာသဖြင့် သေနတ်ကို အသင့်ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

သူ့နာတင်လှည်းပေါ်၌ လိုက်ပါလာသောလူနာ ရုတ်တရက် ထပြုတိုက်သည်။

အပေါ်မှ လှမ်းမြဲတားသည် စောင်အောက်ရှိ ဆိုင်လင်ဇာတပ်ပစ္စုတိုဖြင့် လှမ်း၍ပစ်သည်။ ပစ္စုတို၏အသံ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ဝင်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေခနဲ လဲကျသွားသည်။

အခန်းတွင်းရှိ ဦးဒေဝါက လှမ်း၍အော်ဖေးသည်။

“ဟေ့... အပြင်ဘက်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

သူသည် ခုတင်ပေါ်မှထ၍ တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ကိုင်မိချိန်မှာပင် တံခါးပွင့်သွားသည်။ အခန်းထဲသို့ ထွန်းလင်းမြင့် ဝင်လာသည်။

သူ၏လက်တစ်ဖက်၌ ဆိုင်လင်ဇာတပ်ပစ္စုတိုကို ကိုင်ထားသည်။ ကျွန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာပေါ်မှ ပတ်တီးများကို လျှင်မြန်စွာ ဆွဲခွာလိုက်သည်။

ဦးဒေဝါ အခြေအနေကို ခိုင်စားမိလိုက်သည်။

တယ်လီဖုန်းကို အလျှင်အမြန် လှမ်း၍ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ထွန်းလင်းမြင့်က အပေါ်မှ အုပ်စီး၍ ဦးဒေဝါကို ချုပ်ကိုင်

လိုက်၏။

သူ့နာပြုဆရာမအတူတကွ ဦးဒေဝါ၏ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းကို စွတ်စိုနေသော ပဝါစတစ်ခုဖြင့် အုပ်လိုက်၏။

ဦးဒေဝါ ချွတ်ချင်းပင် သတ်လစ် မေ့မြောသွားသည်။

ထွန်းလင်းမြင့်နှင့် သူ့နာပြုဆရာမအတူတို့ လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားကြသည်။ ဦးဒေဝါအား ပတ်တီးများ အမြန်စည်းနှောင်ပေး၍ သူ့နာတင်လှည်းပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြသည်။

ပြေညီ၏ဆေးရုံခန်းမအတွင်း၌ ဘချုပ်နှင့် သူ၏လူများ ရှိနေကြသည်။

သတင်းသမားများ တစ်ဦးမျှ မရှိကြတော့။

သူ့နာပြုဆရာမကလေးအချို့နှင့် အမျိုးသားဝန်ထမ်းတစ်ဦးကလေး ပြတ်သန်းသွားသည်သာ ရှိတော့သည်။

ဘချုပ်က နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“နောက်ဖေးထွက်ပေါက် အခြေအနေ...”

အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းရေးအရာရှိငယ်တစ်ဦးက...

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့လူနှစ်ယောက် စောင့်နေကြပါတယ်”

“ကားကော...”

“အသင့်ရောက်နေပါပြီ”

“လေသိပ်နဲ့ကော့...”

“လှမ်းအကြောင်းကြားထားပြီးပါပြီ”

“ကောင်းပြီ... ငါတို့ရဲ့ အထူးစဉ်သည်တော်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဘချုပ်နှင့် သူ၏လူများ ဓာတ်လှေကားသက်သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်သွားကြသည်။

ဓာတ်လှေကားခလုတ်နှိပ်ရန် ဘန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်... တံခါးပွင့်လာသည်။

သူနာပြုဆရာမချောချောလေးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသားဝန်ထမ်းတစ်ဦး သူနာတင်လှည်းပေါ်၌ ပတ်တီးများ အထပ်ထပ် စည်းနှောင်ထားသည့် လူနာတစ်ဦး။

သူနာတင်လှည်းကို ဓာတ်လှေကားအတွင်းမှ တွန်းထုတ်လာကြသည်။

သူနာပြုဆရာမလေးက ညင်သာသောအသံဖြင့်ပြောသည်။

“နည်းနည်းလောဘ်... လမ်းဖယ်ဖေးကြပါစွင့်”

ဘချုပ်၏လူများက ဘေးသို့ပယ်ဖေးကြသည်။

ဘချုပ်က ဓာတ်လှေကားတံခါးကို ကိုင်ထားလိုက်သေးသည်။

ဆေးရုံဝန်ထမ်း အချိုးသားဟန်ဆောင်ထားသော တွန်းလင်းမြင့်က ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဘချုပ်နှင့် သူ၏လူများ ဓာတ်လှေကားအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြ

သည်။

၂၃

တွန်းလင်းမြင့်နှင့် သူနာပြုဆရာမ ဟန်ဆောင်ထားသည့် အမျိုးသမီးတို့သည် ဦးဒေဝါအား အရေးပေါ် ထွက်ပေါက်ဘက်သို့ တွန်းလာသည်။

သူနာတင်ယာဉ်တစ်စီးက အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေ၏။

ဦးဒေဝါကို သူနာတင်ယာဉ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ဆေးရုံအရေးပေါ်ခန်းမှ စာရေးအား တွန်းလင်းမြင့်က စာရွက်နှစ်ရွက် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

တွန်းလင်းမြင့်က သူနာတင်ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

သူနာတင်ကားသည် တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားသည်။

စာရေးက သူနာတင်ကားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“တော်တော်အလုပ်ရှုပ်တဲ့ညပဲ။ ဟိုလူ ဝင်လာလိုက်... ဒီလူ ထွက်သွားလိုက်နဲ့ ဒီကြားထဲ သတင်းသမားတွေ၊ ဓာတ်ပုံသမားတွေ ကလည်း သတင်းမေးလိုက်... မဆုံးနိုင်တော့ဘူး”

ဆေးရုံတတိယမြေဥက်အထပ်၌မူ ဘချုပ်က အော်ဟစ် တွန်းလှမ်းနေ၏။

၇၄ ❀ ဇော်ထက်အောင်

“ဒီဆေးရုံကဆောင်အဖွဲ့တစ်ခုလုံး အဝင်အထွက် လုံးဝမရှိ
အောင် ငါ့ ပုချက်ချင်း... ဖိတ်လိုက်ဝမ်း”

အခန်း (၇)

သူနာတင်ယာဉ်သည် 'ကျောက်ငူစွန်း'တွင် တည်ရှိသည့်
ရဟတ်ယာဉ်ကွင်းအနီး၌ ရပ်လိုက်သည်။

ထွန်းလင်းမြင့်က တားမောင်းသူနေရာမှ တံခါးဖွင့်၍ ဆင်း
သည်။

တွက်လပ်ကွင်းပြင်၌ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ရပ်တန့်ထားသည်။
သူနာပြုဆရာမတို့၏ အကူအညီဖြင့် သူနာတင်လှည်းအား

ရဟတ်ယာဉ်အနီးသို့ တွန်းသွားသည်။
ရဟတ်ယာဉ်အား၌ လူနှစ်ဦး အသင့်စောင့်နေကြ၏။

သတိမေ့နေသေးသည့် ဦးဒေဝါအား ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့

ပြောင်း၍တစ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ထွန်းလင်းမြင့်က တောင်းကင်ထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားသည် အမူအရာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ခြောက်လိုက်၏။

ထွန်းလင်းမြင့် ကျေနပ်အားရစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။
ထိုစဉ်မှာပင်...

“တကယ်အိုးကုမ္ပဏီပဲ ထွန်းလင်းမြင့်”

အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘသန်းထက် တစ်လမ်းချင်း လျှောက်၍လာသည်။ သူ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ အပြုံးရိပ်တစ်ခု တွဲခဲ့၍နေ၏။

ထွန်းလင်းမြင့် နောက်ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်၏။

ဘသန်းထက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“နေပါဦး... ခင်ဗျားက ဒီနေရာမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”
ဘသန်းထက်က...

“အင်မတန် သေသပ်ကောင်းမွန်တဲ့ အော်ပရေရှင်းတစ်ခုပါပဲ ထွန်းလင်းမြင့်၊ တကယ့်ကို ညင်သာ ပီရိုပီပေတယ်၊ ဒီအော်ပရေရှင်းမှာ ကျဆုံးသူဆိုလို့... တစ်ဦးပဲရှိတယ်”

“ဟင်... ဘယ်သူ ကျဆုံးသွားလို့လဲ”

“အဲဒီလူကတော့ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲပေါ့... ထွန်းလင်းမြင့်”
ဘသန်းထက်၏လက်တစ်ဖက် မြောက်တက်သွားသည်။

ဆိုင်လင်လာတပ် ပစ္စတိုသေနတ်၏ပြောင်းဝမှ လိမ္မော်နီရောင် ပိုးပွင့်တစ်ပွင့် ပွင့်ထွက်သွားသည်။

ထွန်းလင်းမြင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

ဘသန်းထက် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

သူ အလွန်မုန်းတီးသော ထွန်းလင်းမြင့်အား အပိုင်ရှင်းထုတ်လိုက်နိုင်သည့်အတွက် စိတ်ထဲ၌ အတော်ကြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သဘော ကျနေမိသည်။

ထွန်းလင်းမြင့်၏ဘေး၌ရပ်၍ နောက်ထပ် ကျည်သုံးတောင် ထပ်မံပစ်သွင်းလိုက်သည်။

ဘသန်းထက် သေနတ်ကို အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။

ရဟတ်ယာဉ်ထဲ၌ ရှိနေသူများဘက်သို့ လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ခက်အိုးပေတော့... သွားကြရအောင်”

ကျယ်လောင်သော အင်ဂျင်ခက်သံနှင့်အတူ ရိုတာဂလက်များ ဖလှယ်ပတ်လာသည်။

ဘသန်းထက်သည် သူ လွန်စွာမုန်းတီးစက်ဆုပ်သည့် ထွန်းလင်းမြင့်၏အလောင်းကို နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း... တစ်ယောက်တော့ ရှင်းသွားပြီ... နောက်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဘသန်းထက်မျက်လုံးထဲ၌ ရဟတ်ယာဉ်၏အောက်ဖော်ထောက်တန်းကို လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် တွဲခိုလိုက်ပါသွားသော လူ

တစ်ယောက်၏သဏ္ဍာန်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။

သူနာတင်ယာဉ်မှ အနီရောင်မီးပွင့်များ လင်းလည်၍နေပြီး ဥဩသံ ဆူညံကျယ်ထောင်စွာမြည်လျက် လင်းပေါ်၌ လျှင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေ၏။

ဆေးရုံရှေ့၌ သတင်းသမားများ၊ ဓာတ်ပုံသမားများ စိုနေကြသည်။ သူနာတင်ယာဉ်သည် အရေးပေါ်ခန်း၏ ဝင်ပေါက်ရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်၏။

အမှုထမ်းနှစ်ဦးက သူနာတင်ယာဉ် နောက်ဘက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

သူနာတင်ယာဉ်ပေါ်မှ လူနာတစ်ဦးကို အောက်သို့သယ်ချလာသည်။ ထိုလူနာမှာ ပက်တီးများ အထပ်ထပ် ခည်းနှောင်ထားပြီး စောင်ခြုံထားသည်။

လူနာကို သူနာတင်လှည်းပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

သူနာတင်လှည်းကို အရေးပေါ်ခန်းအတွင်းသို့ အပြေးအလွှား တွန်းယူသွားကြသည်။

ခေတ္တမျှအကြာ၌ ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

လူနာကို ခွဲစိတ်ခုတင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး သူနာတင်လှည်း နောက်ဆုတ်၍ ထွက်သွားသည်။

ခွဲစိတ်ခုတင်ပေါ်မှ လူနာသည် ထ၍ထိုင်လိုက်၏။ ပက်တီးများကိုလည်း ဖြည့်လိုက်သည်။

ခွဲစိတ်ခုတင်ပေါ်၌ တောတ်ပသော မီးရောင်က ဖြာကျ၍နေ၏။

ဘချပ်က နူးညံ့သောလေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

“မင်း... အခုလို ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူး သိပ်တင်တယ် စစ်ရန်နိုင်”

စစ်ရန်နိုင်က...

“ဘချပ်က အမြန်လာခဲ့ပါဆိုတော့ ကျွန်တော်... ချက်ချင်း ဝလာခဲ့ရတာပေါ့”

“မင်း ရောက်လာတာ တော်သေးတယ်။ ဒီမှာတော့ အတော်လေး ခွင့်ထွေးနေပြီ”

စစ်ရန်နိုင်သည် ခွဲစိတ်ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

ဘချပ်ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဘချပ်၏ ငူလပ်ထို ပုံမှန်အနေအထားများနှင့် ကင်းကွာမှုက သလိပြစ်နေ၏။ ဘချပ်မှာ စိတ်ပန်းလှပန်း ဖြစ်နေပုံရသည်။

လူသည် ထောက်လှမ်းရေးပါရဂူစစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း လွန်စွာ ကျိုးစား လေးလံသော တာဝန်ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်နေရသူ ဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က...

“ကျွန်တော့်ကို... ဒီပုံစံနဲ့ ခေါ်လာခဲ့တယ် ဆိုကတည်းက

အခြေအနေ အတော်စွပ်ထွေးနေပြီဆိုတာ နားလည်ပါတယ်”

“ဒီလို စစ်ရန်နိုင်ရ...။ မင်းကို သတင်းသမားတွေ ခြေကနေ ခေါ်သွင်းလာလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဦးဝေဝါကို သူတို့ထုတ်သွားတာ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုတော့ ငါကလည်း မင်းကို ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ သွင်းလာခဲ့ရတာပေါ့”

“သူနာတင်ယာဉ်နဲ့... ထုတ်သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“နေပါဦး...။ ဦးဝေဝါက ဒီဆေးရုံကို ဘာလာလှုပ်တာလဲ”

“လှည့်ကွက်တစ်ခု ဖန်တီးလိုက်တာပါ။ သူက ပြည်ပခရီးထွက်တာ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး။ သူ သွားမယ့်ကိစ္စကလည်း အရမ်းအရေးကြီးတယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ သတင်းသမားတွေ ပိုပြီး မသိစေချင်ဘူး”

စစ်ရန်နိုင်က...။

“အဲဒီအကြံက ဘယ်သူအကြံလဲ”

“အဲဒီအချက်က အရေးကြီးပါဘူး”

ဘချုပ်က သူ၏အိတ်ထဲမှ စာအိတ်ထပ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။

စာအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ခွဲစိတ်ခန်းသုံး ခုတင်ပေါ်သို့ ခေါက်ချလိုက်၏။ မျက်မှန်ပိုင်းတစ်လက်နှင့် နီလာလက်စွပ်တစ်ကွင်း ကျစ်လာ၏။

“ပြန်ပေးသမားတွေက... ဒီပစ္စည်းတွေကို ပို့ပေးလိုက်တယ်။

“ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဦးဝေဝါရဲ့ပစ္စည်းတွေချည်းပဲဆိုတာ... အတိအကျပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းတံခါး ပွင့်လာ၏။ ထွန်းသစ် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး...။

“ဘချုပ်... မိုးမခမြို့က စကားပြောချင်လို့တဲ့”

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ထွန်းသစ်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ခင်မင်ရင်းနှီးကြသူများဖြစ်သည်။

ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်းမှ ထုတ်သွားသည့် ဘချုပ်၏နောက်မှ သူတို့နှစ်ဦး လိုက်သွားကြသည်။

ဆေးရုံအောက်ထပ်၌ အခန်းတစ်ခန်းကို ယာယီဌာနချုပ်အဖြစ် သတ်မှတ်၍ အသုံးပြုနေသည်။

အခန်းအတွင်းသို့ရောက်လျှင် ဘချုပ်က...။

“ပြန်ပေးသမားတွေက ဦးဝေဝါကို ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်လိုက်တဲ့ကိစ္စပဲ။ ရွှေစင် သန်းတစ်ထောင်မိုးပေးမှ... ဦးဝေဝါကို ပြန်လွှတ်ပေးနိုင်မယ်လို့ ပြောတယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...။

“ပြန်ပေးသမားတွေက အချိန်ဘယ်လောက်အထိ သတ်မှတ်ပေးထားသလဲ”

“(၇၂)နာရီ...။”

ယာယီဌာနချုပ်အဖြစ် အသုံးပြုနေသော အခန်းအတွင်း၌ မတင်တစ်လုံးမျှ ခရီးခွေ၊ စားပွဲများ၊ ထိုင်ခုံများ၊ တယ်လီဖုန်း...။

www.burmeseclassic.com

ဆက်သွယ်ရေးစက်များ၊ တွန့်ထူတာများ၊ အထူးအေးရင့်အဖွဲ့မှ လူများနှင့် ပြည်၍နေ၏။

ဘချုပ် တယ်လီဖုန်းကို တိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တဲ့... ဘချုပ် ပြောနေပါတယ်။ ထူးခြားမှု မရှိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အက်က အဆက်အသွယ်တွေအားလုံး လိုက်နေကြပါတယ်။ သူတို့ဘက်က တောင်းတဲ့ငွေကြေးကို စွဲ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားပါသလဲ။ ဟုတ်တဲ့... ဒီဘက်က အခြေအနေ ထူးခြားတာနဲ့ ချက်ချင်း ဆက်သွယ်ပါမယ်”

ဘချုပ် ဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

ထွန်းသစ်က...။

“ပြန်ပေးသမားတွေ တောင်းတဲ့ငွေကို ဝေးဖို့... သဘောတူပြီလား”

“ဆုံးဖြတ်ချက်... မချရသေးဘူး”

“သူတို့တောင်းတဲ့ ငွေသန်းတစ်ထောင် ပေးလိုက်လို့ ဦးဇေဝါကို ပြန်လွှတ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ အာမခံချက် လုံးဝမရှိဘူး”

စင်ရန်နိုင်က ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘချုပ်က ခေါင်းညိတ်၍...။

“မိုးမခကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ယူဆထထားတယ်။ ဦးဇေဝါကို ပြည်ပအဖွဲ့အစည်းတွေကပါ လိုချင်နေကြတယ်။ ဦးဇေဝါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို သိချင်ကြလို့ပဲ”

စင်ရန်နိုင်က တည်ငြိမ်စွာ ပေးသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့တာဝန်က ဘယ်လိုတာဝန်လဲ... ဘချုပ်”

“မင်းဟာ... ငါ့ရဲ့ ငွေတစ်သန်းတန်တဲ့ မြားတစ်စင်းပဲ”

စင်ရန်နိုင်က မျက်မှောက်ကြိုက်လျက်...။

“ဘာအာဓိဗ္ဗာယ်လဲ... ဘချုပ်”

“ငါနဲ့လိုက်နာ”

စင်ရန်နိုင်နှင့် ထွန်းသစ်တို့ တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဘချုပ်၏နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။

ဘချုပ်က လမ်းလျှောက်သွားရင်းမှ...။

ကျောက်စိမ်းဒေသ အော်ပရေရှင်းကို... ငါ့ကိုယ်တိုင် ကန့်သတ်ခဲ့တယ်။ မင်းအတွက်ရော... ဦးသော်ခံအတွက်ပါ အန္တရာယ်ရှိကြီးထွန်းလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့... မင်းက စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ လုပ်ဆောင်နေတဲ့အတွက် ငါ သိပ်ဝမ်းသာခဲ့ရတယ်”

စင်ရန်နိုင်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...။

“ဦးဇေဝါတို့ (၇၂)နှာရဲ့အတွင်းမှာ... ကယ်ထုတ်ပေးစေချင်တာလား”

ဘချုပ်က အထူးမာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုရှေ့၌ ရပ်လိုက်၏။

“ဦးဇေဝါ ဘယ်နေရာမှာ ခိုတယ်ဆိုတာ ငါတို့သိတာတောင်... ငါတို့သိတာ ဧရာအေဖွဲ့ကြီး လွှတ်လိုက်လို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ ကျောက်စိမ်းဒေသမှာတုန်းကလို့ပဲ လူတစ်ယောက်၊ အခွင့်အရေးတစ်ခုနဲ့... စားရမယ့်နည်းလမ်းပဲ... သုံးလို့ရနိုင်မယ်”

“ဘယ်နေရာက စပုန်း မသိဘဲနဲ့... ကျွန်တော်က ဒီစွန့်ကို”

၈၄ * လေးထက်အောင်

ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမလဲ”

“ငါတို့မှာ အရေးကြီးတဲ့ သံလွန်စတစ်ခုတော့... ရှိတယ်”
ဘဇျော်က ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်း (၈)

သန့်ရှင်း သပ်ရပ်၍ ခေတ်မီလှသော ဓာတ်ခွဲခန်းကြီးတစ်ခု
အတွင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

အနုပီဝသိပ္ပံသုတေသနဌာန ဓာတ်ခွဲခန်းဦးစီးမှူး ဒေါက်တာ
ကောင်းမြတ်သူ၏ဓာတ်ခွဲခန်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။

ဓာတ်ခွဲခန်း၏အဆုံး၌ ထွန်းလင်းမြင့်မီအလောင်းကို စစ်ဆေး
ကြည့်ရှုနေသည့် ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘဇျော်က အလောင်းကို ညွှန်ပြ၍...
“သူ့ကို... နံ့သာမြိုင်ဥယျာဉ်မြို့တော် ရဟတ်ယာဉ်တွင်
တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဆေးရုံဝန်ထမ်းဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတယ်။ အသံအကျ

တော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဦးဒေဝါကို သူတို့မမ်းသွားတဲ့ညမှာ... သူ့ကို
ဆေးပုံပေါ်မှာ တွေ့လိုက်မိတယ်လို့တော့ ထင်တယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ပုံကြည့်၍... . . .

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“သူ ဘယ်သူမှန်း... လုံးဝမသိရသေးဘူး”

ထွန်းသစ်က ဆက်၍ပြောသည်။

“သူ့ရဲ့လက်ဓမ္မရာနဲ့ ကွန်ပျူတာမှတ်တမ်းတွေထဲမှာ လိုက်ရှာ
ကြည့်ပြီးသွားပြီ။ လုံးဝ မတွေ့ရသေးဘူး”

“ဒါဖြင့်... ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူက... . . .

“လုပ်လို့ရနိုင်မယ့် နည်းလမ်းတော့ တွေ့ထားတယ်။ ကဲ...
ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်နဲ့ တွေ့လိုက်ကြရအောင်”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်... . . .

သူမသည် အသက်(၂၉)နှစ်အရွယ်ရှိ မိန်းမဖျိုတစ်ဦးဖြစ်
သည်။

သူမသည် ဓာတ်ခွဲခန်း၏ တစ်ဖက်၌ရှိသည့် သစ်သားဝက်ပါ
ထောင်ချောက်လမ်း၌ အလုပ်များ၍နေ၏။ သူမနှင့်အတူ သုတေသန
ပြုလုပ်သည့် ကြွက်ငယ်ကလေးများ ပါရှိနေသည်။

ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူက ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်နှင့် မိတ်
ဆက်ပေးသည်။

“ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်... . . .ဟောဒါ စစ်ရန်နိုင်။ ဒါက ထွန်း
လစ်ပါ... . . . ဒေါက်တာ့ရဲ့လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ ရောက်လာ
ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က မသိမသာပြုံးလျက်... . .

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်... . . စစ်ရန်နိုင်။ ကျွန်မကတော့
ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူရဲ့... . . ဇီဝစက်မှုအစိတ်အပိုင်းဆိုင်ရာ
လုတေသနလုပ်ငန်းကိုပဲ အတော်လေး သဘောကျတယ်”

စစ်ရန်နိုင်က... . .

“ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

ဘချုပ်က... . .

“ကဲ... . . အခု ကျုပ်တို့အားလုံး ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်ရဲ့
လုတေသနလုပ်ငန်းအကြောင်း ဆွေးနွေးရင် ပိုသင့်တော်မယ်လို့ ထင်
တယ်”

စစ်ရန်နိုင်က မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွက်လျက်... . .

“သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းက ဘယ်လိုလုပ်ငန်းမျိုးလဲ”

“သူ့ရဲ့ကြွက်တွေနဲ့ သုတေသနပြုထားတဲ့လုပ်ငန်း... . .”

ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူက... . .

“စစ်ရန်နိုင်ကို ဒေါက်တာရဲ့ သုတေသနပြုထားချက်လေး

နိဂုံးပါလား”

ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်က ခေါင်းတစ်ခုက ညိတ်လိုက်ပြီး...

"ဟောဒီမှာ... ကြွက်ဖြူလေး သုံးကောင်။ အဲဒီကြွက်ဖြူလေး သုံးကောင်မှာ ခြားနားချက်။ တွဲပြားချက်တစ်ခုစီ ရှိပါတယ်။ ဟော ဒါက... ဝက်ပါထောင်ချောက်လမ်း။ ဒီဝက်ပါထောင်ချောက်လမ်း ကို ပသွားတတ်ရင် တစ်နေရာတည်းမှာတင်... တစ်လည်လည် မြဲနေလိမ့်မယ်"

ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်သည် ပထမဦးဆုံးသော ကြွက်ဖြူက ကောင်ကို ထောင်ချောက်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထိုကြွက်ဖြူလေးကို ဝက်ပါထောင်ချောက်လမ်း၏ အဝင်ဝင် ချထားပေးလိုက်၏။ ဝက်ပါထောင်ချောက်လမ်းမှာ အကျွေး အကျ အဆစ်များစွာဖြင့် ချွပ်ထွေးလှပေသည်။

ထိုကြွက်ဖြူကလေးသည် ဝက်ပါထောင်ချောက်လမ်း၏ အထွက်ပေါက်အထိ ကျွမ်းကျင်စွာ ပြေးလွှား၍ သွားပေသည်။ ဝက်ပါထောင်ချောက်လမ်း၏ ထွက်ပေါက်သို့ရောက်လျှင် ထိုကြွက်ဖြူကလေး အတွက် ဒိန်ခဲအလုံးကလေးတစ်လုံး ဆုအဖြစ် ချပေးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်က ပထမကြွက်ဖြူကလေးကို လေးအိမ်ထဲသို့ ပြန်လွှင်းလိုက်ရင်းမှ...

"ဟောဒီကြွက်ဖြူကလေး ဒီ... ဝက်ပါထောင်ချောက်လမ်း အစအဆုံး ကျွမ်းကျင်ကျင်ကျင် သွားတတ်ဖို့အတွက် အချိန် (၅) တိတိ ကြာခဲ့တယ်"

ဒုတိယကြွက်ဖြူလေးတစ်ကောင်ကို ထောက်ယူ၍ ဝက်

ထောင်ချောက်လမ်းအတွင်းသို့ ချပေးသည်။ ဒုတိယကြွက်ဖြူကလေးမှာ ဝက်ပါထောင်ချောက်လမ်းအတိုင်း ပြေးသွားသည်။ ဝက်ပါထောင်ချောက်လမ်းသွယ်တစ်ခုအတွင်း၌ ရှေ့သို့ဆက်သွားစရာ လမ်းမရှိတော့ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒုတိယကြွက်ဖြူကလေးမှာ ထိုနေရာ၌ပင် ချာချာလည်၍ နေပေတော့သည်။

ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်က ဒုတိယကြွက်ဖြူကလေးကို ကောက်ယူလိုက်၏။

"ဟောဒီကြွက်ဖြူကလေးက ဒီဝက်ပါထောင်ချောက်လမ်းကို တစ်ကြိမ်မှ... မမြင်ဖူးသေးဘူး"

တတိယကြွက်ဖြူကလေးကို ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်က ယူယူစွာ ကောက်ယူလိုက်သည်။

သူမက ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြောသည်။

"ဟောဒီ တတိယကြွက်ဖြူကလေး... ဒီဝက်ပါထောင်ချောက်လမ်းကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး"

ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်က တတိယကြွက်ဖြူကလေးကို ဝက်ပါထောင်ချောက်လမ်း၏အဝင် အသာအယာချပေးလိုက်သည်။

တတိယကြွက်ဖြူကလေးသည် ပထမဦးဆုံး ကြွက်ဖြူကလေးတို့သို့ ဝက်ပါထောင်ချောက်လမ်းကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြေးလွှား၍ သွားသည်။

ထွန်းသစ်က...

www.burmeseclassic.com

“ဟင်... ဒီအကောင်ကျတော့ ဝက်ပါထောင်ချောက်လင်းတဲ့ ကျွမ်းကျွန်...နပါလား”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က လေးနက်စွာ ပြောသည်။

“တတိယမြောက်ကြွက်ရဲ့ဦးနှောက်ထဲကို ပထမကြွက်ရဲ့ဥာဏ် ရည်ညွှန်သွေးကို ထည့်ပေးထားတယ်”

ဘချုပ်က မသိမသာ ခေါင်းညိတ်လျက်ဖြင့်...

“အင်း... အံ့ဩစရာသိပ်ကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ။ ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်ဟာ ပထမကြွက်ရဲ့ဦးနှောက်ထဲက မှတ်ဉာဏ်ဆဲလ်ကို တတိယမြောက်ကြွက်ရဲ့ ဦးနှောက်ဆဲလ်ထဲကို ထိုးသွင်းပေးထားခဲ့တယ်”

ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူက တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

“အခု စမ်းသပ်မှုဟာ... အင်မတန် အန္တရာယ်ကြီးမားတဲ့ စမ်းသပ်မှုမျိုးပါ”

ထွန်းသစ်က ထွန်းလင်းမြင့်မီအလောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး...

“သူ့ရဲ့ဦးနှောက်ဆဲလ်ကို တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ဆဲလ်ထဲကို ပြောင်းထည့်ပေးမယ့် စမ်းသပ်မှုလား”

ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူက ခေါင်းညိတ်လျက်...

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီလို ဦးနှောက်ဆဲလ်ပြောင်းပြီး အထည့်ခံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ထွန်းလင်းမြင့်ရဲ့ ပင်ကိုဉာဏ်ရည်နဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကို သတိရနေမယ်လို့ ယူဆထားတယ်”

ဘချုပ်ကပါ ဝင်၍ပြောသည်။

“အဲဒီလို သတိရလာတဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ဦးဒေဝါကို ဘယ်မှာ ပမ်းဆီးထားတယ်ဆိုတဲ့အချက် ပါပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ”

ထွန်းသစ်က ပြည်လေးစွာ ပြောသည်။

“ဦးဒေဝါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိနေခဲ့ရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ မသိထားခဲ့ရင်တော့... အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းသွားလိမ့်မယ်”

စင်ရန်နိုင်က ပြင်းထန်စွာ တားဆီးပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စဟာ... မဖြစ်သင့်တဲ့၊ မလုပ်ထိုက်တဲ့ကိစ္စပဲ”

ဘချုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍...

“စင်ရန်နိုင်”

စင်ရန်နိုင်က...

“ထောင်းပြီ... ဦးနှောက်ဆဲလ် မသေအောင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ထိန်းချုပ်မလဲ”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က...

“ခန္ဓာကိုယ် သေဆုံးသွားပေမယ့် တချို့ဦးနှောက်ဆဲလ်တွေဟာ ရုတ်ပေါင်း အတော်ကြာတဲ့အထိ... အသက်ရှင်နေနိုင်ပါသေးတယ်”

စင်ရန်နိုင်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ခါးသည်းစွာ ကန့်ကွက်ပြောလိုသည်။

“ဦးနှောက်ဆဲလ်တ ဘယ်အစိတ်အပိုင်းကို ခင်ဗျားကိစ္စအတွက်

ယူကြမှာလဲ။ အဲဒီလို ဈေးချယ်ထုတ်ယူမှုကို ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်ကြမှာလဲ။ ဦးနော်ကဆဲလ်တစ်ခုကနေ နောက်တစ်ခုကို ကူးပြောင်းခဲ့စိတ်ကူးသင်္ခါမှာ ဖျက်စီးချိုးယွင်းမှု မရှိအောင် ဘယ်လိုထိန်းချုပ်ကြမလဲ။ အသွင်ကူးပြောင်းမှုခံရတဲ့ ဦးနော်ကဆဲလ်က အသစ်ဆဲလ်တွေကို လက်ပခံခဲ့ရင်ကော... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဘယ်လိုနည်းစနစ်နဲ့ အဲဒီဦးနော်ကဆဲလ်ကို ထိုးသွင်းပေးမလဲ”

အကူဇီဝသိပ္ပံသုတေသနဓာတ်ခွဲခန်းဦးစီးမှူးဖြစ်သူ ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူက လေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့် သတိပေး ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒီမှာ... စင်ရန်နိုင်... တခြားလူတွေထက်စာရင် ခင်ဗျားက အကူဇီဝ အစားထိုး ပြောင်းလဲမှုကို ဒီပြီး ယုံကြည်လက်ခံသလိုတယ်”

စင်ရန်နိုင်က ခပ်ထေ့ထေ့လေသံဖြင့်...

“ဒေါက်တာဆိုလိုတာက... ဇီဝစက်မှုအင်ဂျင်နီယာဆိုင်ရာ အစားထိုး တည်ဆောက်တာမျိုးပဲ။ မတူဘူး... တခြားစီပဲ”
ဘချုပ်က ထပ်မံသတိပေးသည်။

“စင်ရန်နိုင်”

စင်ရန်နိုင်က...

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စမ်းသပ်မှုက ဦးနော်ကအထိ နယ်ကျယ်လာတာတော့ သဘာဝကျဘူး”

ဒေါက်တာလင်းသိရိမှန်က လက်ကာရွံ့ ဝင်ပြီးရှင်းပြပြောပါ

သည်။

“ခဏလောက် နေကြပါဦး... ကျွန်မ ရှင်းပြပါရစေ။ အခုပြုလုပ်မယ့်နည်းလမ်းဟာ မေထုန်မဲ့မျိုးပွားနည်းနဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ်။ လူသားတစ်ဦးမှာ ကရိုမိုဇုန်း ၄၆ ခုပါတယ်။ ကရိုမိုဇုန်းဆိုတာ လူသားတစ်ဦးရဲ့ ပင်ကိုဗီဇသဘာဝကို ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုပစ္စည်းတစ်ခုပါ။ ဖိုမ ဆုံတွေ့တဲ့အခါမှာ အဖိုကရိုမိုဇုန်း ၂၃ ခုနဲ့ အမ ကရိုမိုဇုန်း ၂၃ ခုတို့ ဆုံစည်းမိကြတယ်...။ အဲဒီအခါကျတော့ မူ ကရိုမိုဇုန်း ၄၆ ခု ပြည့်ဝလာပြီး လူသားဆိုတာ ဖြစ်လာတယ်။ မေထုန်မဲ့ သားစင်နိုင်မှု နည်းလမ်းတစ်ခုကို ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ရှာဖွေတွေ့လာခဲ့တယ်။ ကရိုမိုဇုန်း ၄၆ ခု ပြည့်ဝမယ့် မေထုန်မဲ့ မျိုးသန္ဓေသားဥကို မိခင်ရဲ့သန္ဓေအိမ်ထဲ ထိုးသွင်းပေးထားလိုက်တာနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ပုံတူသန္ဓေသားအဖြစ် ကြီးထွားပြီးလာတာကို တွေ့ရပါတယ်”

စင်ရန်နိုင်က...

“ဒီလိုစမ်းသပ်မှုမျိုးတွေကို... မားတွေ၊ ယုန်တွေ၊ ပူးတွေနဲ့ပဲ လုပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်...။ မားရဲ့ ဥဆဲလ်တွေက အင်မတန်ကြီးမားတယ်။ လူသားတွေနဲ့ စမ်းသပ်တဲ့အခါမှာ အခက်အခဲတွေ တွေ့ရတယ်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ဆဲလ်တွေဟာ သိပ်ပြီး သေးငယ်လွန်းနေလို့ပါ။ အချိန်အတော်ယူပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ကိုင် စမ်းသပ်ခဲ့ကြရတယ်။ သိပ္ပံပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နည်းပညာတွေကလည်း ထူထောင်

၉၄ * စစ်ထက်အောင်

လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုတိုးတက်မှုနည်းပညာတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး အောင်မြင်မှု ရလာခဲ့တယ်။

ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူက ဝင်၍ မြည့်စွက်ပြောသည်။
“ဦးနှောက်ဆဲလ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လျှပ်စစ်သံလိုက်လှိုင်းနဲ့ ဓာတုလှိုင်းတွေအဖြစ် ထပ်ဆင့်လွှင့်ပေးတယ်။ ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီအချက်တွေကို ခေတ်မီအနုစိတ်ကိရိယာတွေအသုံးပြုပြီး လေ့လာကြည့်ရှုလိုရတယ်။ ဦးခေါင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ဦးနှောက်မှာ မှတ်ဉာဏ်ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဦးနှောက်တစ်ခုလုံးရဲ့ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ပုံကို ထောက်လှမ်းလေ့လာလိုရတယ်။ ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်ရဲ့ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုအပြည့်အစုံကို ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အပြင်ကနေပြီး လေ့လာထောက်လှမ်းလိုရတယ်။ နောက်ဆုံးအဆင့်မှာတော့ ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်ကို အခြားတစ်ဦးရဲ့ ဦးနှောက်ထဲထည့်ပြီး အသုံးပြုရင်လည်း အသုံးပြုနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေထွက်လာတယ်။”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က ပြီးလိုက်ပြီး...

“လျှပ်စစ်သံလိုက်လှိုင်းတွေ၊ ဓာတုဗေဒလှိုင်းတွေ ပတ်သက်ဆက်စွယ်နေပုံကို ပြောပြရရင်တော့ ဆုံးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တို့ဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ခိုင်ခိုင်မာမာ ချလိုက်ကြပြီး ဟောဒီကလဲ့နဲ့ ကျွန်တို့ပေါင်းပြီး... ဆောင်ရွက်ကြမယ်။”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က ထွန်းလင်းမြင့်မောက်အလောင်းကို ညွှန်ပြလျက် ပြောပြလိုက်သည်။

စစ်ရန်ခိုင်က မျက်မှောင်ကြွတ်လျက်ဖြင့် ပြောသည်။
“ခင်ဗျားတို့မှာ... တခြားနည်းလမ်းတစ်ခုခု မရှိနိုင်တော့ဘူးလား။”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လျက် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ စစ်ရန်ခိုင်... ရှင်က ဆေးသိပ္ပံပညာကို အယုံအကြည်ပိုတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အခုလုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို စက်ဆုပ်နေတာလား။”

ဘချစ်က ဝင်၍ပြောသည်။

“စစ်ရန်ခိုင်က... စိတ်ဓာတ် မြင့်မားလွန်းတယ်။ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲမှုကို သိပ္ပံပညာရှင်တွေက တိုးတက်နည်းပညာတွေ အသုံးပြုပြီး စွက်ဖက်နေကြတယ်လို့ပဲ ယူဆထားလိမ့်မယ်။”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က...

“သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲမှုကို ခေတ်ပေါ်ဆေးကုသမှုနဲ့ နည်းပညာရပ်တွေနဲ့ တွန်းအားပေး ဆောင်ရွက်နိုင်တာဟာ ကြောက်တဲ့ တိုးတက်မှုတစ်ခုပါပဲ။”

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ တိုးတက်မှုကို နားလည်ထားပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုစမ်းသပ်မှုဟာ အန္တရာယ် သိပ်ကြီးမားလွန်းတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့နည်းပညာကို အထင်သိပ်ကြီးလွန်းလို့ ဒီနည်းကို စမ်းသပ်တာပဲလို့ ပြောချင်တယ်။ ဒီနည်းဟာ... ကျွန်ကြောင်းခိုင်မာမှုနဲ့...”

၉၆ ❄ ဇော်ထက်အောင်

နည်းပါးတဲ့ စမ်းသပ်မှုတစ်ခုပဲ”

ဘဇျပ်က...

“တစ်နေ့နေ့ကျရင်... ဆေးသိပ္ပံပညာရပ်နဲ့ သိပ္ပံနည်းပညာ တိုးတက် ပြောင်းလဲလာမှုတွေအကြောင်း သရုပ်ဖော်ပုံတွေ၊ ဆလိုက် တွေ၊ ကားချပ်တွေနဲ့ အားလုံးဆိုပြီး စကားပြောကြတာပေါ့”

စပ်ရန်နိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“အခုစမ်းသပ်မှုမှာ... ဘယ်သူက အစမ်းသပ်ခံသတ္တဝါ ပြန် လာမှာလဲ”

ဦးနှောက်ဆဲလ် ပြောင်းလဲစမ်းသပ်မှု၌ မိမိကိုယ် အသုံးပြု လိမ့်မည်ဟု စပ်ရန်နိုင် တွက်ဆထားသည်။

ဒေါက်တာလင်းသိရီမွန်က တည်ငြိမ်စွာ၊ ပြတ်သားစွာ ပြော လိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပါပဲရှင်...”

စပ်ရန်နိုင် လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားမိရတော့သည်။

အား (၉၇)

မယောဂနီရောင် တောက်ပနေသည့် အစည်းအဝေးစားပွဲကြီး ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာကြီးနှင့် အသန်းထက် တို့သာ ရှိနေကြသည်။

မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာ၌ ဒါရိုက်တာကြီး၏ စာရေးမလေး ထိုင်နေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ပြောသမျှကို လိုက်လံ ရေးမှတ်၍နေပေသည်။ အသန်းထက်က ခေါင်းငုံ့၍ လွန်စွာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲသော လေသံပြင့်ပြောသည်။

“ထွန်းလင်းမြင့် သေသွားခဲ့ရတာ... ကျွန်တော်တို့အားလုံး

အတွက် ကြီးပေးလှတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုပါပဲ။”

ဒါရိုက်တာကြီးက... .

“လွန်လင်းမြင့်ကိစ္စ ထားလိုက်တော့၊ လက်ရှိအခြေအနေမှာ တောင်ပြင်ပုဂံအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ပဲ... . လိုတယ်။ ဦးဒေဝါကိစ္စ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဦးစီးပြီး ကိုင်တွယ်မယ်။ ခင်ဗျားကတော့... . ရှေ့ ဟောင်းနန်းဦးဘုံကျောင်းတော်မှာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ ရန်သူအကြောင်း ဆက်ပြီးစုံစမ်းပါ။”

ဘသန်းထက်က အဆိုးမတွေ ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလူ ဘယ်သူဆိုတာ... သိပါပြီ။”

ဒါရိုက်တာကြီး၏မျက်နှာအနု မသိသော မြင့်တက်သွားသည်။

“တယ်ဟုတ်နေပါလား... . ခင်ဗျားဘက်က ချို့ယွင်းချင် တွေအတွက် ပြန်ပြီး ကြိုးစားပြနေတာလား... . ကိုဘသန်းထက်၊ ကောင်းတယ်... . ဆိုပါဦး... . အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ။”

“စစ်ရန်နိုင်... . တဲ့။”

ဒါရိုက်တာကြီးက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး... .

“ဒီနာမည်... . ကျွန်ကြားဖူးသလိုပဲ။”

“သူက အာကာသသူရဲကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် လုပ်ခဲ့ဖူး တယ်။ လက်ရှိအချိန်မှာတော့ သူ့က နိုင်ငံတော်အာကာသ သူတေ သနစခန်းရဲ့ အကြံပေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဆက်လုပ်နေ တယ်။ အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့မှာလည်း... . အရာရှိတစ်ဦး အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတယ်လို့လည်း သိရတယ်။”

ဘသန်းထက်က ဖိုင်တွဲတစ်ခုမှ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူသည်။ ဒါရိုက်တာကြီးဘက်သို့ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို လှမ်း ဃေးလိုက်သည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို ယူကြည့်သည်။

ကျောက်စိမ်းမြို့တော်၌ ဟာကာသယာဉ်မှူးများကို ကြိုဆို ငုတ်ပြုသည့် အခမ်းအနား၌ ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံနှင့် သတင်း ဖျား ပါသည်။ လူတုပ်ကြီးကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြု၍ နှုတ်ဆက်နေသော စစ်ရန်နိုင်၏ဓာတ်ပုံကို တွေ့ရသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်၏။

“ဩ... . စစ်ရန်နိုင်... . စစ်ရန်နိုင်”

ဘသန်းထက်က ဆက်၍ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သတင်းပေးသမားတွေဆီက ထပ်ပြီး... . သိထားရတာလေးတွေ ရှိပါသေးတယ်။ စစ်ရန်နိုင်ဟာ သူတေသန ယာဉ် ယုတ်ကျပြီး ဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရထားခဲ့တယ်။ ကိုယ် ခန္ဓာအင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းနှစ်ခုပမာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့တယ်လို့ သိထား ရပါတယ်။ စစ်ရန်နိုင်ဟာ လေးလက်မထူရှိတဲ့ ကျောက်သားနံရံကို လတ်သီးနဲ့ ထိုးခွဲပစ်နိုင်ခွမ်းရှိတယ်။ ပြီးတော့ အချိန်နဲ့ ပျံသန်းနေတဲ့ ရတတ်ယာဉ်ရဲ့ အောက်ဘက်ထောက်တန်းကနေ တွဲလောင်းခိုပြီး လိုက်ပါသွားနိုင်ခွမ်း ရှိခဲ့တယ်။”

အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာကြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား သိပ်တော်တယ် ကိုဘသန်းထက်။ စစ်ရန်နိုင်ဆိုတဲ့

လူတာ အတော်ကဲ့... စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့လူပါလား။ သူ့ကို
ဖမ်းမိပိုင်ဖို့ အချိန် ဘယ်လောက်ယူရမလဲ။ အင်း... ကြည့်ရတာ
အတော်လေး တန်ဖိုးရှိနိုင်မယ် ထင်တယ်။”

“သူ့ကို ရှာတွေ့တာနဲ့... ဒီအောင်ဖမ်းနိုင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့
တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကတော့ စင်ရန်နိုင်ကို အင်ကြမ်းချွန်ဖြူမှာ တွေ့
ခဲ့တယ်လို့ သတင်းရထားပါတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း သူ ရုတ်တရက်
ပျောက်သွားပါတယ်။”

အုပ်ချုပ်မှု ဒါရိုက်တာကြီးက...။

“ခင်ဗျားအတွက် အတော်လေး အခြေအနေ ကောင်းလာစေ
ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့... နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံးရှုံးမှုမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်
ဘူး ကိုဘသန်းထက်”

“စိတ်ချပါ... ဒါရိုက်တာကြီး”

ဒါရိုက်တာကြီး ထိုင်ခုံမှ ထရပ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ... ၊ ကျုပ်တို့ဘက်က အောင်မြင်မှာ သေချာ
တယ်လို့ ယုံကြည်ထားတယ်”

နံ့သာချိုင့် ဥယျာဉ်မြို့တော်...။

အရှေ့ဘက်ကောင်းတင်ယံ၌ အလင်းရောင်များ လက်ပြား
မြဲ၍လာသည်။ ဤရက်ပိုင်းအတွင်း၌ ရာသီဥတုမှာ ကြည်လင် သ

ယာ၍နေ၏။

ခုတိယမြောက်အထပ်၌ အထူးဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်း၌ ဘချွန်၊
ပင်ရန်နိုင်နှင့် ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူတို့ ရှိနေကြသည်။ ခုတင်
ပေါ်၌ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည့် ဒေါက်တာ
လင်းသိရိဗ္ဗန်ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်နေကြသည်။

‘သူပေးဖိုဖိုကဲ့သို့ပင် ပိတ်၍နေသည်။’

ချွန်ခွဲများ၏အောက်၌ရှိသော မျက်လုံးများက လျှင်မြန်စွာ
လှုပ်ရှား၍နေသည်။ ဦးနှောက်ထဲ၌ ပုံရိပ်များ တစ်ပုံရိပ် ပေါ်၍လာ
နေပေသည်။

ပုံရိပ်များမှာ များပြားလွန်းလှသည်။

တောင်တန်းတောင်ကုန်းများနှင့် ရေဂရုန်များ။

ရေကန်၏ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်၌ အစိုးအငွေ့များ ဖြာတက်
နေ၏။

တောတန်းတစ်ခု၊ ရေကန်များ...။

မျက်လုံးဝါဝါနှင့် အသားအရေ လွန်စွာမည်းကြုတ်သော လူ
မျက်လုံးတစ်ဦး။

ဝန်းပဟဝန်ဒေသ။

ခန္ဓာကိုယ်ခင်သွယ်သွယ်၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် လူတစ်ဦးက စိတ်
ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည့်ပုံရိပ်။

ခေတ်ပီတိုက်အိမ်တစ်လုံး။

မြီးရယ်၍ စကားပြောနေသော ဘသန်းထက်၏ရှင်မိခင်။

www.burmeseclassic.com

ပာကာလူမျိုးတို့၏ ရှေးဘောင်း နန်းဦးဘုံတောင်းတော်
အဆောက်အအုံ။

ကျွေးသွားသော ဇီရထားလမ်းတစ်လမ်း၊

ရုပ်ပုံများမှာ တဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် လှုပ်ရှား၍နေ၏။ ဒေါက်တာလင်း
သိရိပွန်မှာ ပုံရိပ်များကို တိကျစေရာစွာ မဖမ်းနိုင်သေးဘဲ ချာချာ
လည်၍နေသည်။

ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသော ဦးဒေဝါ၏ မျက်နှာ၊

ပျံတက်သွားသော ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး၊

ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော သူနာပြုဆရာမတစ်ဦး၊

တွဲသင်္ဘောကြီးတစ်စီးနှင့် ပင်လယ်ပြင်၊

ကျယ်ပြန့်လှသော အစည်းအဝေးခန်းမကြီးတစ်ခု။

ကမ္ဘာမြေပုံကားချပ်ကြီးတစ်ခု။

ကျေနပ်အားရစွာ ရယ်မောနေသော ဘသန်းထက်၏ ရုပ်ပုံ။

.....

ဒေါက်တာလင်းသိရိပွန်၏ မျက်လုံးများ ငွေလာသည်။

သူမ ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်သည်။

မျက်တောင်များကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍နေမိသည်။

ဘချစ်က စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် နိုက်၍ကြည့်လျက်...။

“ဘာတွေသိရပြီလဲ... ဒေါက်တာ”

သူမ စဉ်းစားနေရင်းမှ...

“အတော်လေး... ဝံ့သြစရာတွေပဲ”

ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူက မေးသည်။

“ခင်ဗျား... အခု ဘာတွေပြင်နေရသလဲ”

“အားလုံးကို မြင်ရတယ်”

“တိတိကျကျလေးပြောပါ... ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာလင်းသိရိပွန် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“မြင်ကွင်းတွေက သိပ်များနေတယ်။ တချို့ဟာတွေက ရှုပ်
သွားနေတယ်။ ရုပ်ရည်ကားပေါင်း တစ်ရာကျော်ကျော်ကို တစ်ပြိုင်
မည်း ထိုင်ကြည့်နေရသလိုပဲ။ ပြောရတာ... နည်းနည်းခက်လိမ့်
မယ်”

စဝ်ရန်နိုင်က...

“ဦးဒေဝါကို ခင်ဗျား မြင်လိုက်မိသလား”

သိပ်တော့မသေချာဘူး။ ဒါပေမဲ့... ဦးဒေဝါကို တွေ့လိုက်မိ
ပယ်လို့တော့ ထင်တယ်”

ဘချစ်က မေးသည်။

သူတို့က ဦးဒေဝါကို ဘယ်နေရာ ခေါ်သွားသလဲ”

သူမက ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါသည်။

“ကွန်မ မပြောတတ်သေးဘူး။ ပုံရိပ်တွေက အာရုံထဲမှာ သိပ်
လွန်းနေတယ်”

ဒေါက်တာလင်းသိရိပွန် ခုတင်ပေါ်မှ အသာအယာ ဆင်း
လာသည်။ သူမသည် ဣတိကုတ်အဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ကွန်မ ရလာတဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး မှတ်ဉာဏ်အစစ်ကို

www.burmeseclassic.com

မြန်မာ့ပြိုင်ပွဲ အချိန်ယူရလိမ့်ဦးမယ်။ ဒါ... ထွန်းလင်းမြင့်ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာ မှတ်ဉာဏ်ဆိုတာ ရှင်တို့ နားလည်ကြပါ။”

ဘချုပ်က မျက်မှောင်ကြူတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့မှာ အချိန်မခိုဘူး ဒေါက်တာ၊ ၅၃ နာရီနဲ့ ၂၅ မိနစ် ဝဲ ရှိတော့တယ်”

ဘချုပ်က ဆက်၍မေးသည်။

“အဲဒီလူရဲ့နာမည်ကို... ဒေါက်တာ သိပြီလား”

သူမ မျက်လုံးကို ပြည့်ညင်းစွာ ပိတ်လိုက်သည်။

မှန်ရေ့၌ရပ်၍ အကူတော်လာကို ဆန်နေသည့် ထွန်းလင်း မြင့်၏ရုပ်ပုံကို မြင်လာရသည်။ ထိုရုပ်ပုံသည် သူမ ပြောင်းလွှဲရသူ လိုက်သည့် မှတ်ဉာဏ်၏ပိုင်ရှင်ပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

“ထွန်း...လင်း...မြင့်”

“သူက ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ... သူ ဘယ်ကိုသွားသလဲ၊ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ”

“ကျွန်မ မပြောနိုင်သေးပါဘူး။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ပေါ် လာပါလိမ့်မယ်”

“ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်”

ဘချုပ်၏အသံမှာ မသိမသာ တင်းမာ၍သွားသည်။

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့်...

“ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။

မှတ်ဉာဏ် ပြောင်းလွှဲထားပေးမယ့် လက်တွေ့ဘဝမှာလည်း အချိန် ယူရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရှိနေတတ်ပါတယ်”

ဘချုပ်က ဝပ်ရန်နိုင်ဘက်သို့လှည့်၍...

“ရွှေထည်ထားတဲ့သေတ္တာတွေ ထုတ်ယူသွားပြီးပြီ။ ဒီနေ့ညနေ ပိုင်းမှာ ဝဇ္ဇရမြို့ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ မင်းက ညွှန်ကြားချက်ကို တောင့်ပါ။ ငါတို့မှာ အချိန်နည်းနေပြီ။ ထိုင်ကြည့်နေလို့ လုံးဝမဖြစ် ဘူး၊ ငါတို့ဘက်က... တစ်ခုခု လုပ်ပုံဖြစ်မယ်။ ပထမဆုံးအနေနဲ့ ထွန်းလင်းမြင့်ရဲ့နာမည်ကို ကွန်ပျူတာထဲထည့်ပြီး စစ်ဆေးကြည့် မယ်။ သူ့မှာ ကားမောင်းလိုင်စင်၊ ပတ်(စ)ပို့၊ ဒါမှမဟုတ် မှတ်ပုံတင် တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်။ ဘက်မှာ ငွေစာရင်းဖွင့်တာမျိုး၊ ဝင်ငွေခွန် မဆောင်တာမျိုးတို့လည်း ရှိနိုင်တယ်။ အဲဒီအထဲက အချက်တစ်ခုခု ပို့နေတာနဲ့ ငါတို့... သူတို့ တွေ့မှာပဲ”

စင်ရန်နိုင်က...

“ဒီအချိန်အတောအတွင်းမှာ ကွန်တော်က ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဘချုပ်က ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က သိမှတ်မဲ့စိတ်ဖြင့် ရေ

“တောင်ကုန်းတွေ... တောင်တန်းတွေ”

ဘချုပ် သူမဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်၍...

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

သူမက ထပ်၍ပြောသည်။

၁၀၆ * ဇော်ထက်အောင်

“ဟုတ်တယ်... တောင်ကုန်းတွေ၊ တောင်တန်းတွေ၊ ရေကန်ကြီးတစ်ကုန်း၊ သိပ်သာယာတဲ့ နေရာတစ်ခုပဲ။ ပန်းဟေဝန်ဒေသ”

စပ်ရန်နိုင်က...

“ဒီမှာ... မြေပုံ ရှိနိုင်သလား”

ဘချုပ်က...

“မြေပုံစာအုပ် ရှိတယ်။ အောက်ထပ်က... ယာယီဌာနချုပ် အခန်းထဲမှာ ရှိတယ်။ ကဲ... လာ... သွားကြရအောင်”

ဘချုပ်၊ စပ်ရန်နိုင်၊ ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်နှင့် ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူတို့လေးဦး ယာယီဌာနချုပ်အခန်းရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းသွားကြသည်။

အနီး (၁၀)

ဘချုပ်က မြေပုံစာအုပ်တစ်အုပ် ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ပန်းဟေဝန်ဟေဒေသ၏ မြေပုံကို လှန်လိုက်သည်။ ဘချုပ်က မြေပုံစာအုပ်ကို ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်ထံသို့ လှမ်း

ပေးသည်။

ယာယီဌာနချုပ်အခန်းတွင်း၌ အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ဝင်များ တယ်လီဖုန်းများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

ဘချုပ်က အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် သူ၏လူများကို ပြောလိုက်

“အားလုံး သေသေချာချာ နားထောင်ကြစမ်း။ ငါတို့နာမည်

တစ်လုံး... သိထားရပြီးပြီ။ အဲဒီနာမည်က ထွန်းလင်းမြင့်၊ ဒေသခွဲ
တွေမှာပို... ကွန်ပျူတာတွေအားလုံးကို ပထမအဆင့် တစ်လှန်လိုက်
ပြီး အမြန်ရာခိုင်ကြစမ်း။ အဲဒီလူရဲ့နာမည်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အချက်
မှန်သမျှ... ငါ လိုချင်တယ်”

စင်ရန်နိုင်နှင့် ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်တို့နှစ်ဦး ခေါင်းချင်း
ဆို၍ မြေပုံကြည့်နေကြသည်။

စင်ရန်နိုင်က...

“ငှက်ပြာ... ငှက်ပြာရေအိုင်”

သူမက ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး”

“ချော်ဆစ်တောင်”

“မဟုတ်ဘူး”

“သံတောင်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“နံ့သာနီတောင်”

“မဟုတ်ဘူး”

“စကားဝါ”

သူမ၏မျက်နှာ ဝင်းပစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်... စကားဝါ”

စင်ရန်နိုင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“သေချာတယ်...။ ဒီလူ စကားဝါကို ရောက်ခဲ့တယ်”

စင်ရန်နိုင်က လှမ်း၍ပြောသည်။

“ဘချစ်...။ ထွန်းလင်းမြင့် စကားဝါဖြူကို ရောက်ခဲ့တယ်”

ဘချစ်က သူ၏လူတစ်ဦးကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“စကားဝါဖြူက အဖွဲ့ဝင်တွေဆိုကို အမြန်အကြောင်းကြား
လိုက်။ ဟိုတယ်တွေ၊ တည်းခိုခန်းတွေ၊ မိုတယ်တွေအားလုံးမှာ အမြန်
စုံစမ်းခိုင်း။ လိုအပ်တာအားလုံး... အမြန်စီစဉ်”

စင်ရန်နိုင်နှင့် ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်တို့ တံခါးမကြီးဘက်
သို့ လျှောက်၍ သွားကြသည်။

ဘချစ် လှမ်း၍အော်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ပင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ”

“တံခွန်တိုင်လေးဆိပ်ကို သွားမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွား

တဲ့အချိန်မှာ... လေယာဉ်တစ်စီး အသင့်ပြင်နိုင်ပါ့မလား”

“ဂျက်တစ်စင်း အသင့်ရှိတယ်။ လေယာဉ်မှူး လိုသေးသလား”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ... မောင်းမယ်”

“ကောင်းပြီ...။ ထွန်းသစ်က မင်းတို့ကို ကားနဲ့မောင်းပို့

ပေးပြီး လေယာဉ်ပေါ် တင်ပေးလိမ့်မယ်”

စင်ရန်နိုင်က ဖျတ်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“အခုမှ စဉ်းစားမိတယ်။ စကားဝါမှာ လေယာဉ်ကွင်းမှ မရှိ

ဘချစ်၏ ထောက်လှမ်းရေးမှူးတစ်ဦးက ဝင်၍ပြောသည်။

“စကားဝါကနေ ၁၀ မိုင်အကွာမှာ၊ ပေ ၂၅၀၀ ရှည်... လေ

www.burmeseclassic.com

၁၁၀ * ဇော်ထက်အောင်

ယာဉ်ကွင်းတစ်ကွင်းတော့ ရှိတယ်"

ဘချုပ်က ခေါင်းခါနွဲ့...

"၁၀ မိုင်ကွာတယ်... ဟုတ်လား... ဝေလွန်းတယ်"

စစ်ရန်နိုင်က...

"ရေပြင်ပေါ်ကိုပါ ဆင်းသက်လို့ရတဲ့ ရေယာဉ်ပျံဖြစ်ဖြစ်၊ ရေပြင်ဆင်း ရဟတ်ယာဉ်ဖြစ်ဖြစ်... တစ်ခုခု ရနိုင်မလား"

ဘချုပ်က သူ၏လူ့ဘက်သို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ဘချုပ်၏ ထောက်လှမ်းရေးဖျက်က...

"ရှိတယ်... ငါ့ယောက်စီး အင်ဂျင်တစ်လုံးတပ် ရေယာဉ်ပျံအမျိုးအစားတစ်စီး ရှိတယ်၊ တစ်နာရီကို ၁၈၅ မိုင်နှုန်း ပြေးနိုင်တယ်။ ခင်ဗျား... မောင်းနိုင်မလား"

စစ်ရန်နိုင်က...

"အဲဒီရေယာဉ်ပျံက အခုဘယ်မှာရှိသလဲ"

ဘချုပ်က...

အဲဒီရေယာဉ်ပျံဆီကို ထွန်းသစ် လိုက်ဖို့လိမ့်မယ်။ ကဲ... သူ့ကြတော့"

ကြတော့"

ပြုဖွေးသော တိမ်ဆိုင်တိမ်ခဲတို့ လေထဲ၌ ဖျော့လွင့်နေကြ၏။ ထိုတိမ်ခိုင်တိမ်ခဲတို့အပေါ်၌ လေယာဉ်ပျံတစ်စီး မြတ်နေ

မောင်းနှင်နေသည်။ လေယာဉ်ပျံမောင်းသူမှာ စစ်ရန်နိုင်ဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က ခေါက်တာလင်းသီရိပုန်ကို မေးလိုက်သည်။

"မင်းရဲ့ဦးနှောက်အာရုံထဲတနေ... ဘာဖြစ်လို့ ပန်းဟေဝန်ဝေသကို ရွေးလိုက်တာလဲ"

"ဧည့်... ပန်းဟေဝန်က ကျွန်ုပ်မရဲ့အာရုံထဲမှာ အပြတ်သား သုံးပုံနိဗ္ဗိန် ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကျွန်ုပ်မတို့အနေနဲ့ အခုမှ လမ်းစကို လိုက်ဖွဲ့ရမှာ မဟုတ်လား။ ဒီလိုလမ်းစရွာဖို့အတွက် စိတ်ထဲမှာ အထင်များဆုံးနေရာအဖြစ် ပန်းဟေဝန်ကို ရွေးလိုက်တာပါ။"

"မှတ်ဉာဏ်ဆဲလ် ဧပြောင်းလွှဲ လုတ်ခံတဲ့ကိစ္စမှာ... မင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ လက်ခံလိုက်တာလား"

သူက ခေါ်ဝေသပြောသည်။

"ဒီနည်းပညာကို သူတောသနပြုနေတာ နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာသွားပါပြီ။ ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ဘာကိုမျှော်လင့်လို့ ရနိုင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ယုံတိုင် အသိဆုံးပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မှတ်ဉာဏ်ဆဲလ် ပြောင်းသွားအတွက် ကျွန်ုပ်တို့က ကျွန်ုပ်တို့ရွေးချယ်လိုက်ပါ။ အကောင်းဆုံးနဲ့ နည်းလမ်းအကျဆုံး ရွေးချယ်မှုတစ်ခုလို့ ပြောပါရစေတော့... တင်..."

သူ၏ ပြောလက်ခံစကား တန်၍ သွားပြီး အံ့ဩသောလေသံ လာသဖြင့် စစ်ရန်နိုင်က သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

သူမက စစ်ရန်နိုင်ကို ခပ်ငေးငေး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

စိုးသမ်းပန်းစာပေ

စိုးသမ်းပန်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

သူပေးပြီးနောက်ဆဲလ်အာရုံထဲ၌ ဝံ့ခိုင်များ ပြတ်သားစွာ ဝေါ
လာသည်။

ပေါက်တာလင်းသီရိမွန်က...

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး စင်ရန်နိုင်၊ ကျွန်မ မြင်လာတာ
တစ်ခုကို မေးရဦးမယ်။ ကျောက်စိမ်းဒေသ စေးဟောင်းအဆောက်
အအုံပျက်တွေပေါ်မှာ... ရှင် ရှိနေတယ်။ ခုလာတံ့ယာဉ်တစ်စီး
ဟောက်ဘက်တန်းကို တွဲခိုပြီး လိုက်သွားနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... ထွန်းလင်းမြင့် မြင်လိုက်တဲ့အပြင်ကို ပြောနေတာ
လား”

“ဟုတ်တယ်...။ သူ သေသေချာချာ မြင်လိုက်တယ်”

“သူက အကြမ်းဖက်သမား၊ ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ပဲ
ကျွန်တော့်ကို သူ မြင်လိုက်တာ မဆန်းပါဘူး”

“ရှင်က အဲဒီနေရာကို ဘာကိစ္စနဲ့ ချောက်သွားရတာလဲ”

“ကွပ်ကဲတော်ကားထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီနဲ့ အုပ်ချုပ်
မှု ဦးသော်ဝံ့ကို အကြမ်းဖက်သမားတွေက ပြန်ပေးဆွဲသွားကြတာ
ဒေသခံအကြမ်းဖက်သမားတွေပဲ မြင်နိုင်တယ်လို့ ယူဆထားတာ
တာသာဝတီမြို့ဟောင်း၌ ထွန်းလင်းမြင့် ရောက်ခဲ့သည်။

သို့ ရောက်နေခဲ့သည့် အကြောင်းရင်းကို ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်
မှ အဖြေရှာထုတ်နိုင်မည်ဟု စင်ရန်နိုင် တွေးမိသည်။

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က...

“ဪ... ရှင်က ကုမ္ပဏီအုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို တယ်ထု

ကပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခုလာတံ့ယာဉ်နဲ့ သွားကယ်တာလား”

“အသွားကတော့... ခြေလျှင်ပေါ့၊ ပြန်အထွက်ကျတော့မှ
တတ်ယာဉ်က လာကယ်တာ”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က တော်ပစွာ တစ်ချက်ပြုလိုက်
ပြန်၊ ထူးခြားသည့်ကိစ္စတစ်ခုကို သူမ သိနေခြင်းပင်ဖြစ်မည်။

“စင်ရန်နိုင်... ရှင် အဲဒီကိစ္စတစ်ခုကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်
တာလဲ။ အဲဒီမြင်ကွင်းက ကျွန်မကို အင်း... ထွန်းလင်းမြင့်ကို

တော်တော်ကြာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားလိုက်
လို့ပဲ ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာကိစ္စတို့... ဘယ်လိုလုပ်ထားတာလဲ”

“ကျောက်သားနံရံတွေကို ထိုးခွဲပြီး မောက်ပစ်လိုက်တာလေ”
စင်ရန်နိုင် သူမတို့ နှုတ်ခိုက်ခိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ လေယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံမှ ထ၍
တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ဟင်... ရှင်က ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် နေ့လယ်စားဖို့အတွက် သွားပြင်လိုက်
တယ်”

“ဒါဆို... ဒီလေယာဉ်ပျံကို ဘယ်သူမောင်းမှာလဲ”

“ဒီလေယာဉ်မှာ ကွန်ပျူတာစနစ်နဲ့ အလိုအလျောက် မောင်း

www.burmeseclassic.com

နှင့်တဲ့ ကိရိယာပါထယ်။ ခလုတ်ဖွင့်ထားလိုက်ရင်... သူ့အလိုလို မောင်းနှင်နိုင်တယ်”

စင်ရန်နိုင်က နောက်ဘက်ရှိ ခရီးသည်ခန်းသို့ လျှောက်သွားသည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စတိုးလ်လင်ပန်းနှစ်ချပ်ထဲ၌ ထည့်၍ပြန်လာသည်။

“ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် ပုစွန်...။ ကျွန်တော့်အတွက်က ဘဲပေါင်း။ ကဲ... နေ့လယ်ဘာ စားလိုက်ကြရအောင်”

စင်ရန်နိုင်က စားသောက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ဒေါက်တာလင်းသီရိဖွန်က သူမ၏ စတိုးလ်လင်ပန်းကို သဘောမကျသည့်အမူအရာဖြင့် နိုက်၍ကြည့်နေသည်ကို စင်ရန်နိုင် သတိပြုလိုက်မိသည်။

စင်ရန်နိုင်က...။

“ဘာလဲ...။ ခင်ဗျားက ပုစွန် ကြော်က်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်...။ ပုစွန်ဆိုရင် တစ်ခက်မှ မကြော်က်ဘူး”

“ဟင်... ဒါဆို လေယာဉ်ပျံမှတက်ခင်မှာ ထွန်းသစ်တို့ ပုဂ္ဂိုလ်ထည့်ပေးလိုက်ပါလို့ ဘာဖြစ်လို့ ခြောရတာလဲ”

သမက နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်လိုက်ပြီး...။

“မသိဘူး... ကျွန်မ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိတာနဲ့တူတယ်”

“ထွန်းလင်းမြင့်ရဲ့ မသိမိတ်ကနေ ထွက်သွားတာများလား သူမက သူ့မအတွက် ပေးထားသော စတိုးလ်လင်ပန်းကို တွဲဖက်ဖယ်လိုက်သည်။

သူမက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...။

“အခုကပြင်းပြင်းတစ်ခွက် ရေမရောဘဲနဲ့ သောက်ချင်တဲ့ပိတ်ပေါ့မလာတာပဲ... တော်သေးတာပေါ့”

စင်ရန်နိုင်က စတိုးလ်လင်ပန်းနှစ်ချပ်ကို လဲလှယ်ပေးလိုက်သည်။

အလိုအလျောက် လေယာဉ်မောင်းနှင်သည့်ခလုတ်ကို ပိတ်စင်ရန်နိုင် သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်သည်။

မကြာခင်မှာပင်...။

ထောင်တန်းများ၏အလယ်၌ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်၍ နေသည့် စကားဝါရေအိုင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စင်ရန်နိုင်သည် လေယာဉ်ကို တစ်ပတ်ပျံဝဲ၍ ပျံသန်းလိုက်ပြီး ထို့နောက် ထောင်မြင့်ကြီးများကြားမှဖြတ်၍ ပျံသန်းသွားသည်။

တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ရေအိုင်ကြီးရှိရာသို့ နှိပ်ဆင်း၍ ပျံသန်းလာသည်။

လက်ယာဘက်အခြမ်းသို့ ဖြည်းညင်းစွာ တွေ့ရှိ၍ ပျံသန်းလိုက်၏။ ရေအိုင်ကြီးအတွင်းရှိ ရေပြင်တစ်နေရာ၌ ဆင်းသက်လိုက်သည်။

လေယာဉ်ကို သဲသောင်ပြင်ပေါ်သို့ မောင်းတက်၍ ရေထဲသို့

၁၁၆ ❀ ဇော်ထက်အောင်

လိုက်၏။

စပ်ရန်နိုင်က ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်အား သော်ပြင်ပေ
သို့ တွဲဖျံ့ချပေးသည်။ လေယာဉ်ဆီသို့ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး
ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်။

လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်က...

“ဆရာက... အထူးရဲအစာရရှိ စပ်ရန်နိုင်ပါလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာတို့အလာကို စောင့်နေဖို့ စာမိန့်ပေးထား
ပါတယ်။ ဆရာတို့ ဘယ်နေရာမှာ ဆင်းမယ်ဆိုတာတော့ ပြောမထား
ပါဘူး။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အငှားကားတင်
စီးရှာဖို့ အပြင်ကို ထွက်ဦးမယ်။ လေယာဉ်ဖျံ့တို့ ဝရဲစိုက်ပြီး ကြည့်
ထားပေးပါ”

“စိတ်ချပါ ဆရာ။ တခြား ဘာများလို့ပါသေးသလဲ”

“မလိုတော့ပါဘူး”

စပ်ရန်နိုင်က ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်၏ လက်တစ်ဖက်ကို
ကိုင်လျက် သံသောင့်ပြင်အတိုင်း လမ်းလျှောက်၍ သွားသည်။
ရှေ့ဘက်မလှမ်းမကမ်း၌ လမ်းမကြီးရှိနေသည်။

လမ်းမကြီးဆီသို့ ဦးတည်၍ သူတို့နှစ်ဦး ဆက်၍လျှောက်သွား
ကြသည်။

အန်း (၁၁)

စကားဝါမြို့၏လမ်းများမှာ ကျောက်ခင်းလမ်းတစ်ဝက်၊ ကတ္တ
လမ်းတစ်ဝက် ဖြစ်နေသည်။

မြို့လယ်လမ်း၌ ဗဟိုခမ်းမဆောင်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။
ထိုနေရာ၏တစ်ဖက်၌ မြင့်မားသည့် ဟိုတယ်တစ်ခုရှိသည်။
စပ်ရန်နိုင်နှင့် ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်တို့ အငှားယာဉ်တစ်
ငှားလိုက်သည်။

သူခုမလမ်းမကြီးအတိုင်း အငှားကားက မောင်းနှင်နေသည်။
ကားမောင်းသူမှာ တွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ကား
မောင်းနှင်ကြမ်းသည်။ လမ်းကျဉ်းကလေးများကိုပင်လျှင် တရုတ်

မောင်း၍ သွားသည်။

“ကားမောင်းတာ အချိန်နည်းနည်းလောက် လျော့ပါ သူငယ်ချင်း”

ကားမောင်းသူက...

“ကျွန်တော်မောင်းတာ သိပ်မြန်နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဪ... ခင်ဗျားတို့က ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းတွေကိုပါ ကြည့်ချင်လို့လား”

“ရှုခင်းကြည့်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ‘နေဝန်းနီ’ ဟိုတယ်ကိုပဲ သွားချင်တယ်”

ကားမောင်းသူက...

“ရှုခင်းလေးဘာလေး အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်ကြပါလား။ ခင်ဗျားတို့ နောက်ထပ် နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပဲ ပေးရင်ဖြစ်တယ်။ ဘာမှမမြစ်လောက်တဲ့ငွေပါ”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က ကြားဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကားဆရာ ပြောတဲ့အတိုင်း ကြည့်ကြရအောင် စစ်ရန်နိုင်ငံ ထွန်းလင်းမြင့် မှတ်မိခဲ့တာ တစ်ခုခု မြင်ချင်မြင်ရမှာပေါ့”

စစ်ရန်နိုင်ငံ ခွင့်မပြုချင်ဟန်ဖြင့်...

“ကောင်းပြီလေ... ဟိုတယ်ကို သွားရင်းနဲ့ပဲ ကြည့်ကြပါပေါ့။ အချိန် သိပ်မပေးနိုင်ဘူး”

အငှားယာဉ်မှာ ပုံမှန်အတိုင်း မောင်းနှင်လာသည်။

ကားမောင်းသူက မောင်းနေရင်းမှ စကားဝါမြို့၏အကြောင်း ကိုတာပတ်ကို ပြောပြနေသည်။

လမ်းထောင့်ချိုးတစ်ခုသို့အရောက်၌ ရှေ့မှ ငွေရောင် လင့်ခွေကားကြီးတစ်စီးက ရှေ့မှပိတ်ကာ ရပ်တန့်လိုက်၏။

ကားသမားက ရေရွတ် ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

အခြေအနေကို နားလည်လိုက်သော စစ်ရန်နိုင်ငံ အော်ဟစ်လှုပ်ပေးလိုက်သည်။

“မြန်မြန်နောက်ဆုတ်... ”

ကားသမားက နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

နောက်ထပ် လင့်ခွေကားအနက်တစ်စီးက နောက်ဘက်မှ ပိတ်ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ပထမ လင့်ခွေကား၏တံခါး ပွင့်သွားသည်။

သေနတ်ကိုင်ထားသူနှစ်ဦး ခုန်ဆင်းလာသည်။

အငှားကား၏ဘေးသို့ ပြေးလာကြသည်။

သေနတ်ကိုင်ထားသူတစ်ဦးက ဟိန်းဟောက်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... အပြင်ကိုထွက်စမ်း”

စစ်ရန်နိုင်ငံ ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်အား တီးတိုးပြောသည်။

“ဟိုတယ်ကိုပဲ... အမြန်သွား”

စစ်ရန်နိုင်ငံ ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းသည်။

သေနတ်နှစ်လက်က စစ်ရန်နိုင်ငံကို ချိန်ရွယ်ထားလျက်

သည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံက သရော်လှောင်ပြောင်သောလေသံပြင့်...
“ဪ... မင်းတို့က သန့်ရှင်းရေးဌာနက ဝန်ထမ်းတွေ

လား”

“စစ်...”

ကားထဲမှ ဒေါက်တာလင်းသီရိမ္မန်က လှမ်း၍ဟန်တားသတ်
ပေးသည်။

သူမက ကားသမားကို တို့လိုက်ပြီး...

“ရှင်အနေနဲ့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလား”

ကားသမားက လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမ္မန် ခုတိယကားကို နောက်မှန်မှတစ်ဆင့်
လှမ်းကြည့်သည်။ ခုတိယမြောက် လင့်ခရူဇာကားထဲ၌ ဘသန်းထက်
တစ်ဦးတည်း ထိုင်၍နေ၏။

သူ၏လူနှစ်ဦးက စစ်ရန်နိုင်ငံအား မမ်းဆီးသွားပုံကိုကြည့်၍
ကျေနပ်စွာ ပြုံး၍နေသည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံက...

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ။ ဧည့်ခံကြိုဆိုရေးအဖွဲ့လား”

“ဟေ့ကောင်... စကားမများနဲ့။ မြန်မြန်လျှောက်စမ်း”

သေနတ်သမားတစ်ဦးက ကားတံခါးကို လှမ်း၍ဖွင့်သည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံ ချာခနဲ နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

သူ၏ယန္တရားလက်တစ်ဖက်က သူ၏နောက်ဘက်မှ သေနတ်
သမား၏လက်ထဲရှိ သေနတ်ကို ငင့်မြှောက်လိုက်၏။ သေနတ်သမား
၏ဝါးစိုက်သို့ လက်သီးဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

သေနတ်သမား ရှေ့သို့ငိုက်ကျလာစဉ် ဇော်ထိုင်းကို ခုတ်ချရန်
ဟန်ပြင်လိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်ငံ၏နောက်စေ့တို့ သေနတ်သမားတစ်ဦးက သေနတ်
ဝင်ပြင် ထုချလိုက်၏။ စစ်ရန်နိုင်ငံ ပြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

သေနတ်သမားများက လဲကျနေသော စစ်ရန်နိုင်ငံကို ဒဏ္ဍာ
တိုက် ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ တာနောက်ခန်းထဲသို့ စစ်ရန်နိုင်ငံကို
ပစ်သွင်းလိုက်၏။

ပထမလင့်ခရူဇာကားမှာ အရှိန်ငြင်းငြင်းနှင့် မောင်းထွက်သွား
သည်။ ဘသန်းထက်၏ လင့်ခရူဇာကားက နောက်မှ တစ်ရှိန်ထိုး
မောင်းနှင့် လိုက်ပါသွားလေသည်။

လင့်ခရူဇာမှာ လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း တရကြမ်း မောင်း
နှင်၍နေသည်။ စစ်ရန်နိုင်ငံမှာ နောက်ခန်းတိုင်ခုံပေါ်၌ ပက်လက်လန်
၍ ပါလာသည်။

သေနတ်သမားများသည် သူတို့၏ လက်ဆပြင်းအားကို စိတ်
ချ ယုံကြည်နေကြပုံရသည်။ စစ်ရန်နိုင်ငံ ဦးခေါင်းထဲ၌ ပြန်လည်
ကြည့်လင် ရှမ်းလင်း၍လာ၏။ သေနတ်သမားများသည် စစ်ရန်နိုင်
ငံပျံမြောနေပေမည်ဟု ယုံကြည် ယူဆထားပုံရသည်။
ကားရှေ့ခန်း၌ ထိုင်နေသူနှစ်ဦး ရှိသည်။

စစ်ရန်နိုင်ကို လှည့်၍ပင် မကြည့်ကြ။
လင်...တစ်ခု၌ ကားကြီးတစ်စီးဖြတ်ရင်း ပိတ်နေသည်။
ကားသမားက အော်ဟစ် ကျိန်ဆဲပြီး ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည်။
စစ်ရန်နိုင်က ဒူးအစုံကို ညွတ်ကွေးလျက် အားကုန် ဆောင့်
ကန်ထည်လိုက်၏။

ကားတံခါး၏ ပတ္တာချက်များ ဖြတ်ထွက်သွားသည်။
ကားတံခါးမှာ လမ်းမပေါ်သို့ မြောက်တက် လွင့်စဉ်ကျသည်။
စစ်ရန်နိုင်က ကားတံခါးမှ လိုခွဲ၍ထွက်လိုက်၏။

ကားတံခါးကို ပြတင်းပေါက်ဘောင်မှ ဆွဲဖြုတ်၍ လွင့်ပစ်လိုက်
၏။ သတ္တုအပိုင်းအစများ ပဲ့ခွဲသွားသောအတူ ကျယ်လောင်သော
အသံဖြင့် ကားတံခါးရွက်တစ်ဖက် လမ်းမပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

ရှေ့ခန်း၌ ရှိနေသော ကားသမားမှာ ထိုင်နေလျက်နှင့် မိုးကြိုး
ပစ်အချ ခံလိုက်ရသည်နယ် အသက်ကင်းပဲ့၍နေ၏။ စစ်ရန်နိုင်က
ကားသမားကို လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ဆွဲမယူ၍ လွင့်ပစ်လိုက်
သည်။

ကားသမားသည် လမ်းဘေးရှိ ခြံတိုင်များနှင့် ရိုက်မိပြီး ပြေ
ပေါ်သို့ ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်။

ကားတစ်ဖက်မှ ဒုတိယလူ ထွက်လာ၏။
အနီးရှိ ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ သံတိုင်တစ်တိုင်ကို ဆွဲဖြုတ်ယူ
လိုက်သည်။ စစ်ရန်နိုင်ကို ရိုက်ရန် ပြေးဝင်လာသည်။
စစ်ရန်နိုင်၏ ဇီဝရုပ် စက်ယန္တရားတည်က ချက်ချင်းတုန်ပြန်

မြစ်ပေါ်လာသည်။ ပြေးဝင်၍ ရိုက်လိုက်သော သံတိုင်ကို ယန္တရား
လက်တစ်ဖက်က ဆီး၍ဟန်တားလိုက်၏။ ဒုတိယလူ၏ လက်ထဲမှ
သံတိုင်မှာ ရော်ဘာမျှင်တစ်ခုကဲ့သို့ လက်ကို ရစ်ပတ်၍ သွားလေ
သည်။

ဒုတိယလူမှာ မျက်လုံးပြုဖြူ၍ ငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။
ထိုလူ၏မေးခွန်းကို စစ်ရန်နိုင်က လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်၏။
ထိုလူမှာ သတိလစ်၍ လဲကျသွားသည်။ စစ်ရန်နိုင်က ဒုတိယ
လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပင့်မြှောက်ကိုင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘသန်းထက်က သူ၏လင်ခရူဇာကားကို
စစ်ရန်နိုင်ထံသို့ တည်မတ်စွာ မောင်း၍ဝင်လာသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ဒုတိယသေနတ်သမား၏ခန္ဓာကိုယ်ကို အားကုန်
လွှဲ၍ ပစ်လိုက်၏။ လင်ခရူဇာကား၏ မှန်တစ်ခြမ်းကို အရှိန်ပြင်း
စွာ ထိမှန်သွားသည်။ ကားရှေ့မှန် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေ၍
သွားသည်။

ဒုတိယမြောက် သေနတ်သမား၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကားအတွင်း
၌ တစ်ဝက်၊ ကားအပြင်၌ တစ်ဝက် ရောက်နေပြီး ကန့်လန့်ကြီး
ဖြစ်နေပေတော့သည်။

လင်ခရူဇာကားသည် ဈေးဆိုင်အချို့ကို ဝင်၍တိုက်သည်။
ကား တစ်ပတ်လည်ထွက်သွားပြီး လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်ရောက်
သွားသည်။

ထိုနောက် လင်ခရူဇာကားမှာ တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းခတ်သွား

၁၂၄ ❖ ဇော်ထက်အောင်

ပေသည်။

စစ်ရန်နှင့်သည် လင့်ခမ္ဘာကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက် သွားသည်အထိ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ကားတပြိုင်နှင့် အတွင်း၌ တစ်ဝက်စီ ရောက်နေသော ဒုတိယ ပြောက်သေနတ်သမား၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ခြေကားရားလက်ကား ရားဖြင့် လင့်ခမ္ဘာကားပေါ်၌ ပါ၍သွားပေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၂)

စစ်ရန်နိုင်၏ဝတ်စုံပေါ်၌ ရွံ့နွံများ၊ မြေမှုန့်များ ပေကျံ ညစ် ထေး၍နေ၏။ မျက်နှာတစ်ခလုံးမှာလည်း ညစ်ပေ၍နေသည်။

နေဝန်းနီဟိုတယ်ထဲသို့ ဤပုံစံဖြင့်ပင် ဝင်လာသည်။

ဟိုတယ်စာရေးက ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အံ့ဩ ဖွာ မော့ကြည့်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က ကြွနေရစွာဖြင့် ဟိုတယ်ကောင်တာသို့ တည် ငြိမ်စွာ လျှောက်လာသည်။

စစ်ရန်နိုင်က...

"ဒီဟိုတယ်မှာ... အခန်းတစ်ခန်း ကြိုငှားထားပါစေ"

ဟိုတယ်စာရေးက မယုံကြည်နိုင်သည့် အမှုအရာဖြင့်...
 “သေချာလို့လား”
 “နာမည်က စစ်ရန်နိုင်”
 “ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... သိပါပြီ။ ခင်ဗျားရဲ့ဇနီး စောစောကပဲ ရောက်လာပါတယ်”
 “ဪ... ဟုတ်လား”
 ဟိုတယ်စာရေးသည် ချိတ်ပေါ်မှ သော့တစ်ချောင်းကို ဖြုတ်ယူသည်။ စစ်ရန်နိုင်ကို လှမ်း၍ပေးသည်။
 စစ်ရန်နိုင်က သော့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “ရွှေစင်နတ်သမီးဆောင် ဆိုပါလား။ နေရာကတော့ အတော်ကောင်းမယ့်ပုံပဲ”
 ဟိုတယ်စာရေးက စိတ်မပါသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
 “ဒီဟိုတယ်မှာနေရတာ စိတ်ကြည်နူး ချမ်းမြေ့နိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”
 စစ်ရန်နိုင်သည် သော့ကိုယူလျက် ဓာတ်လှေကားဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။
 ပဉ္စမထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်လာသည်။
 သော့ပေါက်တစ်ခု၌ သော့တံဖြင့် ထိုးလှည့်၍ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။
 ရွှေစင်နတ်သမီးဆောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

အခန်းထဲ၌ ရှိနေသော ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က တံခါးဝသို့ လှမ်းကြည့်သည်။
 စစ်ရန်နိုင်ကို မြင်လျှင် ပြေး၍လာပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။
 “စစ်... ပန်းဟေဝန်ဒေသက ရှင့်ကို ကြိုဆိုပါတယ်”
 “စောစောကလူတွေ ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား”
 “အဲဒီလူတွေကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”
 “ခင်ဗျား သိနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်နေတာ”
 သူမ ခေါင်းခါပြသည်။
 “ကျွန်တော် ပြောတာက ခင်ဗျားအနေနဲ့ သိတာမဟုတ်ဘူး။ ဂွန်းလင်းမြင့်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မှတ်မိမလားလို့... မေးတာ”
 သူမ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 စစ်ရန်နိုင်က တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်လိုက်၏။
 ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က...
 “သူတို့ နောက်တစ်ခါ... ထပ်ကြိုးစားကြဦးမယ်လို့ ထင်တယ် စစ်”
 စစ်ရန်နိုင်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...
 “ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...။ ဒါပေမဲ့ ပထမနှစ်ကောင်တော့ လာမပြန်နိုင်တော့ဘူး။ ပထမနှစ်ကောင်လုံး သရဲတစ္ဆေဘဝ ရေခဲအိုးကြဲပြီ”

www.burmeseclassic.com

စပ်ရန်နိုင်က မုန်းကို ကိုင်လိုက်ပြီး နံပါတ်များကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို... ဘချုပ်”

“စပ်ရန်နိုင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘချုပ်...။ အခု ဘယ်မှာရောက်နေသလဲ”

“ငါ အလုပ်အတော်များနေတယ်။ ပစ္စည်းသေတ္တာတွေ နွေပြောင်းနေရတယ်။ မင်းဘက်က အခြေအနေကော”

“ထွန်းလင်းမြင့်က ကျွန်တော့်ကို အာသာဝတ်မြို့ဟောင်းမှာ မြင်ခဲ့တာကို သူ့ အမှတ်ရလာတယ်”

“အင်း... ကွမ်တစ်ကားအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးသော်ဝံ့ရဲ့ နေ့ပွဲ နေ့ပွဲ ကျင်းပတုန်းကလား”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီပွဲနေ့ပွဲတို သူတို့ပဲ ဦးစီးပြီး လုပ်ခဲ့တာပဲဖြစ်မယ်”

“ကောင်းပြီ... ငါ မိုးမခမြို့ကို တိုက်ရိုက် အကြောင်းကြားလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ကော...”

“ကျွန်တော် ငွေသိန်းငါးဆယ်လောက် လိုချင်တယ်”

“ဘာကိစ္စအတွက်လဲ”

“ပစ္စည်းဖိုးတွေ ချေးဖို့ပါ”

“ဘာပစ္စည်းတွေ...။ မင်းက ဝယ်ထားလို့လဲ”

“ဖျော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်က အဖိုးထောက်တဲ့ သံတိုင်း ကြက်ဥဆဲဥ

ဆောင်းတဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်၊ တုန်ခြောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၊ ငါး နှစ်ပိသာခွဲ နဲ့ ကြက်သား လေးပိသာဖိုးအတွက် ငွေချေဖို့ပါ”

“ဟေ့... စပ်ရန်နိုင်... မင်းသုံးတာ သိပ်များလွန်းနေတယ်။

နောက်တစ်ခါဆိုရင် သတိထားပြီးသုံးပါ”

“ကျွန်တော် လုပ်ချင်လို့ လုပ်ခဲ့ရတာ ပဟုတ်ပါဘူး ဘချုပ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စပ်ရန်နိုင်”

“အာသာဝတ်က... အကြမ်းဖက်သမားအဖွဲ့ပဲ။ ကျွန်တော့် အတွက် ဒီမှာ အမှတ်တရ ဧည့်ခံခွဲလုပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပုံရတယ်”

“မင်းအတွက် ဧည့်ခံခွဲ ဟုတ်လား။ အင်း... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းက သူတို့ကို အချိန်မပေးလိုက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော့်တို့ ဧည့်ခံခွဲ ဖိတ်စာလာပေးတဲ့ လူနှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ ကျွန်တော်က မင်းတို့နှစ်ယောက် သေလိုက်စမ်းဆိုတာနဲ့ မှန်ကောင်လုံး ဖျတ်ခနဲ သေသွားကြတယ်”

“အင်း... နှစ်ယောက်လုံး တော်တော်ကံဆိုးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဘချုပ်၊ တတိယကောင်နဲ့ကျတော့ စကားပြောချိန် လုံးဝမခလိုက်ဘူး”

“ငါတို့ သိတဲ့လူလား”

“သူ့ကို ဘယ်မှာမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဒီကောင်တွေကို သတိထား ကြည့်ရမယ့်အဆင့် ချောက်နေပြီ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အတင်းအကျပ် ဧည့်ခံချင်နေကြတယ်”

“ဒီမှာ စပ်ရန်နိုင်... မင်းကိုယ်တိုင် အတူးသတ်တာပဲ။ ငါ

www.burmeseclassic.com

မှာ သန်းတစ်ထောင်လေး၊ တစ်လေးနဲ့ ကစားနေရသလို ဖြစ်နေတယ်။ မင်း အပေါ် အန္တရာယ်မကျအောင် အထူးဂရုစိုက်ပါ။
“ကျွန်တော့်အတွက် မပူပါနဲ့”

❧

ပွန်းတိမ်းစအချိန်...။

တိုက်စစ်နေသော ရာသီဥတုဖြစ်သည်။

မြစ်ရေပြင်၌ တွဲသင်္ဘောများ၊ ဆွဲသင်္ဘောများ၊ ခရီးသည်တင်သင်္ဘောများ သွားလာနေကြသည်။

ဝါးနက်ကျွန်းဆိပ်ကမ်း၌ တွဲသင်္ဘောကြီးတစ်စီး ဆိုက်ကပ်၍ထားသည်။ ထိုတွဲသင်္ဘောကြီး၏ အောက်ဘက်အခန်းထဲ၌ အုပ်ချုပ်မှု ဝါးနက်တာကြီး ရောက်၍နေသည်။

ဝါးနက်တာကြီး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းလျက် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်၍နေ၏။

ဝါးနက်တာကြီးက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်းမှ...။

“ကဲ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...။ စကားဝါတစ်မြို့လုံးမှာ အလောင်းတွေ မြန်ကျကုန်ပြီ။ ဒီကိစ္စမှာ ရဲတွေကပါ ခြေရာခံပြီး လိုက်လာကြပြီ။ မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ မင်း တော်တော် အသုံးမကျတာပဲ”

ဝါးနက်တာကြီးမှာ ဒေါသထွက်လွန်းနေသဖြင့် စကားသံပါ တုန်ခါ၍နေသည်။ ဘသန်းထက်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများဖြင့် ရွဲနစ်၍နေ၏။ ပူပင် စိုးရွံ့စိတ်ဖြင့် ချွေးများ အဆက်မပြတ် ထွက်၍နေသည်။

ဘသန်းထက်က ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါကြီးတစ်ထည်ဖြင့် အဆက်မပြတ် သုတ်ရင်းမှ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောသည်။

“မြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုတော့... ကျွန်တော် ထပ်ပြီး မပြောပြတော့ပါဘူး ဝါးနက်တာကြီး။ ဒါပေမဲ့ စစ်ရန်နိုင်ရဲ့နောက်ကိုတော့ ကမိအရ လိုက်သင့်ပါတယ်”

ဝါးနက်တာကြီး ဝန်းခနဲ ထရပ်၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဘာက...။ သူ့နောက်ကို အမိအရ လိုက်သင့်တယ် ဟုတ်လား။ တော်တော်ဇူးတဲ့အကောင်ပဲ။ အခု စစ်ရန်နိုင်က ငါတို့နောက်ကို လိုက်နေတဲ့ အလိုက်သမား ဖြစ်နေပြီကွ... သိရဲ့လား”

ဝါးနက်တာကြီးက ဘသန်းထက်၏အနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။

“စကားဝါမြို့ကို... ဒီကောင် ဘာဖြစ်လို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရောက်လာရတာလဲဆိုတာကို မင်းသိရဲ့လား”

“သူက လျှို့ဝှက်ထားတာ မရှိပါဘူး။ သူ့နေတဲ့ဟိုတယ်မှာ ဝန်းဝန်းငှားတာ သူ့နာမည်နဲ့ပဲ ငှားထားပါတယ်”

ဝါးနက်တာကြီး မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒေဝီနွယ်လည်း... အဲဒီနေရာမှာပဲ ရှိနေတယ်။ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုလို့ မင်း ထင်ထားသလား”

ဘသန်းထက်က မျက်တောင်မြန်မြန်ခတ်လိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် ပြောလိုက်သည်။

“ဒေဝီနွယ်အကြောင်း သူ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပါဘူး”

ဒါရိုက်တာကြီးက မျက်နှာကိုတစ်ချက်ပုံလိုက်သည်။

“ဒေဝီနွယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာမှမသိနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး မင်းက အလွယ်ကလေး ပြောတာပဲ။ မင်းမှာ... ဘာအထောက်အထား ရှိသလဲ။ ဒီမှာ ဘသန်းထက်...။ အာသာဝတီမြို့ဟောင်းက ကိစ္စမှာ မင်းကို သက်ညှာပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တယ်။ အခု ဒီကိစ္စမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်တော့ မင်းကိုယ်မင်း ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ တွေးကြည့်ပေတော့”

ဘသန်းထက် ခေါင်းငုံ့၍ နေလိုက်သည်။ သူ၏လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ခုလုံးမှာလည်း ချွေးများဖြင့် ရွှဲနစ်၍နေပြီး ခေတ္တညစ်ညစ်ပင် ရနိုင်လောက်ပေသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက အစည်းအဝေးခမ်းမထဲသို့ ဝေ့၍တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“စစ်ရန်နိုင်ကို တစ်ခါတည်းနဲ့ အပြီး သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်လိုက်”

ဒါရိုက်တာကြီးက မာကျောပြတ်တောင်းစွာ အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ဒါရိုက်တာကြီး၏နောက်မှ သူ၏စာရေးမလေးပါ လိုက်ပါသွားပေသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးနှင့် သူမ၏စာရေးမလေးတို့နှစ်ဦးသည် ကျဉ်းမြောင်းသောလမ်းအတိုင်း လျှောက်၍သွားသည်။

အစောင့်တစ်ဦး ထိုင်၍နေသည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ဒါရိုက်တာကြီးက လက်ညှိုးထောင်၍ တံခါးပေါက်ကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

အစောင့်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးနှင့် စာရေးမလေးတို့ အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ခပ်ညည့်ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ဦးဒေဝါ ထိုင်၍နေသည်။

သူ၏ရှေ့၌ စားပွဲတစ်လုံး၊ စစ်တုရင်ရုပ်များကို အကွက်များပေါ်၌ မြန်၍ချထားသည်။

နံရံမှ ခေတ်ဟောင်းတေးသံများ တိုးတိတ်စွာ ပျံလွင့် ထွက်ပေါ်နေပေသည်။

ဦးဒေဝါက ဒါရိုက်တာကြီးကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဒါရိုက်တာကြီးက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ချင်နေတာ ကြားပြီဦးဒေဝါ။ အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ တွေ့ကြရတာကတော့... စိတ်

မကောင်းစရာပါပဲ”

ဦးဒေဝါက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်...

“ကောသမ္ဘိဆေးရုံမှာ... ကျုပ် မှီနေတာကို ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုသိသွားကြတာလဲ”

ဒါရိုက်တာကြီးက ထိုင်ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူ၍ထိုင်လိုက်သည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက ဦးဒေဝါအား...

“ဘီယာသောက်လေး”

ဦးဒေဝါက လက်တာပြုလိုက်ပြီး...

“မသောက်ချင်ပါဘူး၊ ကောသမ္ဘိဆေးရုံကိစ္စ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုသိထားသလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်မယ်လို့ထင်တယ်”

“ဒီအကြောင်းတွေကို ထပ်မမေးပါနဲ့တော့ ဦးဒေဝါ၊ ခင်ဗျားကို အတိအကျပြောဖို့ ရည်ရွယ်မထားပါဘူး”

ဦးဒေဝါသည် ဒါရိုက်တာကြီးကို အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထို့နောက် ဦးဒေဝါသည် တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ရေရှုတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဪ... ထိပ်ထားလေး ဒေဝီနွယ်”

ဦးဒေဝါ၏မျက်နှာပေါ်၌ သိသာစွာ ခြောက်လဲ၍သွားသည်။

“အင်း... လူတွေဟာ ကြားဝါတတ်တဲ့ သဘာဝရှိနေတာ မဆန်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထိပ်ထားလေးဒေဝီနွယ်ကတော့ နားလည်မှုတရား အပြည့်အဝရှိပါတယ်”

ဦးဒေဝါသည် ထိုင်ခုံမှထ၍ သူ၏ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဦးဒေဝါက...

“ကျုပ်... အခု ဘီယာသောက်ချင်တယ်”

ဒါရိုက်တာကြီး၏စာရေးပလေးက အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ခေတ္တမျှအကြာ၌ ရေခဲဘူးဖြင့် ထည့်ထားသော ဘီယာနှစ်လုံး ပါလာသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲသို့ ဘီယာများ ငွဲထည့်သည်။

ဦးဒေဝါဘက်သို့ ဘီယာခွက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ဦးဒေဝါက သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေသည့်လေသံမျိုးဖြင့် တစ်လုံးချင်ပြောနေသည်။

“ကျုပ်ဟာ... စီးပွားရေးလောကနယ်ပယ်ထဲမှာ ရိုးသားစွာ တျင်လည် ကျက်စားခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ”

“ခင်ဗျား အနေအထိုင် မှန်ပါတယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က ကျုပ်ရဲ့ဇနီး ဆုံးသွားခဲ့ရှာတယ်။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာ ထိပ်ထားလေးဒေဝီနွယ်နဲ့ ဆုံမိတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တလည်း သူ့အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားခဲ့မိတယ်။ ဒီအတွက် ကျုပ်တိုယ်ကျုပ် အပြစ်မတင်မိပါဘူး”

“ဒီလိုမှပဲ ခင်ဗျားရဲ့ဘဝဟာ နုပျို လန်းဆန်းလာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ လှပ ကျော့မွှင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားတာ

၁၃၆ ❖ စော်ထက်အောင်

ဟာ အပြစ်လို့... မပြောနိုင်ပါဘူး"

ဦးဒေါဝါက ဘီယာတစ်ခွက် မော့လိုက်ပြီ...

"ကျုပ်အတွက်... ခင်ဗျားက ငွေ ဘယ်လောက်တောင်းထားသလဲ"

ဒါရိုက်တာကြီးက မသိမသာပြုံး၍...

"ရွှေစင် သန်းတစ်ထောင်တည်းပါ"

ဦးဒေါဝါက...

"ခင်ဗျားလည်း တော်တော် အလိုရမ္မတ် တော်တော်ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲလား"

ဒါရိုက်တာကြီးက ဖက်ဖက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

"ဒီငွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့အချည်အချင်။ ခင်ဗျားရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ နဲ့စာရင်... နည်းတောင်နည်းနေပါသေးတယ်"

"ခင်ဗျားတောင်းတဲ့ငွေကို ဘယ်တော့ပေးမှာတဲ့လဲ"

ဒါရိုက်တာကြီးက...

"ပစ္စည်းတွေက လမ်းတစ်ဝက် ရောက်နေပါပြီ"

"ခင်ဗျားလိုတဲ့ငွေရရင် ကျုပ်ကို ပြန်လွှတ်ပေးမှာပေါ့ ဟုတ်ရဲ့လား"

ဒါရိုက်တာကြီးက မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ထို့နောက် ထူးခြားသော အပြုံးတစ်ရပ်ပြုံး၍ ဘီယာလက် ကျန်ကို မော့၍သောက်လိုက်သည်။

အား (၁၇)

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဒေါက်တာလင်းသိရန်တို့ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ကြသည်။

အသန်းထက်တို့လူစုနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီး နောက်ထပ် နှစ်နာရီမျှအကြာ၌ ပထမအငှားကားသမားနှင့်ပင် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြသည်။

ကားမောင်းသူသည် အသန်းထက်တို့နှင့် ပတ်သက်နေသူတစ်ယောက် စစ်ရန်နိုင်က ယုံကြည်နိုင်သည့်အဆင့်အထိ စစ်ဆေးကြည့်သည်။

ထို့နောက် စစ်ရန်နိုင်က စကားဝါမြို့ကို တစ်ပတ်လှည့်

ကြည့်ရန်အတွက် ကားငှားသည်။

စကား...တစ်ဖြူလုံးသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ကြပြီးနောက် နေဝန်း နီယိုဘယ်ရှေ့သို့ အငှားကား ရောက်လာသည်။

ကားမောင်းသူက...

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်... စကားဝါဖြူကို နှစ်ကြိမ်လျှောက်

ကြည့်ပြီးသွားပြီ။ ကဲ... ဘယ်လိုအခြေအနေရှိသလဲ”

စဝ်ရန်နိုင်က...

“စကားဝါဖြူက တကယ့်ကို လှတဲ့မြို့တစ်မြို့ပါပဲ”

“သက်တန်တဲကားနဲ့ ပင်လယ်ပြာမှောင်စင်ကိုလည်း နှစ်ကြိမ်

တိတိ ကြည့်ပြီးကြပြီ”

“မှန်ပါတယ်... တကယ့်ကို ဒီးကျေးစရာကောင်းတဲ့ အင်ဂျင်

နီယာတွေရဲ့လက်ရာတွေပါပဲ”

“ပြီးတော့ ရုက္ခမူဥယျာဉ်ကိုလည်း နှစ်ကြိမ်သွားပြီးကြပြီ”

“တကယ်ကြည့်နူးစရာကောင်းတဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲ”

ကားမောင်းသူက...

“ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ကို ထူးခြားတဲ့ သီးသန့်နေရာလေးတစ်ခုကို

ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးရတော့မလား”

“ပို့မပေးနဲ့ဦး... ကျွန်တော်တို့ စကားဝါဖြူကို နောက်တစ်

ကြိမ် ထပ်ကြည့်ချင်သေးတယ်။ လိုက်ပို့ပေးပါဦး”

ကားမောင်းသူက နားမလည်နိုင်သည့် အမူအရာဖြင့် သက်

ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။ ကားဂီယာကို ထိုးလိုက်သည်။

စဝ်ရန်နိုင်က ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်ဘက်သို့ လှည့်၍မေးသည်။

“ထွန်းလင်းမြင့်က... ဘာအထောက်အကူမှ မပေးသေးဘူးလား”

“ပုံရိပ်တွေက စုစည်းလို့ကို မရသေးဘူး။ မြင်နေရတာတွေက တော့ အများကြီးပဲ။ အားလုံး ရောထွေးနေတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ဖော်လို့

မရဘူး။ ပြာလုံပြီး ကြည်လင်နေတဲ့ ရေကန်တစ်ကန်၊ ကျေးကျေးနပ်

ပုံပြုံးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ရေတွေ ထပ်တွေ့နေရတယ်။

နောက်ထပ် အမျိုးသမီး ခပ်ချောချောတစ်ယောက်၊ ဆွဲဆောင်မှု

ကားပြည့်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့... ပြောနိုင်တယ်”

“ဘယ်ကပေါ်လာတဲ့ အမျိုးသမီးလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ သူက ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်

ပွားလိုက်နဲ့။ ရေတွေနဲ့ ရောနေတယ်။ ရေသူမတစ်ကောင်များလား

မပြောတတ်ဘူး”

စဝ်ရန်နိုင်က...

“စကားဝါရေကန်ထဲမှာတော့ ရေသူမ မရှိနိုင်ဘူး။ ငါးတွေပဲ

ရတယ်”

“ခဏနေဦး... ချာချာလည်နေတဲ့ ချားတွဲတစ်ခုကို မြင်နေ

ရတယ်”

“ဘာကို... မြင်လိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်... စဝ်... ချားတွဲတစ်ခု။ နောက်တစ်ခုအိမ်

www.burmeseclassic.com

ကြီးတစ်ဝိပ်။ လူ့ချမ်းသာတွေ နေထိုင်တဲ့အိမ်ကြီးမျိုးပဲ”
 “ဝေရန်နိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး...
 “ပြုံးနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ရေကန်ထဲက ရေတွေနဲ့
 ဟမျိုးသမီးခပ်ချောချောတစ်ယောက်။ သူ့ဌေးတွေ... နေတဲ့အိမ်ကြီး
 တစ်ဝိပ်။ ပြီးတော့ ရဟတ်တစ်ခု... ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်... ဝေ”
 ကားမောင်းသူက သူမကိုကြည့်၍...
 “ဒီအမျိုးသမီး ကားမူးပြီး... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေသလဲ
 မသိဘူး”
 “ဝေရန်နိုင်က...
 “သူ ကားမူးနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်”
 ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က မျက်လုံးကို ဖြည်းညင်းစွာ ဝိတ်
 လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။
 သူမက ဝင့်ကြားစွာပြုံး၍ပြောသည်။
 “၈- ၂၁- ၀၅”
 “ဘာပြောတာလဲ”
 သူမက မျက်မှောင်တွန့်၍...
 “အဲဒါပဲလေ”
 “ဝေရန်နိုင်က...
 “၈- ၂၁- ၀၅ ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်လေ...။ လိပ်တစ်ခုများလား မသိဘူး”

ကားသမားက မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မေးသည်။
 “ခင်ဗျားတို့က အဲဒီနေရာကို သွားချင်လို့လား”
 “ဝေရန်နိုင်က...
 “လမ်းနားမည် အတိအကျ သိမဖြစ်မယ်”
 ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်၍ စဉ်းစားကြည့်
 မှသည်။ ခေတ္တမျှအကြာ၌ မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်သည်။
 “၈- ၂၁- ၀၅ မှန်းနံပါတ်များလား”
 ကားသမားက...
 “ကားရပ်ပြီး ဖုန်းဆက်မေးရမလား”
 “ဝေရန်နိုင်က...
 “ဘယ်ဒေသ ဖြစ်နိုင်မယ် ထင်သလဲ”
 သူမက ဒေါင်းခါပြသည်။
 ကားသမားက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။
 “ဟူး... ခင်ဗျားတို့ပြောတာ ဘာတွေပြောမှန်းလဲ မသိဘူး။
 ဂျွန်တော်တောင် ကားမူးချင်သလို ဖြစ်လာပြီ”
 ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က...
 “ကျွန်မလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး။ ထွန်းလင်းမြင့်ဆီက
 တုန်ပြန်ချက်မှ ပေါ်လာသေးဘူး”
 ကားသမားကပါ ညည်းညူလိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ ထွန်းလင်းမြင့်ကပါ ကျွန်တော့်ကို ကူညီ
 သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

စင်ရန်နိုင်က ကောက်ခါငင်ကာ ပြောလိုက်သည်။
 "ကဲ... ကားဆရာရေး...။ ဟိုတယ်ကုပ် ပြန်မောင်းပို့ပေးပါ။ စောစောကပြောတဲ့ နံပါတ် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိပြီ"
 ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်က...
 "ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်"
 "ဟိုတယ်မှာပဲ ရှိတယ်"
 "ဟိုတယ်မှာပဲ...။ ဟုတ်လား"
 ကားမောင်းသူက ကားတို ချိုးတွေ့လိုက်သည်။ လမ်းမအတိုင်း ရေတိုင်ရှိရာဘက်သို့ တစ်မျှန်ထိုး မောင်းနှင်သွားသည်။

✽

စင်ရန်နိုင်သည် သစ်လွင်သောဝတ်စုံကို သားနှုားသစ်ရပ်မှ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်က မိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေး ဝတ်ဆင်ထားသည်။
 ခမ်းမဆောင်တစ်ခုအတွင်း၌ သီယာသောက်ရင်း ကြည့်ကြည့်ကြသည်။
 အနုလိုက် တွဲလုံးများပါသည့် ခြည်းကို ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်က စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်သည်။
 ထိုတွဲလုံးများထဲ၌ ၈-၂၀-၁၅ တွဲလုံးတစ်စုံ ပါဝင်သည်။
 ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်က စင်ရန်နိုင်ကို ချီးကျူးသောအကြောင်း

ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...
 "စင်... ရှင် သိပ်တော်တာပဲ။ ကျွန်မပြောတာတွေ ဒီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ"
 "ဝါ... တိုက်ရဲ့ တွှမ်းကျင်မှုအလုပ်တစ်ခုပေါ့"
 သူမက လက်ပိုက်၍ ပြောလိုက်သည်။
 "ဒီနေရာကို ထွန်းလင်းမြင် အမြဲလာတတ်တယ်။ သူ ဒီကိုယ်တိုင် ၈-၂၀-၁၅ ဝင်ကန်းအတွဲနဲ့ပဲ ကစားလေ့ရှိတယ်"
 "သူက နည်းစနစ်ကို နားမလည်တဲ့လူပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပဲဒီလိုဝင်ကန်းတွေကို ကွန်ပျူတာနဲ့ တွက်ယူထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဝင်ကန်းတွဲကိုသုံးပြီး အနိုင်ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ အကြိမ်တစ်ထောင်လောက်မှ အဲဒီဝင်ကန်းတွဲ တူလာလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီနည်းစနစ်အတိုင်း ကစားဖို့ဆိုရင် ငွေလည်း လိုမယ်။ အချိန်လည်း လိုမယ်"
 ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်က...
 "ဒီဝင်ကန်းတွဲနဲ့ကစားတာ သူ တစ်ခါမှ မနိုင်ဖူးဘူး"
 "ကောင်းပြီလေ... ထွန်းလင်းမြင်နဲ့ ပတ်သက်တာလေးတွေပဲ။ ပတ်ကြည့်ကြတာပေါ့။ ဒီခမ်းခဲထဲမှာ ခင်ဗျားမှတ်မိတဲ့လူ ရှိနိုင်လား"
 ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်က ခမ်းမဆောင်အတွင်း၌ တဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ပတ်၍ ကြည့်သည်။
 "အခုအချိန်ထိတော့ ဘယ်သူတို့မှ မတွေ့မိသေးဘူး"

www.burmeseclassic.com

“ဒီကောင်... ဒီလောင်းကစားခမ်းမကို လာတစားတာကော
သေချာပဲ့လား”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က...

“သူ ဒီကိုပဲ အမြဲလာတာ သေချာပါတယ်။ ဒီနေရာက နေအိုင်
ပေါ်မှာ မှီနေတော့ သင်္ဘောနဲ့ လာရတာ ငိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

“သင်္ဘောနဲ့လာတယ်... ဟုတ်လား”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာလို့ ပြောလိုက်မိတာပဲ”

“ဘယ်လိုသင်္ဘောမျိုးလဲ”

“သင်္ဘောကတော့ ခပ်သေးသေးထဲကပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သဲလွန်စတို ထော်
တော်လေး ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနဲ့ ရွာကြရဦးမှာပဲ။ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ လှည့်
ပတ်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါဦးလား”

သူမ ခေါင်းညိတ်၍ပြပြီး ခမ်းမကြီးထဲသို့ ခပ်ပြည်းမြည်း
လျှောက်သွားသည်။

ခမ်းမကြီးထဲ၌ လူအများ ပြည့်နှက်၍နေ၏။

လည်ပတ်နေသော ချားတွဲရိုရာစားပွဲကို စစ်ရန်နိုင် ကြိုက်
လိုက်သည်။

ချားစားပွဲ၌ ထိုင်နေသော အသက်သုံးဆယ်ခန့်အရွယ်ရှိ ချော
မော လှပပြေပြစ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဘေးရှိ ထိုင်နံ့လွတ်၌ ထိုင်
ထိုင်လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ စက္ကူတစ်ထပ် ဆွဲထုတ်လိုက်

၏။

သူထိုးမည့် ဝဏန်းတွဲကို ခေါ်လိုက်သည်။

“၂၄... ”

သူ့သေးမှ အမျိုးသမီးက ချိုလွင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

“ဝဏန်းတွဲ အခြောင်းအလဲနဲ့ တစားမှ ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှား
စရာတောင်းတာ”

စစ်ရန်နိုင်က သူ့ဘေးမှ အမျိုးသမီးကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်
သည်။

အသားအရေ ဝင်းဝါသည်။ တပ်မက်ဖွယ်၊ စွဲလမ်းဖွယ်ရာ
ထားငါးသည် ရှုပ်ရှည်မျိုးရှိသည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ကို ညှို့ဝင် ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိသူမျိုးဖြစ်
ကြောင်း ပြင်ရုံနှင့် စစ်ရန်နိုင် သိလိုက်သည်။

ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်က ထူးခြားစွာ လှပ ပြေပြစ်လွန်း
သည်။

စစ်ရန်နိုင်က...

“ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခုတည်းကိုပဲ အာရုံစိုက်ထားတတ်
တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ရှင်တို့လိုလူစားမျိုး အတော်များများဟာ
ကြောင်းအရာတစ်ခုကိုပဲ အာရုံစိုက်တတ်ကြတယ်”

“အင်း... ဒီနည်းက သိပ်မဆိုးလှဘူး။ ဒီနည်းကို သိတဲ့လူ

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်ဟာ သန်းနဲ့ချီပြီး အနိုင်ရလုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်”
 သူမက မသိမသာ ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ဪ... ဟုတ်လား။ အဲဒီလူဟာ ငွေကို သိပ်ပြီးမက်မော
 တတ်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”
 စင်ရန်နိုင်က မျက်နှာတစ်ချက် ပင့်လိုက်၏။
 “ပင်းကကော... ငွေကို မမက်မောဘူးလား”
 “ကျွန်မက ငွေကို မမက်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ဦးလေးတစ်ယောက်က
 အတော်လေး ချမ်းသာတယ်။ ကျွန်မအတွက် ပူပင်စရာ ဘာမှမလို
 ဘူး”

ရှုတ်တရက် နောက်ဘက်မှ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းလာသံနှင့်
 အတူ ဒေါက်တာလင်းသိရိမွန်၏ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆို
 သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

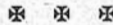
“ဟင်း... ဟင်း... ရှင်က ဒီအထိတောင် ဖြစ်နေတာလား။
 ကျွန်မ ခဏလေး ထွက်သွားရုံနဲ့ ဒီလိုမျိုး ဖြစ်လာရောလား။ ဒါတောင်
 အခုမှ ကျွန်မတို့ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်လာခါစပဲ ရှိသေးတယ်။ တော်
 တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ယောက်ျား”

ဒေါက်တာလင်းသိရိမွန်က ဒေါသပေါက်ကွဲသံစွာဖြင့် ပြောဆို
 ရင်းမှ စင်ရန်နိုင်၏ပါးကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့မေမေပြောတာ... သိပ်မှန်တာပဲ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ
 အနေနဲ့ လုံးဝ မယူသင့်ဘူး”

ဒေါက်တာလင်းသိရိမွန်က ခြေသံပြင်းပြင်း ဆောင့်နင်းလျက်

ပျဉ်ထွက်သွားသည်။
 စင်ရန်နိုင် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။
 “ကျွန်တော့်ကို ခဏလောက် သွားခွင့်ပြုပါဦး”
 စင်ရန်နိုင်သည် ဒေါက်တာလင်းသိရိမွန်၏နောက်သို့ ခပ်
 ပွက်သွက် လိုက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

ခမ်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန် စောင့်
ရှုနေသည်။

ဤသို့ပင်မြစ်ရေသည်ဟုလည်း စစ်ရန်နိုင် တွက်ထားပြီးသားပင်
ပြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က ပါးတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး...

“ဟော်သေးတာပေါ့...။ သေနတ်နဲ့ တစ်ခါတည်း တွေ့ပြီး
ပပပ်လိုက်တာပဲ တွေးရူးတင်ရမယ်”။

သူ့ခက် ရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်ခ တောင်းပန်ပါတယ် စစ်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ အရေလေးကြီး

စကားပြောနိုင်ဖို့က ဒီနည်းလမ်းပဲရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ကဲ... အခု ကျွန်တော် ရောက်လာပြီလေ။ ဘာများ အေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့လဲ”

“စောစောက ရှင်နဲ့စကားပြောနေတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ထွန်းလင်းမြင့်ရဲ့ အတိတ်မှတ်ဉာဏ်စာရင်းထဲမှာ ပါတယ်”

“အင်း... ဒီလိုပြစ်မယ်လို့ ထင်သာသေ။ အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲဆိုတာ တိတိကျကျ သိလား”

“အတိအကျတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ ကျွန်မ သိသလောက်တော့ ပြောမယ်။ ရေကူးကန်တစ်ကန်၊ လသာဆောင် အကျယ်ကြိုတစ်ခု၊ တောင်တန်းပေါ်က အိမ်ကြီးထစ်လုံး”

စစ်ရန်နိုင် ခေတ္တယူ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကဲ... ဖေါက်တာ... ကျွန်တော်တို့ တည်းတုံးအခန်းကို ပြန်သွား။ စကားဝါစခန်းတို့ ဖုန်းဆက်၊ ခင်ဗျားအတွက် သီးသန့်အစောင့်ချထားပေးဖို့ စစ်ရန်နိုင်က မှာလိုက်တယ်လို့ပဲ ပြောပါ။ ပြီးတော့မှ ဘချုပ်ဆိုတဲ့ လှမ်းဦး ဆက်သွယ်...။ အခုအချိန်ဆိုရင် ဘချုပ်တစ်ယောက် နဲ့သာခြင်ဥယျာဉ်ပြိုတော်တ ဆေးရုံမှာပဲ နေမှာ သေချာတယ်။ သူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို သီးသန့်စည်းတစ်ခုက စိတ်လို့ သွားတယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်ပါ”

“ရှင်ပြောတဲ့ အမျိုးသမီး ဘယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ မေးရင်တော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမလဲ”

“အသက် ၃၀ ပတ်ဝန်းကျင်။ စကားဝါရေတိုင်ပေါ်က တိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ နေတယ်။ မော်တော်ဘုတ်တစ်စီး ရှိတယ်။ သူက ဆွေ ကြီးမျိုးကြီး၊ နန်းမျိုးနန်းရွယ်ထဲက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ လို့သာ... ပြောလိုက်”

ဒေါက်တာလင်းသိရှိမှုန်က မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လိုက်ပြီး...

“ဩ... ဒေဝီနွယ်... ထိပ်ထားလေး ဒေဝီနွယ်ပေါ့”
သူမ၏နှုတ်ဖျားမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော စကားလုံးများ ဖြစ်ပေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က...

“ဒေါက်တာပြောတာ သေချာရဲ့လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့။ သူက... ထွန်းလင်းမြင့်ရဲ့ တွဲခဲ့ဖူးတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ”

“ပြောမယ်ဆိုရင် ဒီအမျိုးသမီးက နောက်ထပ် တွဲခဲ့တဲ့လူတွေ ရှိသေးတယ် ခေါက်တာ”

သူမက အံ့ဩဟန်ဖြင့်...

“တုတ်လား... ဝမ်း ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ”

“မိုးခေတ္တနချုပ်ကနေ... ပို့ပေးလိုက်တဲ့ မှတ်တမ်းတွေအရ ကျွန်တော် သိထားတာရှိတယ်။ ဒီနှစ် မတ်လမှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ စက်မှုကုမ္ပဏီကြီးများအသင်းညီလာခံကို သူက လေ့လာရေးခေညီအဖွဲ့အဖော်တစ်ဦးအနေနဲ့ တက်ခဲ့တယ်လေ”

“သူက ဘယ်သူ့ရဲ့ လေ့လာရေးအဖော်အဖြစ်နဲ့... တက်ခဲ့တာလဲ”

“ဦးဒေဝါရဲ့ လေ့လာရေးစဉ်သည် အဖော်အဖြစ်ပေါ့”

“ဒါကို... သက်ဆိုင်ရာက သိထားရဲ့လား”

“ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ သတင်းစာတွေထဲမှာပါ ဒီ သတင်း ပါလာတာပဲ။ စက်မှုကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးတွေဟာ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်ခံပွဲတွေမှာ အဖော်နဲ့ တက်လေ့ရှိကြတယ်။ ဦးဒေဝါရဲ့ ဇနီးက ဆုံးသွားတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ”

“ဒီလို ဆွေကြီးမျိုးကြီး တော်ဝင်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်နေတော့ သူ့အပေါ်မှာ သံသယ ဘယ်ရှိကြမှာလဲ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်က စစ်ရန်နိုင်ငံ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“စင်... ရှင်အတွက်ပဲ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်။ အခုကိစ္စဟာ ပီပီရီရီ ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ရမယ်”

စစ်ရန်နိုင်ငံက သိပ်မွေ့စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“သိပ်သေချာတာပေါ့။ ဒါဟာ... ထောင်ချောက်တစ်ခုပဲ”

“ဒီတော့ ရှင်အနေနဲ့...”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှပူမနေပါနဲ့။ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်းသာ ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီထောင်ချောက်ထဲ မရောက်ရောက်အောင် တိုးဝင်ရမှာပဲ”

စစ်ရန်နိုင်ငံက သူမကို အခန်းသော့ပေးလိုက်သွားသည်။ စစ်ရန်နိုင်ငံသည် လောင်းကစားခန်းထဲသို့ ပြန်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်မှာ တွေ့တွေ့လေ၏

ပေသည်။

မှ

လောင်းကစားခန်းမထဲ၌ လူအများအပြား ပြေရွေ့ ထိုင်ထိုင်ထားဒေဝီနွယ်သည် ပထမထိုင်ခုံမှာပင် မှုန်း နေရာနေဆဲပင် ရှိနေသေးသည်။ သူမ၏ဘေးရှိ ထိုင်ခုံက

လွတ်လျက် ရှိနေသည်။ မထဲ၌ စင်

လာရောက်သူများ လွန်စွာများပြားလှသည်။ ပေသည်။

ရန်နိုင် ထိုင်ခုံသည်ထိုင်ခုံမှာ နေရာလွတ်၍နေဆဲပင် ရှိသည်။

ဤသည်မှာ ထူးခြားလှသည့် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်လိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် ထိုထိုင်ခုံလွတ်နေရာ၌ ထိုင်

စစ်ရန်နိုင်က... လွတ်

“အင်း... ဒီနေ့အဖို့တော့ ကျွန်တော် အစာ

လပ်သွားပြီ”

ဒေဝီနွယ်က မျက်ခုံး မသိမသာပင့်လျက်... မှစ်စေ့ချင်

“ကျွန်မအတွက်နဲ့ ရှင်တို့လင်မယား ပြဿနာ

ပါဘူးရှင်”

“သူက ဘယ်သူရဲ့ လေ့လာရေးအဖော်အဖြစ်နဲ့... တတ်ခဲ့တာလဲ”

“ဦးဒေဝါရဲ့ လေ့လာရေးဧည့်သည် အဖော်အဖြစ်ပေါ့”

“ဒါကို... သက်ဆိုင်ရာက သိထားရဲ့လား”

“ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ သတင်းစာတွေထဲမှာပါ ဒီသတင်း ပါလာတာပဲ။ စက်မှုကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးတွေဟာ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်ခံပွဲတွေမှာ အဖော်နဲ့ တက်လေ့ရှိကြတယ်။ ဦးဒေဝါရဲ့ ဇနီးက ဆုံးသွားတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ”

“ဒီလို ဆွေကြီးမျိုးကြီး တော်ဝင်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပြစ်နေတော့ သူ့အပေါ်မှာ သံသယ ဘယ်ရှိကြမှာလဲ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်က စစ်ရန်နိုင်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“စစ်... ရှင့်အတွက်ပဲ တွန့်မ အရမ်းစိတ်ဗူးနေတယ်။ အခု ကိစ္စဟာ ပီပီရီရီ ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ရမယ်”

စစ်ရန်နိုင်က သိပ်မေ့စွာ ပြောလိုက်၏။

“သိပ်သေချာတာပေါ့။ ဒါဟာ... ထောင်ချောက်တစ်ခုပဲ”

“ဒီတော့ ရှင့်အနေနဲ့...”

“ကျွန်တော်အတွက် ဘာမှပေးနေပါနဲ့။ တွန့်တော် ဆက်သွယ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်းသာ ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီထောင်ချောက်ထဲ မရောက်ရောက်အောင် တိုးဝင်ရမှာပဲ”

စစ်ရန်နိုင်က သူမကို အခန်းသော့ပေးလိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် လောဇကစားခန်းထဲသို့ ပြန်၍ဝင်သွားသည်။

ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်မှာ တွေ့တွေ့လေးရပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသည်။

လောဇကစားခန်းမထဲ၌ လူအများအပြား ရှိနေကြသည်။

ထိပ်ထားအေစီနွယ်သည် ပထမထိုင်ခုံမှာပင် နေရာမရွေ့ ထိုင်နေဆဲပင် ရှိနေသေးသည်။ သူမ၏ဘေးရှိ ထိုင်ခုံမှာလည်း နေရာလွတ်လွတ် ရှိနေသည်။

လာရောက်သူများ လွန်စွာများပြားလှသည့် ဤခန်းမထဲ၌ စစ်ရန်နိုင် ထိုင်ခဲ့သည့်ထိုင်ခုံမှာ နေရာလွတ်၍နေဆဲပင် ရှိနေပေသည်။

ဤသည်မှာ ထူးခြားလှသည့် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ထိုထိုင်ခုံလွတ်နေရာ၌ ဝင်၍ထိုင်လိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်က...

“အင်း... ဒီနေ့အဦးတော့ ကျွန်တော် အတော်လေး လွတ်လပ်သွားပြီ”

ဒေဝီနွယ်က မျက်ခုံး မသိမ်သာပင့်လျက်...

“ကျွန်မအတွက်နဲ့ ရှင်တို့လင်မယား ပြဿနာ မဖြစ်စေချင်ပါဘူးရှင်”

“ဒါတွေဟာ ဖြစ်တတ်တဲ့အရာတွေပါ။ မဆန်းပါဘူး”

“ဒါကို ကျွန်မရဲ့အိမ်ကို သွားကြမယ်၊ ဟိုမှာ ရွှင့်တို့ ညတ ကျွန်ုပ်တို့ ကြေးပါရစေ။ ကျွန်မအိမ်မှာ အရက်ကောင်းကောင်းလည်း မရှိပါဘူး”

ဒေဝီနွယ်သည် သူမရှေ့၌ ကျန်ရစ်နေသော တုံကင်ပြားအား ကို ပယူတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ဒေဝီနွယ်က စစ်ရန်နိုင်နှင့်တွဲ၍ ခမ်းမထဲမှ ထွက်လာသည်။ မကြာခင်မှာပင် ကြီးမား ခမ်းနားသော ဟိုတယ်ကြီးအတွင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ဟိုတယ်ရှေ့ရှိ ပန်းခြံ၏တစ်ဖက်၌ စကားဝါရေအိုင်အတွင်း သို့ ထိုးထွက်နေသည့် ဆိပ်ခံတံတားငယ်တစ်ခုရှိသည်။

ထိုဆိပ်ခံတံတား၌ ခေတ်မီမော်တော်ဘုတ်တစ်စီး ဆိုက်လာ၍ ထားသည်။ မော်တော်ဘုတ်မှာ ၂၇ ချူညည်လျားသည်။ မီးခိုးရောင်နှင့် အဝါနုရောင် ဆေးသုတ်ထားပေသည်။ မြင်းတောင်ရေအင်အား မြင့်မားသော အင်ဂျင်စက်တစ်လုံး ထပ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဒေဝီနွယ်က မော်တော်ဘုတ်အတွင်းသို့ ဦးစွာဆင်းသည်။

မော်တော်ဘုတ်၌ ချည်ထားသောကြိုးကို စစ်ရန်နိုင်က ပြုတ်၍ မောင်းသူနေရာသို့ ခုန်ချလိုက်၏။ မော်တော်ဘုတ်မှာ လူးဒါလ် သွားသည်။

ဒေဝီနွယ်က သော့တစ်ချောင်းထုတ်၍ ပေးသည်။ ဒက်ရွဲဘုတ်

ဘေးပေါက်ထဲသို့ သော့တံကို ထိုးသွင်း၍ လှည့်လိုက်၏။ မော်တော်ဘုတ်၏ ခန့်ကိတ်ဆလာအင်ဂျင်စက်မှ ကျယ်လောင်သော မြည်ဟည်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စစ်ရန်နိုင်က မေးသည်။

“ဘယ်ကို မောင်းရမှာလဲ”

သူက လက်ညှိုးထိုး ညွှန်ပြသည်။

“ချောဆစ်ထောင်... အဲဒီနေရာရဲ့ အရှေ့ဘက်တည့်တည့်”

စစ်ရန်နိုင်က မော်တော်ဘုတ်၏ ဝိယာမောင်းတံကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။ မော်တော်ဘုတ်က ဆိပ်ကမ်းနေရာမှ ထွက်ခွာလာသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်လျှင် စက်ရွှန်ကို မြှင့်တင်လိုက်၏။

မော်တော်ဘုတ်သည် ရေဗျက်နာပြင်ပေါ်၌ အရှိန်ပြင်းစွာ ရှုပ်တိုက်ပျံ့သန်း၍ သွားပေသည်။

တောင်တန်းများသည် အဖြူ၊ အညို၊ အစိမ်းရောင်တို့ ဖုံးလွှမ်း၍ နေသည်။ ရေပြင်က အပြာရောင်။

ညနေခင်းအချိန်ဖြစ်ပြီး နေရောင်က တောက်ပစွာလင်းလက်နေ၏။

မြင်နေရသော ရှုခင်းများသည် သာယာ ကြည်နူးဖွယ်ရာ ကောင်းနေပေသည်။

ရေအိုင်ပေါ်၌ လေပြည်လေညင်းက တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လျက်ရှိနေ၏။

www.burmeseclassic.com

ရွက်သင်္ဘောများ အပြိုင်ရွက်လွင့်၍ သွားလာနေကြသည်။
 တံငါလှေကလေးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။
 စင်ရန်နိုင်က...
 “ခင်ဗျားနာမည်ကို ကျွန်တော် မသိရသေးဘူး”
 သူမက လှပနုညက်စွာပြုံး၍...
 “ဒေဝီ... ဒေဝီနွယ်”
 “ဒါဆို ထိပ်ထားလေးဒေဝီနွယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား...”
 “ဟုတ်ပါတယ်...။ ရှင့်နာမည်ကကော”
 “စင်ရန်နိုင်”
 “ရှင်က ဘာတာဝန်တွေ ယူထားရသလဲ”
 “အထူးတာဝန်တစ်ခု ယူထားရတယ်”
 “ဘယ်လိုအထူးတာဝန်မျိုးလဲ”
 “အမျိုးသားလေကြောင်းဌာနနဲ့ အာကာသလေ့လာရေး အထူး
 တာဝန်နဲ့ သွားလာနေတာပါ”
 “ဟင်... ဒါဆို ရှင်က အာကာသယာဉ်မှူးတစ်ယောက်ပေါ့”
 “အင်း... တစ်ချိန်ကတော့ အာကာသယာဉ်မှူး ပြစ်ခဲ့ဖူး
 တယ်။ အခုအချိန်မှာတော့ အနားယူထားတယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်
 ထင်တယ်”
 “ဪ... ကျွန်မ... သိပြီ။ ရှင်ဟာ အာကာသယာဉ်မှူး။
 သုတေသနလွန်းပျံယာဉ်နဲ့ အာကာသထဲကို သွားခဲ့ဖူးတဲ့ စင်ရန်နိုင်
 ပဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”
 “ရှင်... စကားဝါမြို့ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”
 စင်ရန်နိုင်က...
 “ခင်ဗျား မေ့နေပြီလား။ ကျွန်တော်တို့လင်မယား ဟန်းနီးမွန်း
 တွက်လာကြတယ်လေ”
 “ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မ မေ့သွားတယ်။ ရှင့်ရဲ့ဇနီး
 ...”
 “လင်းသီရိမွန်...။ သူက အကုစိဝေဌာနမှာ အလုပ်လုပ်
 တယ်။ ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်ဆိုရင် သိကြပါတယ်”
 “ရှင့်ရဲ့ဇနီးပုံစံ ကြည့်ရတာ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တဲ့ပုံစံမျိုးပဲ
 ဟန်”
 “ဟုတ်တယ်...။ သူ့မှာ လူနှစ်ယောက်ရဲ့စိတ် တစ်ပြိုင်တည်း
 ဝင်နေတယ်”
 “အို... ဒီနေရာမှာတော့ ဒီလိုမျိုးတွေက မဆန်းပါဘူးရှင်”
 စင်ရန်နိုင်က...
 “ဟိုရှေ့က အစိမ်းရောင်ဆိပ်ခံတံတားက ခင်ဗျားရဲ့မော်တော်
 ဘုတ် ရပ်တဲ့နေရာလား”
 “ဟုတ်တယ်”
 စင်ရန်နိုင်က မော်တော်ဘုတ်၏စက်ရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်၏။
 သူ့ဘက်၌ အစိမ်းရောင်ဆေး သုတ်ထားသော ဆိပ်ခံတံတားကို မြင်
 တွေ့ရသည်။ ထိုနေရာတွင် မော်တော်ဘုတ် ကပ်နိုင်ရန်အတွက်

တော်ဘုတ်၏ အရွယ်အဝေးအတိုင်း ဖြည့်ဘောင်ကို ကွတ်ထိထွင်း၍ ထားသည်။

စဝ်ရန်နိုင်က ထိုနေရာ၌ မော်တော်ဘုတ်ကို အဝင်ခွင့်ကျပြန်အောင် ကပ်လိုက်သည်။

သိပ်ခံတံတားပေါ်မှနေ၍ ဒေဝီနွယ် တက်နိုင်ရန် လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

စဝ်ရန်နိုင်နှင့်ဒေဝီနွယ်တို့ တောင်ကုန်းပေါ်၌ တံအိမ်ငယ်ကလေးရှိရာသို့ တက်လာကြသည်။

ထိုတောင်ကုန်းနေရာ၌ တောင်းတင်ကြိုးရထားတစ်စီး အဆင့်ရှိနေပေသည်။ တောင်းတင်ကြိုးရထားမှာ မီးခိုးရောင်နှင့် အဝါနုရောင်ဆေး သုတ်၍ထားသည်။

ခုနစ်ဆယ့်ငါးဒီဂရီမျှ တိမ်းစောင်းနေသော တောင်ကုန်းတက်လမ်းအတိုင်း ကောင်းကင်ကြိုးရထားဖြင့် တက်လာကြသည်။

ကောင်းကင်ကြိုးရထားသည် သစ်ပင်အုပ်ထူထူများကြားမှ တစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် ဖြတ်သန်း၍ တက်လာသည်။ မကြာခင်မှာပင် ဆူပင်၊ သစ်ပင်များ ထူထပ်သော တောင်ကလပ်တစ်ခု၏ထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုတောင်ကလပ်၏နောက်ဘက်၌ အဝါနုရောင်ဆေး သုတ်ထားသည့် ကြိုးမား ခမ်းနားလှသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အိမ်မှာ အတန်မျှ ယောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်၍ မြန်လည်ပြင်ဆင်ရန် လိုအပ်နေပေသည်။

စဝ်ရန်နိုင်က အိမ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်ပြီး...
“တကယ့်ကို ခမ်းနား ထည်ဝါတဲ့အိမ်ကြီးပါပဲ”

“အရေးကြီးတဲ့အပိုင်းတွေက အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်”
ဒေဝီနွယ်က စဝ်ရန်နိုင်ဘက်သို့ လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဟောပြောသည်။

ဦးညိုသော အထိအတွေ့နှင့် မွှေးယုံသောရနံ့ကို စဝ်ရန်နိုင်လိုက်သည်။

ဒေဝီနွယ်က စဝ်ရန်နိုင်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်...

“ဝေ... ရှင့်တို့ တွန့်မ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မမှာ တိုင်းလိုလို မြင်နေတူမျက်နှာတွေ၊ ငြီးငွေ့စရာကောင်းတဲ့ စကားတွေကိုပဲ နေ့တိုင်း မြင်နေ ကြားနေရတယ်။ ရှင့်နဲ့ အခုလို တွေ့တိရတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ။ မျက်နှာသစ်တစ်ယောက်နဲ့ ကြုံဆုံတာ တွန့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်အထိ ကြည့်လင် လန်းဆန်းပြီး အလှူပစ္စည်းတွေ ပြစ်လာရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မမြင်ကြမှာ မတုတ်ဘူး”

ကောင်းကင်ကြိုးရထားအိမ်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။
ထိပ်ထားလေးဒေဝီနွယ်က စဝ်ရန်နိုင်၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ပခုံးတိုမှိုပြီး သူ၏ အိမ်ကြီးဆီသို့ တွဲခေါ်သွားလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အနန်း (၁၅)

ဆည်းဆာချိန်...။
 အနောက်ဘက်ကောင်းကင်ယံ၌ တိမ်ရောင်စုံတို့ အလှပြိုင်၍
 နေကြ၏။
 စင်ယော်ငှက်များမှာ စဲလိုက်၊ ပျံလိုက်၊ နားလိုက်ဖြင့် အလုပ်
 ရုပ်နေကြဆဲပင် ရှိသေးသည်။
 ထွန်းသစ်သည် အကိုအဖြူ၊ ဘောင်းဘီအဖြူအသစ်ကို ဝတ်
 ထားသည်။ သူ၏ပုံစံမှာ သင်္ဘောအရာရှိတစ်ဦးကဲ့သို့ သားနား သစ်
 ခုပ် ပေါ်လွင်၍နေ၏။
 ထွန်းသစ်သည် ဆိပ်ကမ်းနယ်မြေကို ဂရုတစိုက် လှမ်းကြည့်

လိုက်သည်။ သူ၏မြင်တွင်း၌ ကုန်သင်္ဘောများ၊ တွဲသင်္ဘောများ ရေနံတင်သင်္ဘောများနှင့် ပြည့်နှက်၍နေ၏။

အပျော်စီးသင်္ဘောတစ်စီး လက်ဝှေ့ယမ်း အောင်တစ်လျှောက် လျှင်ပြန်စွာ ခုတ်မောင်း၍သွားသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရသည်။

ထွန်းသစ်သည် နဂါးသွဲမှနေ၍ ပစ္စည်းများ တင်လာသော သင်္ဘောဖြင့် ဤဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကုန်တင်

သင်္ဘောပေါ်၌ အရေးကြီးပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော ကုန်သေတ္တာ များပါသည်။ ထိုကုန်သေတ္တာများကို တွဲသင်္ဘောတစ်စီးပေါ်သို့ ဝန်ထိုး ကရိန်းဖြင့် တင်၍နေသည်။

ထွန်းသစ်က ကရိန်းများဘက်သို့ လျှောက်၍သွားသည်။
“ဟေ့လူ... ဟေ့လူ... ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောစရာရှိနေလို့ ရပ်ပါဦး။”

နောက်ဘက်မှ မာကျောကျောအသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။ ထွန်းသစ်က နောက်ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်သည်။

စာရွက်စာတမ်းများ ညှပ်၍ထားသည့် ဘုတ်ပြားတစ်ချပ်ကို လက်ထဲ၌ကိုင်၍ သူတံသို့ ဒေါက်ြားမောကြီးနှင့် လျှောက်လာနေသော ဆိပ်ကမ်းဝန်ထမ်းအရာရှိတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူမှာ နဖူးပြောင်ပြောင်၊ ပါးမောင်းမောင်း၊ ဗိုတ်ရွဲရွဲ၊ အရပ် အမောင်း ခပ်ပုပုနှင့်ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် ခွင့်ပြုချက်များ၊ လိုင်စင်များ၊ မုတ်ပုံတင်များကို တပင်နှောင့်နှေးကြန့်ကြာစွာပြု၍ ထုတ်ဖော်တင်သွင်းပြီး သူတို့ယ

ကြီးကျယ်အရာရောက်သူတစ်ဦးဟု သတ်မှတ်ထားသူဖြစ်သည်။ လိုက်ရုံနှင့်ပင် ဤအချက်ကို ထွန်းသစ်က ရိပ်စားလိုက်မိ၏။

ထွန်းသစ်က ထိုလူကို တစ်ချက်ငဲ့၍ကြည့်လိုက်ပြီး...
“ဘာတို့စွဲလဲ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကသွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်

ပြီ။”
ထိုအရာရှိက လေသံမာဆတ်ဆတ်ဖြင့်...
“ကျုပ်သိတယ်...။ ခင်ဗျားတို့သွားဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေ

တာဟာ အစိတ်ပြသနာပဲ။ ဟောပီးကုန်သေတ္တာတွေကို ကျုပ် ကိုယ်

မစစ်ဆေးရသေးဘူး။”
ထွန်းသစ်က ထိုလူအား သနားစရာသတ္တဝါငယ်တစ်ကောင်

ကြည့်လိုက်ပြီး...
“ကျွန်တော့်ဆီက သတ်မှတ်ချက် စာရွက်စာတမ်းတွေ ပြည့်စုံ

ယ် ဖောက်လား”
ထိုလူက မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းဖြင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဆီက... စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ ပြင်တို့ရဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေအတိုင်း လုပ်ရမှာတွေ ကျန်သေး

ယ်။”
ထွန်းသစ်က လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်လိုက်ပြီး...
“အဲဒီကိစ္စကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကုန်ပစ္စည်းတွေ အမြန်ရောက်

အရေးကြီးနေလို့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အချိန်ပပေးနိုင်ပါဘူး။

ပုံတော်ဘို့ နောက်ထပ် ၁၈ နာရီအတွင်းမှာ... ရောက်ဖို့လိုအပ်

www.burmeseclassic.com

ပါတယ်”

ထွန်းသစ်၏ဝကားကြောင့် ထိုလူ၏ရင်ထဲ၌ သံသယစိတ်မျှ ပိုပိုကြီးထွား၍လာသည်။

“နေပါဦး... ကုန်သေတ္တာတွေထဲမှာပါလာတာ ဘယ်လို စက်မှုပစ္စည်းတွေလဲ”

“ဘောလ်ဘယ်ယာရင်တွေပါ”

“ဘောလ်ဘယ်ယာရင်တွေ... ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... မော်တော်ကားတွေ၊ စက်ပစ္စည်းတွေမှာ တပ်ဆင်တဲ့ ဘောလ်ဘယ်ယာရင်တွေပါ”

ထိုလူက မျက်မှောင်ကြွယ်၍ လက်ထဲမှစာရွက်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့သေတ္တာက ၅၅ လုံးတောင်၊ မများလွန်းဘူးလား။ ထွန်းသစ်က မသိမသာပြုံး၍...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်တို့တုမ္မာဏီဆီကို လှမ်းပြီးပျံတဲ့ အမှာစာတွေထဲမှာ ဒီအခေါက်က အများဆုံးပဲ”

“ဝမ်းသာပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့မြင်ရမယ့် ခင်ဗျားတို့ကို... ထွက်ခွာခွင့်ပေးပါမယ်”

ထွန်းသစ်က မသိမသာ ရယ်မောလိုက်၏။

လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ သားရေပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ် ဆွဲထုတ်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပလပ်စတစ်ကတ်ပြားငယ်တစ်ခုကို ထုတ်

ယူလိုက်သည်။

ထိုကတ်ပြားငယ်လေးကို အရာရှိဖြစ်သူအား လှမ်း၍ပေးလိုက်သည်။

“ဒီကတ်ပြားထဲက ဖုန်းနံပါတ်ကိုသာ... လှမ်းဆက်လိုက်ပါ။ ခင်ဗျားအတွက် အားလုံးအဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်”

ထွန်းသစ်က လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

အရာရှိဖြစ်သူသည် ကတ်ပြားငယ်လေးကို ဖင်ပြန်၊ ခေါင်းပြန် ထပ်ချက်ကြည့်သည်။ ထွန်းသစ်ကိုလည်း သင်္ကာမကင်းဟန်မျိုးဖြင့် ကြည့်၍ ဆိပ်ကမ်းနံ့ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်သွားသည်။

ထွန်းသစ်က ဝန်ခိုကရိန်းကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ လုပ်ငန်းအားလုံး ပြီးပြတ်သွားပြီဖြစ်၍၊ ဝန်ခိုကရိန်းကြီး

သောက်သို့ အသာအသာ ဆုတ်ခွာသွားသည်။ တဲ့သင်္ဘောပေါ်မှ မာလိန်မျှားက သင်္ဘောထွက်ခွာရန် အချိန်

မနေပြီဖြစ်ကြောင်း လှမ်း၍အချက်ပြသည်။ ထွန်းသစ်က မာလိန်မျှားအား လက်ကာ၍ပြလိုက်သည်။

လက်မှနာရီကိုလည်း စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ နေလုံးနီနီကြီးသည် မိုးတုတ်စက်ဝိုင်းအောက်သို့ ငုတ်လျှိုး

ချောက်ကွယ်စ ပြုခင်းပြုနိုင်သည်။ ပင်လယ်ပျော်ငှက်များ အိပ်တန်းတက်ရန် ပျံသန်းသွားကြပြီ

ဖြစ်သည်။ မကြာခင်မှာပင် ဓောဓောက အရာရှိဖြစ်သူသည် သွေးထုတ်

ဖြူလျော်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် မွှေးခန်းထဲမှ အမောတကော ဖြေထွက်လာသည်။

ထွန်းသစ်က ပြုံးစရာမျက်နှာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

အရာရှိဖြစ်သူက တုန်ခါနေသောလေသံဖြင့်...

“ဟိုး... ဟိုး... ခင်ဗျားပေးလိုက်တဲ့ မုန်းနံပါတ်က အထူးသီးသန့်မုန်းနံပါတ်တစ်ခုပဲ”

“အဲဒီတော့... ခင်ဗျားကို ဘာပြောလိုက်သလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ဟိုး... ဟိုး... သူက... သူက...”

ပြောလိုက်ပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘောလ်ဘယ်ယာရင်တွေ အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ခန့်ဆက်သွားနိုင်ပါစေလို့ ကျုပ်ကို ဆုတောင်းခိုင်းလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုလူသည် စာရွက်တစ်ရွက်၏ အောက်ခြေ၌ သူ၏လက်ဖျတ်ကို ရှေ့ထိုးလိုက်၏။ ထို့နောက် တုန်ယင်နေသောလက်ဖြင့် ထွန်းသစ်ကို ရှိသေလေးစားစွာ လှမ်းနှိပ်ပေးသည်။

ထွန်းသစ်က...

“ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ထွန်းသစ်သည် စာရွက်ကို အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး သင်္ဘောဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်၍ သွားလေတော့သည်။

ဆေးရုံရှိ ယာယီဌာနချုပ်စခန်း၌ ဘချုပ် ရှိနေသည်။ ဘချုပ်၏ အမူအရာမှာ အေးတီအေးစက်ပုံစံ ပေါက်နေသော်လည်း ရင်ထဲ၌မူ အတော်ကြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရသည်။

ဦးမခဖြို့မှ နာရီဝက်တစ်ကြိမ် မုန်းဆက်သွယ်နေသည်။ ဆေးပုံရှိ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ ဆယ်စိနပ်တစ်ကြိမ် မုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်လျက် မှီနေသည်။

ဧားဖွဲ့ထိုင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတစ်ဦးအနေဖြင့် အနိုင်ရနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ပြည့်စုံကောင်းမွန်လှသည်။

စိပ်ကိန်းအော်ပရေးရှင်းတစ်ခုကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

ဘချုပ်ကိုယ်တိုင် စကားပါဖြို့သို့ လိုက်ပါသွားချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ဧေါက်တူလင်းသီရိမွန်ထံမှ သတင်းပို့ချက်ရသည့်အချိန်ကတည်းကပင် ထိုစိတ်ဓာတ် ပြင်းပြစွာ ပေါ်လာရသည်။

စပ်ရန်နိုင်အတွက် ကြီးဆိုလှည့်ပုံတစ်ခု ရှိတော့မည်ဟု သိရသည့်အတွက် ဧည့်သည်ထံ၌ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ပါဝင်လာချင်သည်။ အထူးအော်ပရေးရှင်းဝန်ထမ်းတစ်ဦး ရောက်လာပြီး...

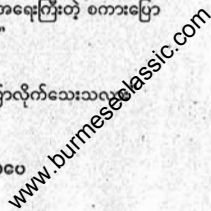
“ဘချုပ်... ခင်ဗျား”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူက သိပ်အရေးကြီးတဲ့ စကားပြောရာရှိတယ်လို့... ပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

ဘချုပ်က ဇုတ်မှောင်ကြုတ်၍...

“ဘာအကြောင်းဆိုတာကိုကော ပြောလိုက်သေးသလဲ”

၁၆၈ * ဇော်ထက်အောင်

“ပပြောလိုက်ပါဘူး ဆရာ”

“ကောင်းပြီလေ... ငါတို့ဓာတ်ခွဲခန်းကို သွားကြမယ်။ ခဏ
နေဦး။ ထိပ်ထားဒေဝီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းထပ်ရသေးသလား”

“ကျွန်တော် ယာယီခခန်းကနေ လာတော့ သတင်းတစ်ခု စင်
လာနေပါတယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ဒေဝီနွယ်ရဲ့ နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းပုံရိပ်တွေလို့ပဲ ထင်ပါ
တယ်”

“ကောင်းတယ်...။ ဒီခန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတို့မသိသေး
တာတွေ အများကြီး ရှိနိုင်တယ်”

ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဓာတ်ခွဲခန်းရှိရာ တတိယထပ်သို့ တက်လာ
ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၆)

ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ဘချုပ် အတွင်းသို့ဝင်သည်။
ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူသည် ဝက်ပါလမ်းနေရာ၌ ရုပ်တု
ပြုနေ၏။

ဘချုပ်က ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူထံသို့ လျှောက်သွား
သည်။

ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူက ဝက်ပါလမ်းကို မျက်မှောင်ကြွတ်
လျက် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဝက်ပါလမ်း၏အလယ်တစ်နေရာ၌ ကြွက်
ပြုလေးတစ်ကောင် ဝင်၍ကပ်နေသည်။

ကြွက်ကလေး၏တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ၍နေ၏။

သူ၏အရိပ်ကိုပင် သူပြန်၍ တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့နေပုံရသည်။
ဘဏ္ဍဝတ် ကြွက်ဖြူလေး၏အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း...

“ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူ၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”
ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူက လေးတွဲစွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်
သည်။

“မသိဘူး...။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကတည်း
က ဒီပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သွားတာပဲ။”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကြွက်တွေကို ကျုပ် မခွဲတတ်ဘူး။ ဒါ ဘယ်
အကောင်လဲ”

ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူက...

“ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်ဆဲလ်ပြောင်းပြီး ထည့်ပေးထားတဲ့ ကြွက်
ပုံ”

ဘဏ္ဍဝတ်က မျက်မှောင်ကြွတ်လျက်ဖြင့်...

“ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်ဆဲလ် လက်ခံရယူထားတာ... ဘယ်
လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

“နာရီ (၂၀)”

ဘဏ္ဍဝတ်က ထပ်၍မေးသည်။

“ထွန်းလင်းမြင့်ရဲ့ ဦးနှောက်သိမှတ်ဉာဏ်ဆဲလ်ကို ဒေါက်တာ
လင်းသိရီမွန် လက်ခံ ရယူထားတာကော... ဘယ်လောက်ကြာ
သွားပြီလဲ”

“(၁၁)နာရီ... ကြာပြီ”

ဘဏ္ဍဝတ် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုအဖြစ်မျိုး အရင်တုန်းကကော... ကြုံခဲ့ဖူးသေးလား”
ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူ ပင့်သက်တစ်ချက် ရွိုက်လိုက်သည်။

“သုတေသနပြု စမ်းသပ်မှုတိုင်းမှာ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးဆိုတာ
ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ပြင်းထန်တဲ့ အခြေအနေမျိုးတော့
မကြုံဖူးဘူး”

“အခုကျမှ... ဒီလိုပြင်းထန်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဘာကြောင့်
ပေါ်လာရတာလဲ”

“ဒေါက်တာလင်းသိရီမွန်ဟာ သူ့ရဲ့သုတေသနပြု စမ်းသပ်
ချက်ကို အမြဲတမ်း ပြုပြင် ပြောင်းလဲနေလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို
လှုပ်တိုင်းလည်း ပိုပြီးတော့ ကောင်းမွန်ပြည့်စုံလာမယ်လို့ မသတ်မှတ်
နိုင်ဘူး”

ဘဏ္ဍဝတ်က တွေးတွေးဆဆလေသံဖြင့်...

“ဒီသုတေသနစီမံကိန်းကို ဒေါက်တာလင်းသိရီမွန်ကိုယ်တိုင်
ပဲ ဦးစီးခဲ့တာပဲ။ သူကတော့ ဒီသုတေသနကိစ္စအတွက် ပူပန်စိုးရိမ်
ပုံ မရဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဒီအမျိုးသမီးက တကယ်တော်တယ်။ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာပဲ သူ့
ဘဝကို မြှုပ်နှံထားတယ်။ အခု သုတေသနပြုမှုထဲမှာ အချိန်အတော်
များများကို ဖြတ်ကျော်သွားရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးမြင်ထားခဲ့တယ်။
ဒီကိစ္စဟာ... အရေးကြီးတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုဖြစ်တယ်လို့
က သတိပေးဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒေါက်တာလင်းသိရီမွန်က ဒီ

အချက်ကို လက်မခံခဲ့ဘူး”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကလည်း စမ်းသပ်မှုအသစ်တစ်ခုကို တွေ့ပေမယ့် ထုတ်ပြောချင်တဲ့လူအဖွဲ့မျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ပစ္စည်းတဲ့အရာနှစ်ခုတို့ တစ်ခုတည်း နေရာနှောပစ်လို့ မဖြစ်ဘူး ဘာချုပ်။ လူသားခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ခြေ၊ လက်၊ ဗျက်စိ၊ အစိတ်အပိုင်းတွေထက် ဦးနှောက်က အဆပေါင်းများစွာ နူးညံ့တယ်။ စစ်ရန်ခိုင်တုန်းက ကျုပ်တို့က ဇီဝကော်မတီရဲ့ ခြားနားလဲဆက်စစ် တပ်ဆင်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ပဲ ပြီးသွားတယ်။ အခုကိစ္စမှာကျတော့ ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်ဟာ လူသားတစ်ဦးရဲ့ မူလစိတ်နေရာမှာ နောက်ထပ် စိတ်တစ်ခုလုံးကို အစားထိုးဖို့ ကြိုးစားသူတေသနပြုစမ်းသပ်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။ မူလပင်ကိုစိတ်ကို ဘေးမှားခဏခွာချခိုင်းထားပြီး... နောက်ထပ် စိတ်အသစ်တစ်ခုကို အစားထိုး ဝင်စားစေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ထင်တာတော့ မူလပင်မဦးနှောက်က အစားထိုးစိတ်အသစ်ကို လက်မခံလိုတဲ့ တုန့်ပြန်မှုအန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒီကြွက်ကိုကြည့်ပြီး... ခင်ဗျား ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ဘာချုပ်။ ခင်ဗျား စောင့်ကြည့်နေပါ။ နောက်ထပ် ကိုးနာရီကြာသွားရင် ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်ကိုယ်တိုင် ဒီကြွက်ကလေးလိုပဲ တုန်လှုပ်ချော့ဘဲ ချားတဲ့ဝေဒနာကို ခံစားရမှာ သေချာသလောက်ပဲ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာဖြစ်စေချင်သလဲ”

“ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်ရဲ့ အခြေအနေကို အရေးပေါ် စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုလာပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ခေါ်စေချင်တယ်။ ဒီရောက်တာနဲ့ ဆေးဘတ်ဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက သူ့ကို စောင့်ကြည့်ပြီး အခြေအနေအရ လိုအပ်သလို ပြုစုကုသမှုတွေ ပြောင်းလွဲပြုပြင်မှုတွေ လုပ်ပေးလိုရင်တယ်”

ဘချုပ် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေသည်။

တုန်ယင်နေသော ကြွက်ဖြူကလေးကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်ပြီး ဘချုပ်က လေးနက်စွာ ပြောသည်။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာကောင်မြတ်သူ... ပြန်ပေးသမားတွေ တောင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သင်္ဘောနဲ့ တင်ပို့လိုက်ပြီ။ ဒီကောင်တွေ ဘာမှ သိပုံမရသေးဘူး။ ပြန်ပေးသမားတွေက ဦးခေတ်ကို ဘယ်မှာ ပမ်းထားသလဲဆိုတာ... အခုချိန်ထိ လုံးလုံးမသိရသေးဘူး။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ အရေးအကြီးဆုံးလူဟာ ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်ပဲ။ ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်ရဲ့ အသိစိတ်မှတ်ဉာဏ်မှာ ပေါ်လာသမျှ သတင်းတွေကို စစ်ရန်ခိုင်က ရနေမှာပဲ။ သူပေးတဲ့သတင်းအချက်အလက်တွေဟာ ကျုပ်တို့အတွက် တန်ဖိုးသိပ်ရှိတယ်။ အခြေအနေတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလွဲပစ်နိုင်တယ်။ အခု... ဒီကြွက်ဖြူကလေး သူ့အချိန်ကို သူ ပြန်ကြောက်ပြီး တုန်နေတာလောက်နဲ့တော့ ကျုပ်ရဲ့ အော်ပရေရှင်တစ်ခုလုံးကို ရေစုန်မျောပစ်လိုက်ရတာမျိုး... အဖြစ်ခံနိုင်ဘူး”

ဘချုပ်သည် သူ၏လူနှစ်ဦး ရပ်၍စောင့်နေသည့် ကိုယ်ခန္ဓာသို့

www.burmeseclassic.com

ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားသည်။

ယာယီဌာနချုပ် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ သာချုပ် ရောက်လာသည်။
စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“သက်မင်း”

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာ”

“ထူးခြားတဲ့အစီအစဉ် ဂျီသလား”

“ရှိတယ် ဆရာ”

သက်မင်းသည် မိုင်တွဲများကို လှန်လှော၍ စာရွက်တစ်ထပ် ထုတ်ယူလိုက်၏။

“ထွန်းလင်းမြင့်လို့ ထင်ရတဲ့လူဟာ... တံခွန်တိုင်လေဆိပ်က လေယာဉ်အငှားငှာနကို ရောက်လာတယ်။ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ငှား တယ်။ ငှားတုန်းက သူ့နဲ့အတူပါလာတဲ့ ရဟတ်ယာဉ်မှူးရဲ့ နာမည် နဲ့ငှားတယ်... မိုးမြင့်ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက်လို အကြောင်းပြခဲ့တယ်။ နံ့သာပြိုင်ဥယျာဉ်မြို့တော်ကနေ မက်မွန်မြို့ကို ပျံသန်းမယ်လို့ ခရီးစဉ်ပြထားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သွားပြီး စုံစမ်းတယ်။ မက်မွန်မြို့ကို ဘယ်ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီးမှ ရောက် မလာခဲ့ဘူးဆိုတာ... အတိအကျ သိရတယ်”

နောက်ထပ်အချက်တစ်ချက်မှာ ထွန်းလင်းမြင့်သည် စကား

လောငါးကစားခမ်းမသို့ အမြဲလာရောက်လေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ သူ၏ ဝတ်ဆောင်မှုများ မည်သို့မည်ဝတ်ဖြစ်သည်ကို စုံစမ်း၍မရသေးဟု သက် မင်းက ရှင်းပြသည်။

“ထိပ်ထားဒေဝီနွယ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကကော...”

“သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ရထားတာတွေ ရှိပါတယ်။ သူက ဆွေကြီး ပြီးပြီး နန်းဝင်အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါ။ ချော်ဆစ်နားက အိမ်ကြီး ကလေးမှာ သူနေတယ်။ သူ့ယောက်ျားက... ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပါ။ သူနဲ့လက်ထပ်ပြီး သုံးလေးနှစ်အကြာမှာ သေဆုံးသွားရှာတယ်။ ဝိသုဒ္ဓိယာ လောင်းကစားဝါသနာကြီးတယ်။ ပျော်ပွဲစားရုံတွေ၊ ကလပ်တွေ၊ လောငါးကစားခမ်းတွေမှာပဲ အမြဲလိုလို ရှိနေတတ် ကယ်။ မကြာခဏလည်း... စိတ်ဆွေတွေနဲ့ ခရီးထွက်တတ်တယ်။ တိတရက် ကြည့်လိုက်ရင် သူ့ကို ဆော်တော်လေး ပြည့်စုံချမ်းသာ ကိုယ်လို့ ထင်ရတယ်။ တကယ်တော့ ချမ်းသာချင်ဟန်ဆောင်နေတာ ပါ။ သက်သက်ပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ မြောက်လတွေကကျောက်က သူ့အိမ်မှာ ရှပ် ခိုရိုက်ဖို့အတွက် ရေးပေါပေါနဲ့ ငှားခဲ့ဖူးတယ်လို့ သိရတယ်”

ဘာချုပ်က ခေါင်းညိတ်လျက်ဖြင့်...

“အင်း... စိတ်ဝင်စားစရာ အတော်ကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာ။ ငွေကြေးကျပ်တည်းခက်ခဲလို့ ငှား ကပ် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ သေး နားထောင်လိုက်ပါဦး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဧပြီလ (၂၃)ရက်က နံ့သာ ပြိုင်ဥယျာဉ်မြို့တော်မှာ တွာဉ်ဆဲတဲ့ နိုင်ငံခြား အိတ်လက်ထဲရွက်ခပ်

၁၇၆ * လော်ထက်အောင်

စင်ရန်နိုင်နင်း မဟာယန္တရားလူသား * ၁၇၇

ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရဲ့ ဖုတ်ချုပ်ရေးမှူးကြီးတစ်ဦးရဲ့ နေည့်ခံပွဲမှာ ဦး
ဒေဝါနဲ့အတူ ဒေဝီနွယ်ပါ လိုက်ပြီးတက်ခဲ့တယ်”

ဘချုပ် စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့် တစ်ချက်ပုတ်လိုက်၏။

“ဒီအချက်က သိပ်တောင်းတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း
တဲ့ အဓိကအချက်ပဲ”

ဘချုပ်က ယွန်းသေတ္တာအတွင်းမှ ရွှေဝါရောင်သမ်းနေသည့်
ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ငြေးငါးခြစ်ကြီးဖြင့်
ပိးညှိ၍ ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။

ဘချုပ်က...

“ဟင်း... ဒီကိစ္စတစ်ခုလုံးနဲ့ အဓိကသော့ချက်ဟာ ထိပ်
ထားဒေဝီနွယ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ပြန်ပေးဆွဲစီမံချက်တစ်ခုလုံးရဲ့ မျက်စိ
နဲ့ နားတောင်... သူက ဖြစ်နေနိုင်တယ်။ မင်း သိပ်တော်တယ်
သက်မင်း။ ကဲ... ငါတို့ လုပ်စရာရှိတာ အခြေလှုပ်ကြံရအောင်
ငါ့အတွက် လူငါးယောက် အသင့်ရှာပေး။ ဆက်သွယ်ရေးစက်
လက်နက်တွေ အပြည့်အစုံသည်ပေး။ ပြီးတော့... စင်ရန်နိုင်နင်း
ဒေါက်တာလင်းသီရိပွန်တို့ စီးသွားတဲ့ ရေယာဉ်ပျံတစ်စီးပါ ချုပ်
ချင်း ရှာထား”

သက်မင်းက အံ့အားသင့်စွာဖြင့်...

“ဟင်... ဆရာတိုယ်တိုင် သွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဘချုပ်က တိုတောင်း ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

သားကောင်ရန်နဲ့ရသည့် မှုဆိုးတစ်ဦးကဲ့သို့ ဘချုပ်၏ မျက်လုံး
မှ စူးရှတောင်ပြောင်လျက် မှီနေပေတော့သည်။

အန်း (၁၇)

နံရံများ၌ ဓာတ်ငွေ့စီးတိုင်များ ထွန်ညှိထားသည်။
စကြိုလမ်းအတိုင်း စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဒေဝီနွယ်တို့ လျှောက်လာ
ကြသည်။

“ညနေစာ စားရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”
ဒေဝီနွယ်က လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် မေးသည်။
“အဆင်ပြေပါတယ်”

“ကျွန်မရဲ့အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး နေရာအနှံ့ လိုက်ပြတာ ရှင် ကြည့်
ရင်းနဲ့ ပျင်းလာပြီလား”
“မပျင်းပါဘူး...။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနဲ့ မှားကောင်း

ဆိုးဝါးစံအိမ်ကြီးတစ်ခုထဲ ရောက်နေသလိုပဲ ခံစားရတယ်”

ဒေဝီနွယ်က ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်ထင်တာ မမှားပါဘူး။ တကယ်တော့... ဒီအိမ်ကြီးဟာ မကောင်းဆိုးဝါးစံအိမ်ကြီးတစ်ခုပါပဲ”

“ဪ”

“ဒီစံအိမ်ကြီး ဆောက်ထားတာ နှစ်ပေါင်းအတော်များများ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒီစံအိမ်ကြီးကို ဆောက်ခဲ့တဲ့လူဟာ လူထူးလူဆန်းကြီး တစ်ဦးလို့ ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အများကြီးလည်း ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်မတော့... ရှာလို့မရဘူး။ မတွေ့ဘူး။ နောက်ပိုင်းကျတော့ စိတ်လည်းမဝင်စားတော့ဘူး။”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်မှာကော... သီးသန့်လျှို့ဝှက်ချက်တွေ

ရှိမနေဘူးလား ဒေဝီနွယ်”

ဒေဝီနွယ်က အပြုံးမပျက်၊

“ကျွန်မမှာ လျှို့ဝှက်ချက် သိပ်နည်းပါတယ် စစ်။ ခွင့်လို ပိပိ ခိုရို မလှည့်စားတတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ဘယ်လိုများ လှည့်စားမိလို့လဲ”

“ရှင်... ဒီနေရာ၊ ဒီဒေသကို ဘာအကြောင်းနဲ့ ရောက်လာ

တယ်ဆိုတာ အခုထိ လုံးဝမပြောသေးဘူး”

စစ်ရန်နိုင် အန္တရာယ်ဟု ချက်ချင်းသိသည်။

သို့သော် သူမမျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးရိုက်က ထင်ဟပ်၍နေသည်။

“ဪ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒန်းနဲ့ စဆိုတုန်းက အပြစ်အယုတ်

ကလေးတစ်ခုကို ပြန်ပြီးသတ်ရလာလို့ပါ”

ဒေဝီနွယ်က မျက်နှာလေးကို မှဲ့ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်... ကျွန်မတို့ ထပ်ပြီးလှည့်စားဦးမလို့လား။ စောစော က အမျိုးသမီးဟာ ရှင်ရဲ့ရန်နီးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ ဒီ အမျိုးသမီး ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မမလည်း မသိဘူး။ ကဲ... ဝါလောက်နဲ့ပဲ ထားပါတော့။ ကျွန်မနေတဲ့အိမ်ရဲ့ တစ်ဖက် ခြမ်းကို သွားကြည့်ကြရအောင်။ ဒီနေရာကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ လာ ရောက်လည်ပတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတို့တော့ ဘစ်အိမ်လုံးအနှံ့ ပြသပေး ရတယ်လေ”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ဦးဒေဝါလို့... ဧရာမစက်မှုလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးလို့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေကို ဆိုလိုတာလား”

“မှန်ပါတယ်”

ဒေဝီနွယ်၏မျက်နှာပြင်၌ မည်သည့်ပြောင်းလဲမှုမျှ အလျဉ်း မြှိုး အာကယ်ဒီ ရနိုင်သည်အထိ ဟန်ဆောင်အလွန်ကောင်းလှသည် တဲ့ စစ်ရန်နိုင် တွေးမိသည်။

ဒေဝီနွယ်က ဘာမျှမပြောသည့်နယ် အေးအေးစွာပင် ဆက်၍ ပြောသည်။

“ဦးဒေဝါက ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့အခြေ ကနေကော... ဘယ်လိုရှိသလဲဟင်”

စစ်ရန်နိုင်က...

“ကျွန်တော်ထက်စာရင် ခင်ဗျားက ပိုပြီးပြောနိုင်မယ်လို့ ထင်နေတာ”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မလည်း ဘာမှမသိပါလား။ သူ့နဲ့ကျွန်မတို့ မတွေ့ဖြစ်တာ နှစ်လနီးပါး ရှိသွားပြီ”

“သူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ... မင်း သိရဲ့လား”

“နဲ့သာပြိုင်ပွဲယှဉ်ပြိုင်တော်မှာလို့ နောက်ဆုံးကြားခဲ့ရတာပဲ။ ဒီကိစ္စက ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ဒါ... ရှင့်ရဲ့ အလုပ်ပဲ မဟုတ်လား”

ဒုတိယထပ်သို့ ဆင်းလာကြသည်။

ဒေဝီနွယ်က စကြိုလမ်းအတိုင်း ဓမ္မမှ ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားသည်။

ကျွန်းတံခါးကြီးတစ်ခုပုံကို သူမက ဖွင့်လိုက်သည်။

သူမ၏အိပ်ခန်းပင်ဖြစ်သည်။

စစ်ရန်ခိုင်က အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရင်းမှ...

“ဪ... ကျွန်တော်က ဦးဒေဝီ ဘယ်မှာရှိနိုင်သလဲဆိုတာ ထွန်းလင်းမြင့်ကို မေးမလို့ စဉ်းစားနေတာပါ”

“ထွန်းလင်းမြင့်ကတော့ ဘာမှသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထွန်းလင်းမြင့်က ရှင့်ကို ကစားဖို့ ဝဏန်းတဲ့ ဝေးလို့ကတော့ မဟုတ်လား။။ ထွန်းလင်းမြင့်ကလည်း ရှင်သုံးဆုံ ဝဏန်းတဲ့ကိုသုံးပြီး အမြဲကစားလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါမှလည်း နိုင်ပုံမရပါဘူး”

အိပ်ခန်းမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းပေသည်။ ခုတင်ကြီးတစ်လုံး

နှင့် အလှပြင်ခုံတစ်ခုရှိသည်။ စီရိုကြီးများကို နံရံဘေး၌ ကပ်၍ ချထားသည်။

အခန်း၏တစ်ဖက်၌ လေသာဆောင်သို့ထွက်သည့် တံခါးပေါက်ပုံရှိသည်။ ထိုတံခါးပေါက်များမှာ မှန်အပြည့် တပ်ဆင်ထားသော တံခါးပေါက်များဖြစ်သည်။

ဒေဝီနွယ်သည် တံခါးပေါက်မှ ထွက်လာပြီး လေသာဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ ရောင်စုံမီးများ ထိန်းလင်းနေသည့် စကားဝါကို ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။

သူမက စစ်ရန်ခိုင်ဘက်သို့ မြည်းညင်းစွာ လှည့်သည်။

“ဒီနေရာလေးက... သိပ်သာယာကြည်နူးဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဒီနေရာက ရှုခင်းတွေဟာ သိပ်လှတာပဲ”

“ထုတ်ပါတယ်... နေသင့်တဲ့နေရာတစ်ခုပါပဲ”

“စင်...။ ရှင် ဒီနေရာကို ဘာကိုစွန့် ရောက်လာတာလဲ”

“ဦးဒေဝီတို့ ရှာဖွေအတွက် ရောက်လာတာ”

“ရှင်က အခုမှ အမှန်အတိုင်း ပြောတော့တယ်။ ဒီမှာ သူ့ ရှိမယ်လို့ ထင်ဘူး။ ကျွန်မ သိထားရတာကတော့ ဦးဒေဝီ နဲ့သာပြိုင်ယှဉ်ပြိုင်တော်မှာပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်”

“ထွန်းလင်းမြင့်ကော...”

“သူ ခရီးထွက်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်။ သူ့ကို တွေ့ချင်ရင် ကျောက်ပင်မြို့ကိုသာ လိုက်သွား။ ဦးဒေဝီနဲ့ ထွန်းလင်းမြင့်က တခြားစီပဲ။ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ထွန်းလင်းမြင့်မှာ စိတ်ဆွေတွေဘာတွေ မရှိဘူးလား”

“သူက အရေးပါတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း... မသိတော့ဘူး။ ရှင့်ရဲ့စိတ်ကော ပုံမှန်ရှိသေးရဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ရှင်ဟာ ဟန်ဆောင်သိ ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“မင်း ထင်ချင်သလိုသာ... ထင်လိုက်ပေတော့”

“ရှင် ဒီနေရာကို ရောက်လာတာ ဘာတွေလိုချင်လို့လဲဆိုတာ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ ဘာလို့အပ်တယ်ဆို တာကိုပဲ သိတယ်”

ဒေဝီနွယ်သည် အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သည်။

စဝ်ရန်နိုင်က လေသာဆောင်လက်ထုန်းကို မှီ၍ရပ်ပြီး သူ့ ကို ကြည့်သည်။

ဒေဝီနွယ်က ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ထုတ်၍ ရေခဲဘူးထဲမှ ရေခဲပုံ များထည့်သည်။ စကော့ချိုစက်အတော်များများ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထည့် လိုက်သည်။

“စဝ်... ဒီမှာ ရှင့်အတွက်... ဒီကိုလာစမ်းပါ”

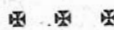
သူမက လက်ထဲမှဖန်ခွက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ စဝ်ရန်နိုင် သူမထံသို့ လျှောက်လာပြီး ဖန်ခွက်ကို လူသည်။ နံရံမှ မီးခလုတ်တစ်ခုကို သူမ ပိတ်လိုက်သည်။ အပြာနုရောင် မီးပွင့်လေးတစ်လုံးသာ လင်း၍နေသည်။ နုညက်သော ဇာခန်းဆီးစများက လေထဲ၌ လွင့်ဖျော့လှေ့

ရှိနေသည်။

ခူတင်ဘေးရှိ ခုံပုလေးပေါ်၌ ပန်းစိုင်းတစ်လုံး။

ပန်းစိုင်းထဲ၌ အနီရင့်ရင့် နှင်းဆီပွင့်များ ထိုးစိုက်ထားသည်။

နှင်းဆီရိုးတံတွင် ဆူးများအပြည့်ရှိကြောင်း စဝ်ရန်နိုင် သိ သည်။

အနား (၁၈)

မဟူရာဖြစ်အတွင်း၌ ဒီရေများ တစ်ခိုင်ခိုင်တက်လာနေသည်။ ထွန်းသစ်သည် သင်္ဘောပေါ်၌ လိုက်ပါ၍လာသည်။ ထိုတွဲ သင်္ဘောပေါ်၌ သူ၏အရေးကြီးပစ္စည်းများ ပါလာသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို ကုန်သေတ္တာကြီး (၅၅) လုံးအတွင်း၌ ထည့်သွင်းထားသည်။ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သည့် လင်းဝါမြို့၌ ဆွဲသင်္ဘောတင်သည်။ သင်္ဘောအတွက် လိုအပ်သော လောင်စာဆီဖြည့်ရန် အနားယူရန်အတွက်ပင်ဖြစ်သည်။ ထွန်းသစ် ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ တက်သည်။ စားသောက်စရာများနှင့် ဘလက်(စ်)လေဘယ်တစ်လုံး ပေးသည်။

၍ ချက်ချင်းပြန်လာသည်။

သင်္ဘော၏နောက်ဘက်ရှိ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ထွန်းသစ် ကျတု
နုနု ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့၌ စားသောက်စရာများ၊ ရေခဲဘူး၊
ဖန်ခွက်၊ ဘလက်ခဲလေဘယ်တစ်လုံးတို့ကို သေချာစွာ ချထားလိုက်
သည်။

ဆွဲသင်္ဘောက မဟူရာမြစ်အတိုင်း ဆန်၍တက်သွားသည်။
ထွန်းသစ် စားလိုက်သောက်လိုက်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်

၍ လိုက်ပါလာသည်။

နံနက်ခင်းအချိန်၌ ကာမိုင်းမြို့သို့ သင်္ဘော ဝင်တော့မည်ဖြစ်
သည်။

ဆက်သွယ်ရေးစက်မှ အသံပြည်လာသဖြင့် အိတ်ကိုဖွင့်၍
ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို ထုတ်ယူသည်။ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ထွန်းသစ်ပါ”

“အေး... ဘချုပ် ပြောနေတယ်။ ထူးခြားချက်ရှိလား”

“ကျွန်တော်တို့... အခု ကာမိုင်းမြို့ကို ဝင်တော့မယ်။ အခု
အနေအားလုံး ကောင်းတယ်။ သတ်မှတ်ချိန်ထက် လေးနာရီစော
ရောက်နေတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဒီရေတက်လာလို့ ပိုမြန်သွားတာပါ... ဘချုပ်၊ နောက်ထပ်
ညွှန်ကြားချက်ကို စောင့်ရမှလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ဥတု ကျွန်တော် လုံးဝမအိပ်ရသေးဘူး။ အခု တော်တော်
အိပ်ချင်နေတယ်”

ဘချုပ်က...

“မင်း အိပ်ချင်ရင် အိပ်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကုန်သေတ္တာကြီး
တွေပေါ်မှာပဲ... အိပ်”

ထွန်းသစ်က ရယ်မောလိုက်၏။

“စိတ်ချပါ ဘချုပ်”

ထွန်းသစ်က လက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို ထည့်
လိုက်သည်။

ဆွဲသင်္ဘောသည် ကြိုတင်သတ်မှတ်ထားသည့် ဆိပ်ကမ်းနေရာ
၌ ဝင်၍ဆိုက်တပ်လိုက်၏။

ဆိပ်ကမ်းတွင် တွဲသင်္ဘောနှင့် ဆွဲသင်္ဘောတို့ လုံခြုံစွာ ဆိုက်
တပ်သည်။ ထွန်းသစ်က လိုက်လံစစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး သေတ္တာများ
ကြား၌ အိပ်စက်ရန် နေရာတစ်ခု ဖန်တီးသည်။

ဘလက်ခဲလေဘယ်လ်ပုလင်းထဲမှ လက်ကျန်ကို ရှင်းလိုက်
သည်။

ထို့နောက် အရေးကြီးကုန်ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော ကုန်
သေတ္တာများပေါ်၌ လဲလှောင်းလိုက်သည်။ မကြာခင်မှာပင် ထွန်းသစ်
ပစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားသည်။

ထွန်းသစ် အိပ်ပျော်သွားပြီး တစ်နာရီခန့်အကြာ မပေးမီပင်

သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု လျှင်မြန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။
အနီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး သဘောပေါ်သို့ တက်လာသည်။ သူမ၏အသွင်က ချောသည်။ လှသည်။ နက်ဖွယ်ရာကောင်းသည်။

အနီရောင်လက်ပြတ်အင်္ကျီ။

ဝါဝင်း ဖြူနေသော အသားအရေက ပို၍ပေါ်လွင်နေသည်။

ပြည့်တင်းသော အလှအပများက ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ်ရာအတိ။

သူမက ထွန်းသစ်အနီးသို့ သတိထား၍ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ သူမ၏လက်ထဲ၌ အဝါရောင်ရေမွှေးတစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။

ရေမွှေးပုလင်းမှ ခလုတ်ကို အသာအယာ မိညှစ်ချလိုက်၏။

မွှေးပျံ့သောရနံ့များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထွန်းသစ်သည် ပို၍ပင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားသည်။

ရေမွှေးပုလင်းကို အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းမပျိုက ဖြစ်ရေပြင်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။ သူမ ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ ဣန္ဒြေမပျက် တက်၍ သွားသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ကျေနပ်အားပျော့ ပြောလိုက်သည်။

"သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ မိန်းကလေး။ အင်း... ဦးထွန်းသစ်တစ်ယောက်တော့ နောက်ထပ် နာရီအတော်များများ ကြာတဲ့အထိ အိပ်မောကျနေဦးမယ်လို့ ထင်တယ်"

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းမပျိုက ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းမပျိုက ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်၏။ သူမ၏ ရှည်လျား နက်မှောင်သော ဆံနွယ်များက လေထဲ၌ ဝဲပျံ့၍ သွားသည်။

သူမက လက်တစ်ဖက်ကိုပြောကဲ၍ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"ကဲ... လုပ်ငန်းစလို့ရပြီ"

ဆိပ်ကမ်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသား ၁၅ ဦး ထွက်ပေါ်လာသည်။ တွဲသင်္ဘောနှင့် ဆွဲသင်္ဘောကို တွဲချည်ထားသည့် ကြိုးများကို ဖြုတ်လိုက်ကြသည်။

ဒါရိုက်တာကြီး၏ ဆွဲသင်္ဘောနောက်တွင် ထွန်းသစ်၏ ဆွဲသင်္ဘောနှင့် ပုံစံတူ ဆွဲသင်္ဘောတစ်စီး ရှိနေသည်။ ထိုဆွဲသင်္ဘောပေါ်တွင် ထွန်းသစ် ယူဆောင်လာသည့် အရေးကြီးပစ္စည်း ကုန်သေတ္တာများနှင့် တစ်ပုံစံတည်း တူညီသည့် ကုန်သေတ္တာ ၅၅ လုံးတိတိ ပါလာသည်။

ဆွဲသင်္ဘောနှစ်စီးကို နေရာပြောင်းရွှေ့ ချည်နှောင်လိုက်ကြသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်၏။

"ကဲ... ဦးထွန်းသစ်ကို ပုံစံမပျက် မူလအနေအထားကတည်း ပြန်ရွှေ့ထားပေးလိုက်။ အချိန်မကျသေးခင်မှာ သူပြန်နိုးလာမှာမျိုး"

www.burmeseclassic.com

အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

အလုပ်အများများက လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်ကြသည်။

လဲလှယ်လိုက်သော ဆွဲသင်္ဘောပေါ်၌ သေတ္တာများကို စီစဉ်နေရာချသည်။ ထို့နောက် ထွန်းသစ်ကို ညင်သာစွာ မ၍ ရွှေပြောင်းပေးလိုက်ကြသည်။ ထွန်းသစ်၏လက်ဆွဲအိတ်နှင့် စာရွက်စာတမ်းများကိုပါ ပြောင်းရွှေ့ထားပေးလိုက်ကြသည်။

ထွန်းသစ် ယူဆောင်လာသည့် အရေးကြီးပစ္စည်းများ ပါဝင်သော ကုန်သေတ္တာများ ပါဝင်သော ဆွဲသင်္ဘောသည် ဝါရိုက်တာကြီး၏ တွဲသင်္ဘောနောက်၌ ပြောင်းရွှေ့ ချိတ်ဆက်ပြီးသား ဖြစ်သွားပေပြီ။

ဝါရိုက်တာကြီးသည် ကျေနပ်စားရစွာပြုလျက် တွဲသင်္ဘော၏ အောက်ခန်းသို့ ဆင်းသွားသည်။ အစည်းအဝေးခင်းမဖာတွင်း၌ ဝါရိုက်တာကြီးနှင့် သူ၏စာရေးမလေးတို့အတူ နံနက်စာ စားသောက်ကြသည်။

အစည်းအဝေးခင်းမ၏အနီးရှိ အခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ ဦးဒေဝါ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိနေသည်။

ထွန်းသစ်သည် တန်ဖိုး လုံးဝမရှိသည့် သေတ္တာကြီးများပေါ်၌ ဆက်လက် အိပ်မောကျလျက်ရှိသည်။ တစ်ထောင်တန်ဖိုးမို့သော ပစ္စည်းများသည် လျှင်မြန်စွာဖြင့် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

လေးနာရီခန့်အကြာ၌ဖြစ်သည်။
လတ်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဆက်သွယ်ရေးစက်၏မြည်သံ ပေါ်လာသည်။

ထွန်းသစ် နိုးလာသည်။
ပြန်ပေးသမားများထံမှ ပေးပို့လိုက်သည့် ညွှန်ကြားချက်အသစ်များ ဝင်လာသည်။ သူသည် ဆွဲသင်္ဘော၊ တွဲသင်္ဘောတို့ဖြင့် နံ့သာမြိုင်ယျာဉ်မြို့တော်သို့ ဆန်၍တက်ရမည်ပင်။

ထွန်းသစ် ခေါင်းခါ၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားလိုက်သည်။
ဆွဲသင်္ဘောမှ တပျတ်နံနှင့် တွေ့ဆုံပြောဆိုရန်အတွက် ထွက်လာခဲ့သည်။

တေးဝါမြို့...
နံနက်ခင်းအချိန်...
ဝစ်ရန်နိုင်သည် ဓောစီးဓွာပင် အိပ်ရာနိုးနေပြီဖြစ်သည်။
ခုတင်ပေါ်၌ ဒေဝီဇွယ် အိပ်မောကျ၍နေ၏။
ဝစ်ရန်နိုင်သည် အိပ်ရာသော့၌ ရပ်၍ သူမ၏ပစ္စည်းများကို ခွဲကြည့်သည်။ ထူးခြားစရာ တစ်ခုမျှ မတွေ့ရပေ။
ထွန်းသေတ္တာဘူးတစ်ခုထဲ၌ လတ်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းအချို့ပါရှိသည်။

သူမ၏ ပတ်စ်ပို့လက်မှတ်ကို တွေ့သည်။ ထို့ပြင် တွန့်ကြေနေသော စာရွက်အချို့ တွေ့ရသည်။ စစ်ရန်နိုင်က စာရွက်များကို ကောက်ဖွဲ့ သိမ်းထားလိုက်သည်။

နှစ်မြို့က်စွာ အိပ်မောကျနေသည့် ဒေဝီနွယ်ဘက်သို့ တစ်ခုထု ကြည့်ပြီး တံခါးဆီသို့ ခြေသံမကြားရစေဘဲ လျှောက်သွားသည်။

အခန်းတံခါးမှ လက်ကိုင်ဘုကို ဖွင့်လိုက်၏။

အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့်...

အင်ဂရစ် M. 10 မရှင်းပစ္စုတို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ဘာသန့် ထက်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ဘာသန့်ထက်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက် ၌ သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားသည့် အစောင့်နှစ်ဦး ပါရှိပေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် တံခါးကို ခြံခိုက်ပြောလိုက်သည်။

“စနိုက်ပစ်တဲ့ရာသီ ရောက်နေမှန်းတောင်... တျှပ် သူ့မထားမိပါလား”

ဘာသန့်ထက်က စစ်ရန်နိုင်ကို အင်ဂရစ်မရှင်းပစ္စုတိုဖြင့် ခြံခိုက် ခြယ်ထားရင်းမှ ပြောသည်။

“ဒီမှာ စစ်ရန်နိုင်... ခင်ဗျားဟာ တျှပ် တွေ့ဖူးသမျှ တွေ့ထဲမှာတော့ အထူးခြားဆုံး လူသားတစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျားထံ ကျောက်နံရံတွေကို လက်သီးနဲ့ ထိုးဖောက်ဝင်နိုင်တယ်။ ပေါင်နှစ်ဖျက် ရှိတဲ့လူတွေကို ကော်ပတ်ရှင်ကလေးတွေလို့... လွှင့်ပစ်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လိုစွမ်းရည်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်လုပ်

ခံသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ခင်ဗျားရဲ့ဗိုက်ထဲကို မရှင်းပစ္စုတို သျှည်ဆန်တွေ ဝင်သွားရင်တော့ ခင်ဗျား ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သေချာတယ်”

စစ်ရန်နိုင်က...

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆိုရင်တော့... ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရူးရွေးဗိုက်ဗိုက် ထွက် ပြေးမယ်လို့တော့ ကြံစည်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ထင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြဆိုကြတာပေါ့။ ခင်ဗျား အနေနဲ့ ထွက်ပြေးရင် မပစ်ဘူးဆိုတာ ကတိပေးတယ်။ ခင်ဗျား ဟာ ဘယ်လို ထူးခြားတဲ့စွမ်းရည်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်အနေ နဲ့ သိချင်တယ်။ ကဲ... စစ်ရန်နိုင် ကျုပ်တို့ တစ်နေရာကို သွားကြ ရအောင်”

စစ်ရန်နိုင်ကို ရွှေ့သို့တင်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသက်လာ ကြသည်။

ထို့နောက် စာကြည့်ဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

စာကြည့်ဆောင်အတွင်း၌ စာအုပ်စင်များက အပြည့်။

ထို့ပြင် မျက်နှာကြက်တွင် ပျဉ်းတတိုး ထုတ်တန်းကြီးနှစ်ခု ရှိ သည်။

ဘာသန့်ထက်က သူ၏လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဘာသန့်ထက်၏လူနှစ်ဦးက စစ်ရန်နိုင်၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကြို

ဖမ်းဖြင့် ချည်နှောင်၍ ထုတ်တန်း၌ ဆွဲထားလိုက်ကြသည်။

ဘသန်းထက်က ခါးထောက်ကြည့်ရင်း...

"ပါလောက်ဆို စိတ်ချရလောက်ပါပြီ။ ခင်ဗျားရဲ့ ထူးခြားတဲ့ စွမ်းရည်တွေအကြောင်း... ပြောပြပါဦး စစ်ရန်နိုင်"

စစ်ရန်နိုင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ ရယ်မောလျက်...

"ကျုပ်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့စွမ်းရည်တွေ တုတ်လား၊ ကျုပ်က ဘယ်လောက်အထိ ထူးခြားနေလို့လဲ"

"ဆိုပါတော့ဗျာ...။ ခင်ဗျား အာသာဝတီမြို့မှာ တော့က်သားနံရံတွေကနေ ဘယ်လိုဖောက်ထွက်လာခဲ့သလဲ"

စစ်ရန်နိုင်က အလေးအနက် ဖောဖောလေလေသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

"ဒါက အလွယ်လေးပါ။ ကျုပ်ဟာ တော့က်နံရံတွေကို ကန်ပစ်လိုက်တာ"

ဘသန်းထက်၏လူနှစ်ဦးက မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် တစ်ဦးတစ်ဦး ကြည့်၍ ပြီးလိုက်ကြသည်။ လက်ထဲမှ သေနတ်များကိုလည်း အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ကြသည်။

ဘသန်းထက်က စိတ်ရှုပ်ဆွေးသော အမူအရာဖြင့်...

"ခင်ဗျားက ခြေထောက်နဲ့ ကန်ချပစ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ လေးငါးလက်မ ထုထည်ရှိတဲ့ ကျောက်သားနံရံကို ခင်ဗျားက လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ကန်ချပစ်လိုက်နိုင်တာပေါ့... ဟုတ်ရဲ့လား"

"ခင်ဗျား မေးတဲ့အတိုင်း ကျုပ် ဖြေပြီးသွားပြီ။ အခု ကျုပ် မေးမယ်။ ဦးဒေဝါကို... ဘယ်မှာပစ်ထားသလဲ"

ဘသန်းထက်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး...

"ဒါတော့... ကျုပ်မသိဘူး"

စစ်ရန်နိုင်က သရော်ပြီးတစ်ချက်ပြန်၍ ဘသန်းထက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဘသန်းထက်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး...

"ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ စစ်ရန်နိုင်။ ပထမအခြေကနေမှာ ကျုပ်က ဦးဒေဝါကို ဝဲရပ်မြို့က ဝိုဒေါင်တစ်ခုထဲမှာ ဖမ်းထားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ နောက်ဦးဒေဝါမှာ ကျုပ်ရဲ့အစီအစဉ်ကို ပြောင်းပွဲပြီး လူသွားတယ်။ အခုအချိန်မှာတော့ ဦးဒေဝါ ဘယ်ရောက်နေဘယ်ဆိုတာ... ကျုပ်လည်း မမြောနိုင်တော့ဘူး"

"ဪ... ခင်ဗျားရဲ့အစီအစဉ်ကို ဘယ်သူက ပြောင်းလွှဲပြီး ချသွားတာလဲ"

"ဒါရှိက်တာကြီးက... ဟူသွားတယ်။ သူ့နာမည်ကိုလည်း ခင်ဗျား မမေးနဲ့။ ကျုပ်တို့လည်း တစ်ယောက်မှ သူ့နာမည်ကို မသိခဲ့ဘူး"

"ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဒါရှိက်တာကြီးကို... ဘယ်အချိန်လောက်က နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့လဲ"

"ဒါတွေ ဇေးမနေပါနဲ့တော့။ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ပဲ ခွန်အားတွေ ရှိနေတာလဲ"

စစ်ရန်နိုင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

"ဪ... ဒီကိစ္စလား။ ငတ်အာကာသလေ့လာရေးအဖွဲ့"

www.burmeseclassic.com

အေလျင်စိဌာနကကျွေးတဲ့ အစားအစာတွေကြောင့်ပါ။ သူတို့ကျွေးတဲ့ အစားအစာတွေထဲမှာ... ခွန်အားတိုးပွားစေတဲ့ ဗီတာမင်တွေ၊ ပရိုတိန်းတတ်တွေ အများကြီးပါလို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

ဘသန်းထက်က ဒေါသသဖြင့်... .

“ဒီမှာ... စင်ရန်နိုင်”

စင်ရန်နိုင်က... .

“နေပါဦး... . ခင်ဗျားဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ် မသိရသေးပါလား”

“ဘသန်းထက်”

“ခင်ဗျားကို အဓိကကျတဲ့ အချက်တစ်ခု... ပြောစရာရှိသေးတယ်။ ထွန်းလင်းမြင့်ကို ခင်ဗျားသတ်ပြီး ဦးဒေဝါကို ဘယ်နေရာအထိ ခေါ်သွားသလဲ”

ဘသန်းထက်၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးစုပ်ဖြူရော်၍ သွားသည်။

“ခင်ဗျား... ဒီစကားပြောဖို့ အချက်အလက် ဘယ်လိုရထားတယ်”

“ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျား ဝန်ခံတယ်ပေါ့”

“ဝန်ခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဘက်က ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းတယ်။ ခင်ဗျားမှာ မယုံကြည်နိုင်တဲ့ ခွန်အားစွမ်းရည်ရှိတယ်။ ထူးထူးခြားခြား သိနေတာကိုလည်း ကျုပ် စိတ်ဝင်စားလာပြီ။ ခင်ဗျားဘက်မှာ ဘယ်လိုမှ အထောက်အထားမရှိဘဲနဲ့ သိနေတာတွေဟာ မယုံကြည်”

“ဒိုင်စရာပဲ”

စင်ရန်နိုင်က မခိုးမခန့်အမူအရာဖြင့်... .

“ကျုပ် ဘယ်လိုသိထားတယ်ဆိုတာ ပြောပြရင်လည်း ခင်ဗျား အနေနဲ့ ယုံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဘသန်းထက်က ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါယမ်းပစ်လိုက်ပြီး... .

“ခင်ဗျားပြောတာ ဘာကိုမှ ကျုပ် မယုံကြည်ဘူး။ ခင်ဗျား ပြောချင်တာ ဆက်ပြောပါ စင်ရန်နိုင်”

“အခုကိစ္စမှာ ဒေဝီနွယ်က ဘယ်အတိုင်းအတာအထိပါသလဲ”

“တင်း... သူက နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပါပဲ။ ကောသပွိုဆေးရုံမှာ ဦးဒေဝါ ရှိနေမယ့်အကြောင်း ဒေဝီနွယ်က ကြိုသိထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသတင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ဘက်က ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ မသိဘူး။ ထွန်းလင်းမြင့်က... ဦးဒေဝါကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး သတင်းတစ်ခု ယူမယ်လောက်ပဲ ထင်ထားခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့် ထွန်းလင်းမြင့်အကြောင်းလည်း ဒေဝီနွယ် မသိသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ဦးဒေဝါအော်ပရေးရှင်းမှာ ထွန်းလင်းမြင့် ကျဆုံးသွားတာ ဒေဝီနွယ် မသိဘူး”

“ကျောက်စိမ်းမြို့မှာ ကွပ်တစ်မော်တော်ကား ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးသော်ဇံကိစ္စမှာကော၊ ဒေဝီနွယ်မှာ ကျောက်စိမ်းမြို့ကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်... မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...။ အဲဒီအော်ပရေရှင်းမှာလည်း ဒေဝီနွယ်က ကျုပ်တို့ကို ကူညီခဲ့တယ်”

“အခု ကျုပ်ကိုဖမ်းနိုင်အောင် ဒေဝီနွယ်ကပဲ ဒီနေရာအထိ ခေါ်လာခဲ့ပေးတယ် မဟုတ်လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့။ ကဲ... ကျုပ်မေးစရာရှိတာ မေးပါရမလား။ အရှိန်နဲ့ ပျံနေတဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ရဲ့ ထောက်တန်းကနေ တွဲလောင်း ခိုပြီး ခင်ဗျား လိုက်သွားနိုင်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တွဲဖို သွားနိုင်ရတာလဲ”

စစ်ရန်နိုင်က အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့လက်တွေက... သာမန်လူတွေထက် ပိုပြီးသန်တယ်လေ”

ဘသန်းထက်က သုန်မွန်စွာဖြင့်...။

“ဒီမှာ စစ်ရန်နိုင်... ခင်ဗျားကို ကျုပ် စိတ်မရှည်တော့ဘူး”

စစ်ရန်နိုင်ကလည်း...။

“ခင်ဗျားလိုပဲ ဘသန်းထက်...။ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားကို လုံးဝ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘူး”

ရုတ်တရက် စစ်ရန်နိုင်က သူ၏ဖိစသန္တရားလက်များမှ စွမ်းရည်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။

မျက်နှာကြက်မှ ပျဉ်းကတိုးထုတ်တန်းကြီးများ တန့်ယံလောင်စွာ မြည်ဟည်း၍ သွားသည်။ ထုတ်တန်းသစ်သားချောင်းကြီးများ စိုက်ဝင်နေသော နံရံမှ အင်တေတိုးကြီးတစ်တိုး ပဲ့ထွက်ကျဆင်း

လာသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာကျ၍ သိပ်သိပ်ခါဖျူ မြည်ဟည်းသွား သည်။ သံဗွန်း ကျောက်မှုန်များ အဆက်မပြတ် ကျဆင်းလာသည်။

ပျဉ်ကတိုးထုတ်တန်းကြီးများ ပြုတ်ထွက်၍ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျဆင်းလာသည်။

ဘသန်းထက်၏လူတစ်ယောက်အပေါ် ထုတ်တန်းကြီး အရှိန်ပြင်းစွာ မြုတ်ကျပြီး အသံမထွက်နိုင်ဘဲ အသက်ပျောက်သွားသည်။ အခြားလူများ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်၍ ရှောင်တိမ်းနိုင်သဖြင့် လွတ်မြောက်သွားကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ၏လက်နစ်ဖက်၌ ချည်ထားသောကြိုးများကို ဆွဲယူဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

ဘသန်းထက်မှာ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် တခင် ကြက်သေသေ သွားလေသည်။ ချက်ချင်း သတိပြန်ဝင်လာပြီး သူ၏သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်က ခြေတစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်၍ ဘသန်းထက်၏ လက်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ကန်လိုက်သည်။ ဇီဝယန္တရားခြေထောက်၏ အရှိန်မှာ လွန်စွာမှ ပြင်းထန်လှသည်။ ဘသန်းထက်၏ လက်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်မှာ လွင့်စင် ပျက်စီးသွားသည်။

လက်ထဲမှကြိုးစဖြင့် ဘသန်းထက်ကို လှမ်း၍ရိုက်ချလိုက်သည်။ ဘသန်းထက် နောက်သို့ လျှင်မြန်စွာ ခုန်ဆုတ်၍ ရှောင်လှစ်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်းထဲမှ ကျောက်မှန်၊ သဲမှန်၊ အင်္ဂတေမှန်များ တဖွားဖွား ကျဆင်း၍မနေသည်။ ဘသန်းထက်တို့လူစုမှာ မုတ်လုံးများကို မွတ် ဝါဒ်မနေကြရသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် စာကြည့်ဆောင်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ ဘသန်းထက်က စစ်ရန်နိုင်အား လှမ်း၍အော်ဟစ်ဆဲဆဲလိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်ကို သူ မတားဆီးလိုက်နိုင်ပေ။

ဘသန်းထက်က သူ၏လူများကို အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးနေသည်။ စစ်ရန်နိုင်က လှေကားထစ်များပေါ်၌ တော်မြတ်၍ ပြေးတက်သွားသည်။

အိမ်ကြီးထဲ၌ ဆူညံ၍နေ၏။

ဘသန်းထက်နှင့် သူ၏လူများ အော်ဟစ်လျက် ငြေးလွှားလိုက် ပါလာကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ဒေဝီနွယ်၏အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ဦးတည်၍ပြေးသည်။

အခန်းတံခါးမှာ သော့ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တံခါးကို အရှိန်ယူ၍ အားကုန် ဆောင်ကန်လိုက်သည်။

သော့ခလောက် ကျိုးထွက်သွားပြီး ဝန်းခနဲ တံခါးဖွင့်သွားသည်။

အိပ်ခန်းထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ စူးစူးစုစု အော်ဟစ်သံပါ ပေါ်လာသည်။

ဒေဝီနွယ်သည် ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်လျက်ရှိနေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က သူ့အဖိုးသို့ လျှောက်၍သွားသည်။

"ဒီမှာ ဒေဝီနွယ်... မင်းမသေချင်ရင် ငါမေးတာကို မှန်မှန်

ဖြေ၊ ဒါရိုက်တာကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

ဒေဝီနွယ်က တုန်လှုပ်သောလေသံဖြင့်...

"ဒါရိုက်တာကြီးကို ကျွန်မ... ကျွန်မမသိပါဘူး။ သူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ ဘယ်သူမှမလည်း မသိကြပါဘူး"

ပြေးလွှားနေသံများ ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရသည်။

စစ်ရန်နိုင်က...

"ကောင်းပြီ... မင်းဆီကို တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ဦးမယ်"

စစ်ရန်နိုင်က လေသာအောင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

ဒေဝီနွယ်က လှမ်း၍ပြောသည်။

"စပ်... ရှင်... အဲဒီနေရာတည်တည် အောက်ဘက်က ဧရာမချောက်ကြီး၊ ရှင် ဘယ်လိုမှ ထွက်လို့မရနိုင်ဘူး"

စစ်ရန်နိုင်က လေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့်...

"ဒါ... ငါ့ရဲ့အလုပ်ပါ"

အိပ်ခန်းတံခါးဝ၌ သသန်းထက်၏လူတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ စစ်ရန်နိုင်က ဘယ်လက်ချောင်းများကို ဆန့်တန်းလိုက်၏။

ဝိဝေယန္တရားလှုံ့ဆော်မှုဖြင့် လက်ချောင်းများစာတွင်းရှိ စက်ယန္တရား များက အသံမြစ်၍သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ၏အပြော တစ်နေရာသို့ လက်တန်းက ဖြင့် အသာဖိထောက်လိုက်၏။

လေတိုးသံကပ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။
 ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးထိပ်ဖျားမှ အဆိပ်စူးမြားတစ်ချောင်း
 အချိန်ပြင်းစွာ လွင့်ထွက်သွားသည်။ အစောင့်ဖြစ်သူ၏ နဖူးပြင်
 တည့်တည့်သို့ အဆိပ်စူးမြားခွန်က တည့်မတ်စွာ စိုက်ဝင်သွားသည်။
 အစောင့်ဖြစ်သူ ကျယ်လောင် စူးစူးစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။
 တွန့်လိပ်ကောက်ကွေးလျက် လဲကျသွားသည်။
 စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ထိုနေရာ၌ အသက်ကုန်သွားသည်။
 အိပ်ခန်းတံခါးဝ၌ အစောင့်သုံးဦး ထပ်မံပေါ်လာသည်။
 စစ်ရန်နိုင်က လက်ချောင်းဖျားကို ဆန့်တန်းလျက် အဆက်
 မပြတ် ပစ်ခတ်လိုက်၏။ အစောင့်သုံးဦးဆည်း တွန့်လိပ်ကောက်ကွေး
 လျက် လဲကျငြိမ်သက်သွားကြသည်။
 ဘသန်းထက်၏လူများ လက်နက်တို့ ထုတ်ဖမ်းနိုင်ခင်မှာပင်
 သေဆုံးသွားကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
 စစ်ရန်နိုင်၏ အဆိပ်စူးမြားလက်နက်မှာ ကွာထေးသောနေရာ
 များအထိ တည့်မတ်စွာ ပစ်ခတ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ယန္တရားလက်ချောင်း
 များ၏ ဆုံလည်ဆလင်ဒါများအတွင်း၌ နောက်ထပ် အဆိပ်စူးမြား
 များ ကျန်ရှိနေပေသေးသည်။
 စစ်ရန်နိုင်သည် သူ့အထွတ်လမ်းတို့ ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။
 အောက်ဘက်သို့ ပြေးဆင်းရန်မှာလည်း လွတ်လမ်းမမြင်။
 စစ်ရန်နိုင်သည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လေထဲသို့ ခုန်တက်
 လိုက်၏။ အထက်ရှိ ခေါင်မိုးစွန်းပေါ်သို့ လွယ်တူစွာ ခုန်တက်လိုက်

နိုင်၏။

ခေါင်မိုးပေါ်မှ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ပြေးလွှား၍သွားသည်။
 အိမ်ကြီးအတွင်း၌ ဘသန်းထက်၏လူများ သူ့ကို အသည်း
 အသန် လိုက်လံ ရှာဖွေနေကြပေသည်။ ဘသန်းထက်၌ လူအင်အား
 မည်မျှရှိနိုင်သည်ကို မသိသော်လည်း လူသံများများ၏အသံကို ကြား
 နေရသည်။
 စစ်ရန်နိုင်သည် အိမ်ရှေ့ဘက်ရှိ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်
 ၏။
 ကောင်းကင်ကြိုးရထားရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။
 ကောင်းကင်ကြိုးရထားအတွင်းသို့ဝင်ပြီး ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်
 ၏။ ကောင်းကင်ကြိုးရထားသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွေ့လျားသွား
 သည်။
 ရုတ်တရက် ကောင်းကင်ကြိုးရထား၏ ရွေ့လေကာမှန်ကို သေ
 နတ်တူညီဆန် ထိမှန်၍ ကွဲကြေ လွင့်စဉ်ထွက်ကုန်သည်။ စစ်ရန်နိုင်
 ထန်ချက်ဖျက်၍ နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။ ကောင်းကင်ကြိုးရထား
 တစ်ဆက်လက် ဆင်းသက်နေ၏။
 စစ်ရန်နိုင် လဲကျသွားစဉ် နောက်ဘက်နံရံနှင့် နောက်စေ့
 ဆောင့်မိပြီး မူးနောက်၍သွားသည်။
 တောင်းကင်ကြိုးရထားမှာ ညင်သာစွာ ရပ်တန့်သွားသည်။
 လှုပ်ရှားသံသို့သုံးကို စစ်ရန်နိုင် ကြားလိုက်သည်။
 လက်တစ်ဖက်က တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လှည့်လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က တံခါးကို ခြေထစ်ဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်၏။
သံပြားတံခါးနှင့် ပတ္တာများ ဖြုတ်ထွက်သွားသည်။ သေနတ်
ကိုင်ထားသူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ တံခါးနှင့် ပတ္တာများ တည်မတ်စွာ ပုံနှိ
ကျသည်။

စစ်ရန်နိုင် ကောင်းကင်ကြိုးရထားထဲမှ ခုန်ထွက်သည်။
သေနတ်သမား၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်ဖျတ်လိုက်၏။ ထိုလူ
၏ လက်ထဲမှသေနတ်ကို လူယူလိုက်သည်။ ထိုလူ၏ ဦးခေါင်းကို
သေနတ်ခင်ဖြင့် ဆောင့်ထုချလိုက်၏။

ဖရဲသီးတစ်လုံး ကွဲကြဲထွက်သွားသည့်အသံမျိုး ထွက်ပေါ်
လာသည်။

လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ဆိုးဖဲ့၍ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။
ဆိပ်ခံတံတားပေါ်သို့ ဖြေဟက်သွားသည်။

မော်တော်ဘုတ်မှာ ဆိပ်ခံတံတား၌ ထပ်ထားပြီး၊ သော့က
တန်းလန်းနှင့်ပင်ဖြစ်သည်။

မော်တော်ဘုတ်၌ ချည်ထားသောကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။
ထိုအချိန်မှာပင် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အော်တစ်ပြော
သံတစ်သံ သူ၏နောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်... ရပ်စမ်း”

စစ်ရန်နိုင် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့် လူထွေး
ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ၏လက်ထဲ၌ အော်တိုကော်တစ်

ရိုင်းမယ်တစ်လက်ကိုင်၍ စစ်ရန်နိုင်ကို တည်မတ်စွာ ချိန်ရွယ်ထား
သည်။

စစ်ရန်နိုင်က လက်နှစ်ဖက်ကို ခြောက်၍ပြလိုက်ပြီး...
“ကျွန်တော်တို့... အေးအေးအေးအေးအေး ပြောလို့ဆိုလို့ဖြစ်ပါ
တယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ထိုလူထံသို့ အေးအေး တည်ငြိမ်စွာ လျှောက်
သွားသည်။ ထိုလူက နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။

ထိုလူက မျက်နှာကိုမဲလျက် သေနတ်မောင်းကို တင်လိုက်၏။
သူ့အနေဖြင့် အေးအေးအေးအေးအေး အသံညာကို လျင်မြန်စွာ ခုန်
ရှောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ သို့သော် မည်သည့်ဘက်သို့ ခုန်ရှောင်ရန် စဉ်း
စားချိန် မရနိုင်တော့ပေ။

အော်တိုမတ်တစ်ရိုင်းမယ် ပြောက်တက်လာ၏။
ထူးလောင်သော သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဖက်မှ သေနတ်သမားလူထွားကြီး၏ဦးခေါင်း နောက်
ဘက်သို့ လန်ထွက်သွားသည်။ လက်ထဲမှ ရိုင်းမယ်သေနတ်လည်း လွတ်
ကျသွားသည်။

မလေးမကမ်းရှိ ချုံရွယ်ပင်များကြားမှ အသံတစ်သံနှင့်အတူ
လူတစ်ယောက် တိုးထွက်လာ၏။

ထိုလူတို့ မြင်လိုက်ရလျှင် စစ်ရန်နိုင် အားရဝမ်းသာ အော်
တစ်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဘချုပ်”

ဘချုပ်က မသိမသာပြုံး၍...

"ငါ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မင်း လုံးဝမျှော်လင့်မထားဘူး မဟုတ်လား"

စစ်ရန်နိုင်က ဘချုပ်ထံ ပြေးသွားသည်။

"ဘချုပ်... ဒီနေရာကို ရောက်လာမယ်လို့ လုံးဝမထင်မိတာ အမှန်ပဲ။ ကဲ... ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကနေ သွားကြရမိအောင်"

စစ်ရန်နိုင်က မော်တော်ဘုတ်ဝမ်းထဲသို့ အရင်ဦးစွာ ဆင်းခိုင်းသည်။ ပဲထိန်းကြီးကိုဖြတ်၍ မော်တော်ဘုတ်ကို ဆိပ်ခံထဲတားမှ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပင် ရေစိုင့်မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ မော်တော်ဘုတ်က တစ်ရပ်ရပ်ပြေးလွှား၍ နေသည်။

ဘချုပ်ကပြောသည်။

"စစ်... တုန်းစဉ်းရှိတဲ့ ပစ္စည်းအပိုင်းအားလေးတွေ ကောက်ယူလာနိုင်ခဲ့သေးသလား"

"ဒီကောင်တွေအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်က... ဒါရိုက်တာကြီးလို့ နာမည်ပေးထားတဲ့လူ။ သူ့ရဲ့နာမည်ကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ဒါရိုက်တာကြီးလို့ပဲ သိထားကြတယ်"

"အင်း... တော်တော်ကောင်းတဲ့ သတင်းတစ်ခုပဲ"

"ဒါရိုက်တာကြီးဆိုတဲ့လူ ဘယ်မှာနေမှန်းလည်း မသိကြဘူး။ ဦးသော်စံနဲ့ ဦးဒေဝါတို့ ပြန်ပေးအဆွဲခံရတဲ့ ကိစ္စနှစ်ခုလုံးမှာ ဒေဝါနွယ်က သတင်းပေးလုပ်ခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ သတင်း

တွေကို ဒေဝါနွယ်က စုံစမ်းရယူခဲ့တယ်။ ဦးဒေဝါ ပြန်ပေးအဆွဲခံရမယ့်တိစ္ဆာကျတော့ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ သူ လုံးဝထင်မထားခဲ့ဘူး။ ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့အောက်က အကြီးအကဲလုပ်တဲ့လူက ဘသန်းထက်။ ကျွန်တော်တော်ဘုတ် သူ့စာမည်တွေရဲ့ လက်ထဲကနေ... မနည်းလွတ်အောင် ရှုန်းပြေးခဲ့ရတယ်"

ဘချုပ်က...

"မင်း... ဘယ်သူ့ဆီကနေ ရလာတာလဲ"

"အပေါ်ဦးကို ရောက်နေပြီ။ ရထားပြီလို့ ထင်ထားတဲ့လူတွေဟာ ကြားတတ်ပါတတ်တဲ့အပြင် အာချောင်လျှာချောင်တာကိုလည်း ဝါသနာပါကြတယ်။ အခု ကျွန်တော့်တို့ ဒုတိယအကြိမ် တိုက်ခိုက်တာ..."

"သုံးကြိမ်ကျလို့မှ မင်းကို မခိုခဲ့ရင်ကော..."

"ဘသန်းထက်အတွက် မဟာပြဿနာပဲ။ တတိယမြောက် အကြိမ်ဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးနဲ့ အကြမ်းတမ်းဆုံး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်"

"အင်း... မင်းကို လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းထားဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်"

ဘချုပ်က ကမ်းရိုးတန်းတစ်နေရာဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

"ငါ... အဲဒီနေရာမှာ အငှားကားတစ်စီး ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာကို ကပ်ပေး..."

စစ်ရန်နိုင်က မော်တော်ဘုတ်အဖွဲ့ကို လျှော့ချလိုက်နာ

ကမ်းစပ်တစ်နေရာ၌ မော်တော်ဘုတ်ကို ထိုးထပ်လိုက်သည်။
ဘချုပ်က...

"ငါနဲ့အတူ ဟိုတယ်ကို ပြန်လိုက်မှာလား... ခပ်"

"ခဏနေဦး... ဘချုပ်။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်က အမျိုးသမီးကို
ပြန်လာခဲ့ပယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်"

"ကောင်းပြီလေ...။ နောက်ထပ် နာရီဝက်အကြာမှာ ငါတို့
ဟိုတယ်မှာ တွေ့ကြမယ်။ မင်းအန္တရာယ်တစ်ခုလုံး မြည့်မြည့်စိုစွဲ
ပြန်ရောက်လာတာပဲ မြင်ချင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့...။ ကျွန်တော်အတွက် စိတ်ချပါ"

ဘချုပ် မော်တော်ပေါ်မှ အောက်ဘက်မြင်ခင်းပေါ်သို့ ခုန်
ဆင်းလိုက်သည်။

စပ်ရန်နိုင်သည် မော်တော်ဘုတ်ကို ဘက်ဝိယာထိုး၍ ကမ်းပု
ခွာသည်။

ထို့နောက် ရှေ့ဝိယာ ထိုးသည်။

မော်တော်ဘုတ်သည် ရေဖျက်မှာပြင်ပေါ်၌ ရှပ်တိုက်၍ လျှပ်
ပြန်စွာ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

အဆန်း (၁၃)

ငါးမိနစ်ခန့်မျှ အကြာ၌ဖြစ်သည်။

မော်တော်ဘုတ်တစ်စီး သူ့ထံသို့ ဦးတည်၍ ရှပ်တိုက် ပြေးလွှား
လာနေသည်ကို စပ်ရန်နိုင် ပြင်လိုက်ရသည်။

ညာဘက်မျက်လုံး၌ တပ်ဆင်ထားသော ပုံရိပ်ချဲ့ မှန်ဘီလူး
ဝိရိယာဖြင့် အာရုံစိုက်၍ကြည့်လိုက်သည်။

မော်တော်ဘုတ်ပေါ်၌ လူလေးဦး ပါသည်။

မော်တော်ဘုတ်၏ဦးပိုင်း၌ ဓနိုက်ပါရှိမယ် ကိုင်ဆောင်ထား

သော ဘသန်းထက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

စပ်ရန်နိုင်က မော်တော်ဘုတ်၏စက်ရှိုက်ကို မြင်တင်လိုက်၏။

ဘသန်းထက်၏မော်တော်ဘုတ်က တာပြည်ခြည်းနှင့် နီး၍လာသည်။ ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ရွေ့လေကာ မှန် ကွဲကြကွဲထွက်သွားသည်။ နောက်ထပ် သေနတ်တည်ဆန်တစ်ချက်က မော်တော်ဘုတ်၏ သစ်သားဝမ်းဖျော်ပြားထဲသို့ စိုတ်ဝင်သွားသည်။

စဝ်ရန်နိုင်က ဘယ်ဘက်သို့ ထက်ကော် လှည့်ချိုးချလိုက်၏။ မော်တော်ဘုတ်သည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တစ်ဖက်သို့ ယိမ်း၍ဖောင်းသွားသည်။ စဝ်ရန်နိုင်က သူ၏မော်တော်ဘုတ်ဦးပိုင်းကို ဘသန်းထက်၏မော်တော်ဘုတ်နှင့် ထိပ်တိုက်ဆိုင်မိအောင် ဦးတည်လိုက်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မော်တော်ဘုတ်၏ဦးပိုင်းနှင့် ပဲ့ပိုင်းတို့ ထိန်း၍ရပ်သည်။ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်၌ အူထားခဲ့သည့် ဘချပ်၏အောက်တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ်ကို ကောက်၍ယူပြီး မောင်းတင်လိုက်သည်။

ဘသန်းထက်၏ မော်တော်ဘုတ်နှင့် စဝ်ရန်နိုင်၏ မော်တော်ဘုတ်တို့ နီးကပ်လာသည်။

စဝ်ရန်နိုင်က ခလုတ်ကို ဆက်တိုက် ဆွဲညှစ်၍ ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

ဘသန်းထက်၏ မော်တော်ဘုတ်မှ တက်မတိုင်သူမှာ ရေထဲသို့ လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။ အခြားလူတစ်ဦးက တက်မတိုင်နေရာ၌ အစားဝင်ယူလိုက်သည်။

မော်တော်ဘုတ်နှစ်စီး တိုက်မိလျှင် တိုက်မိခါနီးနေစဉ်... .

စဝ်ရန်နိုင်က သူ၏မော်တော်ဘုတ်ကို ချိုးကွေ့၍ ထိန်းလိုက်၏။

စဝ်ရန်နိုင်၏ မော်တော်ဘုတ်မှာ အရှိန်ဖြင့် လေထဲသို့ ပြောက်တက်သွားသည်။ မော်တော်တစ်စီးလုံး တုန်ခါလျက် ရေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ကျလာသည်။

ဘသန်းထက်က မတ်တတ်ရပ်လျက် လှမ်း၍ပစ်သည်။ ဒိုင်ဒွက်တစ်ခုကို ထိမှန်သွားသည်။

စဝ်ရန်နိုင်က မော်တော်ဘုတ်ကို ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်၏။ ဘသန်းထက်၏ မော်တော်ဘုတ်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်၏။

ဘသန်းထက်၏ မော်တော်ဘုတ်သည် သူ၏ရွေ့တည်တည်ပေသုံးရာခန့်အကွာ၌ ရှိနေသည်။

စဝ်ရန်နိုင်က မောင်းတံကို ရွေ့သို့ အားကုန်တွန်းလိုက်၏။

စဝ်ရန်နိုင်၏မော်တော်ဘုတ်က ရွေ့သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ တိုးထွက်လာသည်။

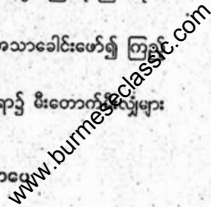
မော်တော်ဘုတ်နှစ်စီး ပေါင်းဆယ်ခန့်သာ ကွာတော့သည်။

စဝ်ရန်နိုင် ပဲ့ပိုင်းမှနေ၍ ရေထဲသို့ ဒိုင်ပင်ထိုး၍ ၎င်းဆင်းလိုက်၏။

ရေထဲခိုင်ကြီး၏အောက်ခြေသို့ စဝ်ရန်နိုင် ရောက်သွားချိန်၌ ရေပြင်အထက်မှ ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

စဝ်ရန်နိုင် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ အသာခေါင်းဖော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

မော်တော်ဘုတ်နှစ်စီး ရှိခဲ့သောနေရာ၌ မီးတောက်မြီးပျံများ

တောက်လောင်နေပြီး သစ်သားစများ မောနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စင်ရန်နိုင်သည် ကမ်းခြေဘက်သို့ ပြန်၍ ကူးခတ်လာခဲ့သည်။

ရေပြင်ပေါ်၌ သက်ရှိလူသားဆို၍ သူတစ်ဦးတည်းသာ ထွန်ရုံနေပေတော့သည်။

❦

ဖိနပ် (၃၀)မျှအကြာ၌... .

နေဝန်းနီဟိုဟယ် ဧည့်ခန်းထဲသို့ စင်ရန်နိုင် ဝင်လာသည်။ ဟိုတယ်စာရေးက မော့ကြည့်လိုက်၏။

သားနား သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် စင်ရန်နိုင်၏ နှုာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရေများဖြင့် ရွဲနှစ်၍နေ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရေစက်များ ကျ၍နေသည်။

စင်ရန်နိုင်က... .

“အခန်းသော့ ပေးပါ”

“ဟာ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ရွှေ့နတ်သမီးအဆောင်က အခန်း”

စာရေးဖြစ်သူက သော့ကိုဖြုတ်ယူ၍ စားပွဲပေါ်မှ ထွန်းပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဟိုတယ်ရဲ့ရေဆိပ်မှာ ကျုပ်ရဲ့ရေယာဉ်ပျံ ဆိုက်

ထားတယ်။ ထားလို့ဖြစ်ရဲ့လား”

ဟိုတယ်စာရေးက တုံ့အားသင့်စွာဖြင့်... .

“ဟင်... ခင်ဗျားမှာ ရေယာဉ်ပျံရှိတယ် ဟုတ်လား”

“မနေ့ကတည်းက ထွန်မှာ ရေယာဉ်ပျံ ပါလာတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟိုတယ်မှာ ရေဆိပ်ရွှံ့မှန်း မသိလို့ ယူမလာခဲ့တာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

“အခု ရေယာဉ်ပျံနှစ်ဦး ကပ်ထားတယ်”

“နှစ်ဦးလုံး... ခင်ဗျားရဲ့ရေယာဉ်ပျံတွေလား”

“တစ်စီးက ကျုပ်ရဲ့ရေယာဉ်ပျံ။ ကျန်တစ်စီးက ဦးဘချုပ်ရဲ့ရေယာဉ်ပျံ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးဘချုပ်ဆိုတာ ငါ့ရဲ့ဆရာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အပေါ်ထပ်မှာ လင်းသီရိမွန် ရှိနေသလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရှိမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အင်း... သူ အောက်ကို ဆင်းမလာတော့ ရေတိုင်ထဲမှာ ခရုကူးဖို့ အခွင့်အရေး လွတ်သွားတယ်”

စင်ရန်နိုင်က အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် ဓာတ်လှေကားဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ဟိုတယ်စာရေးမှာ အူကြောင်ကြောင်အမူအရာဖြင့် စင်ရန်နိုင်၏ကျော့ပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ထွန်ရစ်ခဲ့ပေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အနား (၂၀)

ရွှေတင်သမီးဆောင်အတွင်းသို့ စပ်ရန်နိုင် ဝင်လာသည်။
 ဧရာဝတီအစားများကို ချွတ်ပစ်လိုက်၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကို
 တဘက်တစ်လျှောက်ဖြင့် ပွတ်တိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဝတ်အစား
 အသစ်တစ်စုံထုတ်၍ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။
 ခုတင်ပေါ်၌ လင်းသီရိဇွန် အိပ်ပျော်၍နေသည်။
 လူးလိုနီ၍ အိပ်စက်ခဲ့သဖြင့် အိပ်ရာမှာ ကြေပွ၍နေ၏။
 စောင်းမှာ ခုတင်ပေါ်နှင့် ခုတင်အောက်၌ တစ်ဝက်စီရောက်
 ၍နေသည်။
 လင်းသီရိဇွန်သည် ခုတင်ပေါ်၌ ဟိုဘက်သည်ဘက်လှည့်လှည့်

၍နေ၏။

ကစ်ဘက်သို့စောင်း၍ လှိုင့်လိုက်ရင်းမှ လင်းသီရိမွန် အသံ နှုတ်တော်ဟစ်လိုက်သည်။

ခုတင်ပေါ်၌ ထ၍ထိုင်လိုက်သည်။ စစ်ရန်နိုင်က သူမအနီး သို့ ပြေးလွှား၍သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... လင်းသီရိမွန်”

လင်းသီရိမွန်က...

“စစ်...”

သူမက စစ်ရန်နိုင်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖတ်ထွယ်လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က သူမတို့ အလိုက်သင့်ပြန်၍ဖက်ထားလိုက်ပြီး...

“ထွန်းလင်းမြင့်ရဲ့ ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်က... မင်းတို့ ငုတ္တု ပေးလာပြန်ပြီလား”

လင်းသီရိမွန်က တစ်နေရာသို့ ဦးနှောက်စိုက်ကြည့်ရင်းမှ တစ် လုံးချင်း ပြောသည်။

“ထွန်းလင်းမြင့် သေသွားတာတို့ ကျွန်မ မြင်လိုက်ရတယ်။ သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်တာကို မြင်ရတယ်။ သေနတ်နဲ့ ဆက်တိုက် ဆက် တိုက် ပစ်သွားတယ်။ ဘသန်းထက် အားပေးပါရ ပြီးနေတယ်။ ဟင်း ကြောက်ဖို့သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ဪ... ဘသန်းထက်ရဲ့ လက်ချက်လား”

“ရှင်က သူ့ကို သိနေလို့လား”

“အင်း... သိတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ကိုယ်တို့ချင်း ဆုံမိ ကြပြီးသွားပါပြီ။ အတော့်ကို... မပေပျောက်နိုင်တဲ့ ဆုံစည်းမှုတစ် ခုပါပဲ”

လင်းသီရိမွန်က...

“ဘသန်းထက်၊ ထွန်းလင်းမြင့်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်တယ်။ အချက်ပေါင်း အတော်များများ ပစ်သတ်တယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပါ ခံစားနေရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ကျည်ဆန်တွေ စိုက် ဝင်နေသလို ထင်ရတယ်”

“မင်းက ထွန်းလင်းမြင့်ရဲ့ ဦးနှောက်သိမှတ်ဉာဏ်အတိုင်း တုံ့ ပြန် ခံစားနေတာကိုး...”

“ရှင်ပြောတာထက်တောင် ပိုနေသေးတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြစ်ဖျက်နေတဲ့အတိုင်း ခံစားနေရတယ်။ ကျည်ဆန်တွေ ကျန်မရဲ့ တိုယ်ထဲကို အဆက်မပြတ် ဝင်နေတယ်။ ကျွန်မကို သတ်ဖြတ်နေတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြန်ပြီးကြည့်နေရသလိုပဲ ခံစားနေရတယ်”

လင်းသီရိမွန်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ခါ နေ၏။

စစ်ရန်နိုင်က...

“ဒီကိစ္စတွေအားလုံး... ပြီးသွားပါပြီ”

“ရှင် ပြောသလို တကယ်ပဲ ပြီးပျောက်သွားပါ့မလား။ ကျွန်မ အနေနဲ့ တစ်သက်လုံး ကျည်ဆန်တွေရဲ့ဝေဒနာကို ခံစားနေရဦးမိ နာလား။ လူ့သတ်သမား ဘသန်းထက်ရဲ့မျက်နှာကိုပါ ဆက်ပြီပဲဖြစ်နေ

www.burmeseclassic.com

မိတော့မှာလား"

သူမက ဝေခွဲရခက်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ဒါတော့... ကိုယ်လည်း မပြောတတ်ဘူး"

သူမ ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်၍ လဲအိပ်လိုက်၏။ ဖျက်နှာကြတ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ...

"ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ... မသိနိုင်တာဟာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ စမ်းသပ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး... ချစ် ကန့်ကွက်ခဲ့တာ မှန်တယ်"

စစ်ရန်နိုင်က သူမ၏လက်ဖျားကလေးကို အသားအသား ဖျမ်းညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"မင်း အခု ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်။ သုတေသနပြု စမ်းသပ်မှုတစ်ခုမှာ မချောမွေ့နိုင်တာတွေနဲ့ ကြုံရတတ်ပါတယ်။ ဒီစမ်းသပ်မှု အောင်မြင်နိုင်ဖို့အတွက် စိတ်သောကဝေဒနာ ခံစားရတာမျိုး... ဒို့တတ်စမြဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကိုယ် မေးစရာရှိသေးတယ်"

သူမက ဖျက်လုံးအစုံကို ပိတ်လိုက်ပြီး...

"အခုအချိန်မှာ ကျွန်မ ဘာမှပြောလို့မရနိုင်ဘူး"

"လင်းသီရိပွန်...။ ကိုယ်တို့ဟာ ဦးဒေဝါကို လိုက်ရွာဖို့ အတွက် ဒီအခြေအနေအထိ ရောက်လာအောင် ကြိုးစားခဲ့ကြရတယ်။ ဦးဒေဝါကို ရှာနိုင်ဖို့ နောက်ထပ် (၁၈)နာရီပဲ ရှိတော့တယ်"

"စစ်...။ ကျွန်မဘက်က ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး"

ရုတ်တရက် တံခါးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံက စူးရှ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာသည်။

လင်းသီရိပွန် ဆတ်ခနဲ ထ၍ရပ်သည်။

သူမက တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

"ဒါ... ဘာသံလဲ"

"တံခါးက လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံပါ။ မင်း... အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေစမ်းပါ။ ဘယ်သူဆိုတာ ကိုယ်ပဲ သွားကြည့်ဧေး"

စစ်ရန်နိုင်သည် အိပ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။ တံခါးမကြီး ဆေးအက်သို့ သတိထား၍ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

"ဘယ်သူလဲ"

"ငါပါ... အချုပ်ပါ"

စစ်ရန်နိုင် တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

အပြုမူအရာအနိကျား ဖျာကင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဘချုပ် ဝင်လာသည်။

"မင်း အပြင်ထွက်သွားတာ ဘာဖြစ်လို့ ကြာနေရတာလဲ"

"ဘသန်းထက်ရဲ့ တတိယမြောက်ရိုက်ချက် လွဲသွားပြန်ပြီ"

ဘချုပ်က စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍...

"မင်းကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား"

"ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘသန်းထက်ကနေ ဝကားပြောနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

“ဘဲဒါ ပဟာပြုသာနာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒေဝီန္ဒယ်နဲ့ ထွန်းလင်းမြင့် တို့ ကျွန်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ထွန်းလင်းမြင့်လည်း မရှိတော့ဘူး... ဘချုပ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စစ်”

“ထွန်းလင်းမြင့်က ခေတ္တ အနားယူနေတယ်”

“အင်း... ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူပြောတာ မှန်နေပြီ၊ မုတ် ဉာဏ် ပြောင်းလွှဲပေးထားတဲ့ တတိယမြောက်ကြွတ်ဟာ မနေ့ည တုန်းက ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး ကြောက်လန့် ဟုန်လှုပ်နေတာ ငါ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဒီအကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ လင်းသီရိမွန်ကို မပြောတာလဲ”

“ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူက ပြောမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါက မပြောနဲ့လို့ ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ငါတို့အနေနဲ့ ဒေါက်တာလင်းသီရိ မွန်ကို အရေးတကြီး လိုအပ်နေသေးတယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဘချုပ်...။ သူ အတော်လေး ကယောင်ချောက်ချားဖြစ် ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေတယ်။ သူ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာဒဏ်ကို မခံစားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ အခုအချိန်မှာ သူ ကောင်း ကောင်း အနားယူဖို့လိုတယ်။ ဒေဝီန္ဒယ်ကတော့ သူတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာ... ဘယ်သူကမှ မသိဘူးလို့ ပြော တယ်”

“ကောင်းပြီလေ...။ ငါ ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူဆီကို

ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“သူ မကြားအောင် ခပ်တိုးတိုးပြောပါ ဘချုပ်”

ဘချုပ်က တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်၏။

မကြာခင်မှာပင်...။

တစ်ဖက်မှ ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူ၏အသံကို ကြားရသည်။

“ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူပါ”

“ကျုပ်... ဘချုပ်ပါ။ တတိယမြောက်ကြွတ်ရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“အခြေအနေ မတောင်းဘူး။ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ဟိုပြေး ဒီပြေး လုပ်နေတုန်းပဲ”

“အင်း... ဒီအချိန်လောက်ဆို ပင်ပန်းပြီး ရပ်နေသင့်လောက် ပြီ”

“ဒီကိစ္စက ခန္ဓာကိုယ်ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖြစ်ပျက်နေတာ မဟုတ် ဘူး။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖြစ်ပျက်နေတာ။ ဘရိတ်ပေါက်သွားတဲ့ကား တစ်စီး... လမ်းပေါ်မှာ အချိန်ကုန် ဆက်ပြေးနေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ တစ်စီးလုံး ပျက်စီး ချို့ယွင်းသွားမှပဲ ရပ်တန့်သွားလိမ့်မယ်”

ဘချုပ်က...။

“လင်းသီရိမွန်ကို သတိပေးလိုက်ရင် ဘာဖြစ်လာမလဲ”

“သူ့အတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်နိုင်တာပေါ့။ ဒီမှာ ဘချုပ်...။ ခင်ဗျားဟာ ဦးဒေဝါအတွက် သန်းတစ်ထောင်ပေးဖို့ လက်မထုတ် ဘူး။ ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်ကျတော့ သတိပေးသင့်တယ်ဆိုတာနဲ့

တောင် မသင့်တော်တော့ဘူးလား”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု သတိပေးလို့ လုံးဝ မဖြစ်သေးဘူး။ ကျေးဇူးပဲ ဒေါက်တာ။ ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ် ထပ်ပြီး ဖုန်းဆက်ပါဦးမယ်”

ဘဇွန်က ဖုန်းကို ချလိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်က ဘဇွန်၏ မျက်နှာရိပ်ဖျက်နှာကဲတို့ အတဲခတ်

လိုက်ပြီး မေးသည်။

“ဒေါက်တာက ဘာပြောသလဲ”

“တတိယမြောက်ကြွက်ရဲ့ အခြေအနေ... မကောင်းဘူး။ သူ့ အနေနဲ့ ဒေါက်တာလင်းသိရိဖွန်ကို သတိပေးချင်နေတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာလင်းသိရိဖွန်လည်း သိနေတယ်လို့ ထင် တယ်”

ဘဇွန်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလေသံဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်... သူ သိနေလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင် သူ့ကို ပြောပြသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော့်ထင်တယ်”

“သူ အနားယူပါစေဦး... ၊ ဘာမှမလည်း မပြောနဲ့ဦး။ ငါ့ကို လမ်းကြောင်းအသစ်တစ်ခု ထွင်စရာ ကျန်သေးတယ်”

“ဘယ်လိုကိစ္စလဲ”

“ဒေဝီနွယ်ရဲ့ကိစ္စ”

“ကျွန်တော် သူ့ဆီပြန်လာခဲ့ဦးမယ်လို့တော့ ပြောခဲ့တယ်”

“မင်းက နောက်တစ်နာရီလောက်မှာ ပြန်သွားရမယ်။ ငါ့ဆီ”

မှာ သက်မင်းနဲ့ အထူးအဖွဲ့ဝင်ဆယ်ယောက် ပါတယ်”

“ဘဇွန်ပါ လိုက်ဦးမှာလား”

“ငါ မတိုသေးပါဘူး စစ်ရန်နိုင်၊ လိုအပ်လာရင် လေယာဉ် ရေး သင်္ဘောပါ သုံးမယ်”

“ကျွန်တော် လိုချင်တာ နှစ်ခုရှိတယ်”

“မင်းက ဘာလိုချင်လဲ”

“ဒေဝီနွယ်ရဲ့ အိမ်ကြီးရှိနေတဲ့ဒေသရဲ့ မြေမျက်နှာသွင်ပြင် ရေးထားတဲ့... မြေပုံ”

“အခုချက်ချင်းရအောင်... လုပ်ပေးမယ်။ နောက်တစ်ခုက ကော”

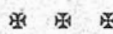
“ကောင်းဆိုးဝါးစံစိပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့... ကျွမ်းကျင်မှု အပြည့်အဝရှိတဲ့ ပါရဂူတစ်ယောက်ကိုပါ လိုချင်တယ်”

ဘဇွန်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်...

“ဘာလုပ်ဦးလဲ”

“ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အတိုင်းသာ လုပ်ပေးပါ။ အရေးအကြီးဆုံးအချိန်ကို ရောက်နေပြီ”

“ကောင်းပြီ... စစ်ရန်နိုင်၊ မင်းလိုတာ အားလုံး ချက်ချင်း ရစေရမယ်။ ငါ တာဝန်ယူတယ်”

www.burmeseclassic.com

အနား (၂၀)

နေဝန်းနီတိုတယ်ရေဆိပ်၏ တစ်ဖက်၌ လူတစ်စု ရှိနေကြသည်။ ရေယာဉ်ပျံနှစ်စီးနှင့် သင်္ဘောတစ်စီးပေါ်သို့ လိုအပ်သော လက်နက်များကို တင်နေကြသည်။

စစ်ရန်ခိုင်မှလွဲ၍ ကျန်လူများအားလုံး ကျည်ကာအင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

ဘချုပ်က နာရီကိုကြည့်သည်။

“အခု တစ်နာရီဆယ်ငါးမိနစ်ရှိပြီ။ တစ်နာရီခွဲမှာ တိုက်ခိုက်ရေးရမည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့က အယောင်ပြု စပြီးတိုက်မယ်။ နောက်ထပ် ရက်ပေါင်း ယာဉ်တစ်စီးက ဒေဝီနွယ်ရဲ့အိမ်ပေါ်ကနေ ဖြတ်ပြီးပျံမယ်။ အိမ်

ကြီးကို ဝင်တိုက်ပြီဆိုပြီး အစောင့်တွေ အထင်မှားအောင်လုပ်မယ်။
ရေစပ်နားမှာရှိနေတဲ့ အစောင့်တွေ... အိမ်ကြီးဘက်ကို ပြေးသွား
လိမ့်မယ်။ ငါတို့က ကမ်းခြေကို လေယာဉ်ပျံနှစ်စီး သင်္ဘောတစ်စီး
နဲ့ တက်ကြပါမယ်။ တောင်ပေါ်ကိုတက်ပြီး... စံအိမ်ကြီးကို ဝင်သိမ်း
မယ်။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကို ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ လှေခြောက်ယောက် ချွေး
မယ်။ ဒါဆိုရင် ငါတို့ဘက်က အပေါ်စီးကရမယ်။ ကဲ... အားလုံး
အသင့်ပြင်ထားပေတော့”

ဘချုပ်၏လူတစ်ဦးက...

“ဟုတ်ကဲ့... စစ်ရန်နိုင်မှာ ကျည်ကာအကျီ ဝတ်မထားပါ
လား။ သူကကော ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူလိုက်မှာလား ဆရာ”

ဘချုပ်က လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့်...

“စစ်ရန်နိုင်အတွက် ကျည်ကာအကျီ ဖလိုဘူး။ သူ့မှာ သီးသန့်
အစီအစဉ် ရှိတယ်”

ဘချုပ်နှင့် သူ၏လူငါးဦး၊ စစ်ရန်နိုင်တို့ ရေယာဉ်ပျံတစ်စီး
ပေါ်သို့ တက်သည်။ သက်မင်းနှင့် အခြားတိုက်ခိုက်ရေးမှူးများက
အခြားရေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ တက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်ကို ဖမ်းဆီးထားစဉ်က စစ်ရန်နိုင်သည် ရန်သူများ
၏လက်မှ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ဘသန်းထက်သည် သူ၏လူအင်အား
အကုန်သုံး၍ စစ်ရန်နိုင်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ထွက်ပြေးရင်းနှင့်
ပင် ရန်သူ(၇)ဦးကို ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဦးဒေဝါ မည်သည့်နေရာ၌ ရှိနေသည်ကို သိရလျှင် ဒေဝီနွယ်

၏ စံအိမ်ကြီးကို ဝင်ရောက် စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရသည်မှာ အကျိုးရှိ
ပေလိမ့်မည်။

ဘချုပ် ၂၅ မိနစ် ခွဲပေပြီ။

ဘချုပ်က အင်စရမ်ဆပ်ပရင်းပစ္စုတိုတစ်လက်ကို စစ်ရန်နိုင်
ကိုလှမ်းပေးသည်။

“ရော့... ဒီပစ္စည်းလေး... ယူသွား”

“ထွန်တော် သေနတ် မလိုအပ်ပါဘူး”

ဘချုပ်က မသိမသာပြုံး၍...

“မင်း... သေနတ် မသုံးချင်တာ ငါလေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

ဒီနေ့အခြေအနေမှာတော့ လိုအပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်။ လက်
ထဲမှာ သေနတ်ရှိနေရင် စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကအစ အသာစီးရ
နေတတ်တယ်”

စစ်ရန်နိုင် အင်ဂရမ် ဆပ်မရှင်းပစ္စုတိုကို လှမ်းယူ၍ ခါးပတ်
အောက်၌ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ဘချုပ်က အချက်ပြလိုက်သည်။

ရေယာဉ်ပျံနှစ်စီးသည် စကားဝါရေတိုင်ပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ပျံ
တက်လာကြသည်။

ရေယာဉ်ပျံများသည် တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ဖြတ်ကျော်
ပျံသန်းလာကြသည်။ ချော်ဆစ်တောင်တန်း၏ နောက်ကျောဘက်
သို့ ကွေ့ဝတ် ချောက်ဖို့သွားကြသည်။ ရေယာဉ်ပျံနှစ်စီးသည် ကား
ဝါရေတိုင်ဘက်သို့ ဦးတည် ပျံဝဲလာကြသည်။ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးတစ်

www.burmeseclassic.com

စီးက တောင်တန်းပေါ်၌ ပျံသန်းနေ၏။

စံအိမ်ကြီးဆီမှ ပစ်ခတ်သံများ စတင်ပေါ်လာသည်။

ရေပြင်ဆိပ်ကမ်းဘက်၌ အစောင့်များ မရှိကြတော့၊ ရေညာဉ် ပျံနှစ်စီး ညာဘက်သို့ ကွေ့ဝိုက်၍ ဆိပ်ကမ်း၌ ဆင်းသတ် ရပ်တန့် လိုက်၏။

ဘချုပ်တို့လူစုသည် ရေယာဉ်ပျံများပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ကမ်းပေါ်သို့ ပြေးလွှားတက်သွားကြသည်။

အထက်ဘက်ရှိ ကျောက်တောင်တန်းများပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ကမ်းပေါ်သို့ ပြေးလွှားတက်သွားကြသည်။

အထက်ဘက်ရှိ ကျောက်တောင်တန်းများဆီမှ သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်နေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်မှ စက်သေနတ် ပစ်ခတ်သံများ အဆက်မြတ်ပေါ်လာသည်။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ တိုက်ခိုက်မှုအဖွဲ့ဝင်များက ဟန်ဆောင်၍ အယောင်ပြု တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဘချုပ်နှင့် သူ၏လူများသည် တောင်တန်းအတိုင်း တက်သွားကြမည်ဖြစ်သည်။ ဘချုပ်၏လူများသည် အစီအစဉ်များကို ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြသည်။ ကျည်ကပ်များကို တူညီအိမ်အတွင်းသို့ ရှိုက်သွင်း၍ မောင်းတင်လိုက်ကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ဒေဝီနွယ်၏ စံအိမ်ရှိရာ နယ်မြေ၏ စည်းရုံးမှုဦးစီးအဖွဲ့ကို ပြေးလွှား၍ တက်သွားသည်။

ခြေလှမ်းကိုးဆယ်တိတိ ရောက်လျှင် ရေမြောင်းတစ်ခု တွေ့ရသည်။

ရေမြောင်းသည် သူတို့ ရရှိထားသော သတင်းအရဆိုလျှင် သာမန်ရေမြောင်း မဟုတ်ပေ။

ရေမြောင်းကို ပိုးအုပ်ထားသော ကွန်ကရစ် သံကော့ချပ်ကို ဖိဝသန္တရားလက်၏စွမ်းအင်ဖြင့် ဆွဲယိုက်သည်။ မြောင်းအဖုံး

ကျွတ်ထွက်သွားလျှင် အတွင်းသို့ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်၏။ သူ ရရှိထားသောသတင်းမှာ မှန်၍နေပေသည်။

အဖုံးသံကော့၏ နောက်ဘက်၌ သုံးပေကျယ်၌ ခြောက်ပေခွဲဖြင့်သော လိုက်ခေါင်းတစ်ခုတို့ တွေ့လိုက်ရသည်။

ရွေးဟောင်း မကောင်းဆိုးဝါးစံအိမ်ကြီး၏ တည်ဆောက်ထားပုံများကို ဘချုပ် ခေါ်ပေးသော သမိုင်းပါရဂူတစ်ဦးနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့သည်။

ခေတ်ဆန်တောင်တန်း၌ ဆောက်လုပ်ထားသော ဒေဝီနွယ်၏ စံအိမ်ကြီးအကြောင်းကို သမိုင်းပညာရှင်များ၊ သုတေသီများက သိထားကြသည်။ ဒေဝီနွယ်ထက်ပင် ပညာရှင်များက ပို၍သိထားကြသည်။

ကျွမ်းကျင်ပါရဂူ၏ ပြောပြချက်အရ ဒေဝီနွယ်၏ စံအိမ်ကြီး တည်ရှိရာ အနေအထားကို စစ်ရန်နိုင် ကောင်းစွာ သိနှင့်ရခဲ့သည်။

ကျွမ်းမြောင်းသော ဝင်ပေါက်အတိုင်း အတွင်းသို့ စစ်ရန်နိုင်

www.burmeseclassic.com

တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

ဥပမာလိုက်ခေါင်းလမ်းမှာ ရှည်လျား၍ မည်းမှောင်နေ၏။ စံရန်နိုင်သည် ဇီဝယန္တရားမျက်လုံးတွင် အနီအောက်ရောင်ခြည် ရောနေရာ၌ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ နံရံကျောက်သားမျက်နှာပြင်များမှာ ချောမွေ့၍နေသည်။ ရေညီပင်များ၊ ရေအုပ်ပင်များ၊ ကျောက်သားနံရံများပေါ်၌ ကပ်ညီ တွဲကျနေကြသည်။ လိုဏ်ခေါင်း၏အောက်ခြေကန်၌ ခြောက်လတ်မခန့်အနုတ် ရှိသောရေက တသွင်သွင် စီးဆင်း၍နေ၏။

စံရန်နိုင်က ရွှေသို့ပြေးသွားသည်။ ကျောက်သားလှေကားတစ်ခုကိုတွေ့လျှင် လှေကားထစ်များ အတိုင်း ဆက်၍ပြေးတက်သွားသည်။ လှေကားထစ်မှာ ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့၍သွားသည်။

ဒုတိယလှေကားအတိုင်း ဆက်၍တတ်သည်။ အပြင်ဘက်မှ သေနတ်ပစ်ခတ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဘချုပ်နှင့် သူ၏အဖွဲ့ဝင်များ စံအိမ်ကြီးကို စတင်တိုက်ခိုက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

စကြိုလမ်းအတိုင်း ဆက်၍ပြေးလွှားသွားသည်။ ပိတ်ထားသော ရောပကွန်းသားတံခါးကြီးကို ရေ၌တွေ့ရသည်။ စံရန်နိုင်က တံခါးကို ဆွဲကြည့်။ တွန်းကြည့်သည်။ အနည်းငယ်မျှပင် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိပေ။

စံရန်နိုင်က ဇီဝယန္တရားစွမ်းရည်ဖြင့် တံခါးကို ပခုံးစောင်း

တိုက်ချလိုက်၏။ တံခါး၏ပတ္တားများ လွင့်ဖြုတ်ထွက်ကုန်ကြသည်။ တံခါးမှာလည်း ရွေ့တက်သို့ ဖြုတ်ကျသွားသည်။

တံခါး ဖြုတ်ကျသွားသည်မှာ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည့်နယ်ကြောက်မတ်ဖွယ်ရာ ကျယ်လောင်လှပေသည်။ အခန်းထဲ၌ ဖုန်မှုန့်၊ ကျောက်မှုန့်များ ဖုံးလွှမ်း၍သွားသည်။

နံရံများ၌ သံတွင်းများ ဆိုက်၍ထားသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်သည်။

ဒုတိယခြောက် တွေ့ရသောတံခါးကိုလည်း ပခုံးဖြင့် ဆောင့်တိုက်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။

ကြောင်လိမ်လှေကားတစ်ခုအတိုင်း ပေတစ်ရာကျော်မျှ တက်လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ဧရာမကျောက်ပြားချပ်ကြီးတစ်ချပ်အောက်သို့ ရောက်သွားသည်။

စံရန်နိုင်က ကျောက်ပြားချပ်ကြီးကို ပခုံးဖြင့် ပင့်ထောင်၍ အားကုန်ထွန်းသည်။ ကျောက်ပြားချပ်ကြီး တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလာသည်။ ထို့နောက် လျှင်မြန်စွာ ရွေ့လျားသွားလေတော့သည်။

စံရန်နိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကျောက်မှုန့်များ၊ သဲမှုန့်များနှင့် နေရောင်ခြည်ပါ ထို၍ကျလာသည်။

စံရန်နိုင်က ကျောက်ပြားချပ်ကြီးကို ဆက်၍တွန်းလိုက်သည်။ ကျောက်ပြားချပ်ကြီးမှာ တစ်ဖက်သို့စောင်း၍ လဲကျသွားသည်။ စံရန်နိုင်က နေရောင်ထဲသို့ ထွက်လိုက်၏။ သူ တွန်းဖယ်ဖို့လိုက်

သော ကျောက်ပြားချပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုကျောက်ပြား
ချပ်ကြီးပေါ်၌ ကျောက်ဖြူသားဖြင့် မြူလုပ်ထားသော ထိုင်ခုံတစ်ခု
ရှိသည်။

ဒေဝီနွယ်၏အိမ်မကြီးအတွင်းရှိ ရေတွင်းမတ်ပတ်လည်၌ မှ
ထားသည့် ကျောက်သားထိုင်ခုံလေးခုအနက်မှ တစ်ခုဖြစ်နေကြောင်း
တွေ့လိုက်ရသည်။

သေနတ်ပစ်ခတ်သံများ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေဆဲပင်
ဖြစ်သည်။ ရေတွင်း၏တစ်ဖက်ရှိ ကျောက်ဖြူသားထိုင်ခုံပေါ်၌ ထိုင်
နေသည့် ဒေဝီနွယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒေဝီနွယ်၏မျက်နှာမှာ
သိသာစွာ ညှိုးငယ်၍နေ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည့် ကျောက်သားလှေတားပေါက်မှ ထွက်လိုက်
သည်။

စစ်ရန်နိုင်က ဒေဝီနွယ်ထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွား
သည်။

ဒေဝီနွယ်က ပြုကျယ်ပိုင်းစက်သော မျက်လုံးအနုဖြင့် ထိထိ
လန့်တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ခပ်ထေ့ထေ့ပြော၍...။

“မင်္ဂလာပါ ဒေဝီနွယ်...။ မင်း... နောက်ဆုံး ရွေးချယ်
လိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း အတော်လေး စိတ်ဝင်စားနေပါ
တယ်”

“ရှင်က ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာလဲ”

“ဦးဒေဝါကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောတာ...”

သူ့မက စိတ်ရှုပ်သံဖြင့်...

“ရှင်က... ဦးဒေဝါအကြောင်းပဲ ပြောနေတယ်။ သူဟာ
ခင်မတန် လေးစားစရာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မ
ဦးဒေဝါ ဘယ်လိုပတ်သက်တာမျိုးမှ မရှိခဲ့ဘူး”

“မင်း ငါ့ကိုလိမ်လိုက်တာပဲ ဒေဝီနွယ်။ ဦးဒေဝါက... သူ
ဆေးရုံတက်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း မင်းကို ပြောခဲ့တယ်။ မင်းက အဲဒီ
အကြောင်း ထွန်းလင်းမြင့်ကို ပြောတယ်။ ထွန်းလင်းမြင့်က ဦးဒေဝါ
ကို အလွယ်တကူ မြန်မေးဆွဲလိုက်တယ်”

“ဒီအကြောင်း ရှင့်ကို... ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ”

“ထွန်းလင်းမြင့်”

ဒေဝီနွယ် စုံ့သြသံဖြင့်...

“ရှင်... သူနဲ့စကားပြောခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...။ သူ အများဆုံး ပြောပြခဲ့တာပဲ”

ဒေဝီနွယ် ထိုင်ရာမှ ထ၍ရပ်သည်။

“ရှင်... ကျွန်မဆီက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ငါတို့ လိုအပ်တဲ့အချက်တချို့ကို မင်း ပြောပြနိုင်မှာပါ”

သူ့မက ဒေါသသံဖြင့် အော်၍ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာကိုစွဲကိုမှ ပွင့်ပြောတတ်ဘူး”

စစ်ရန်နိုင်က သူ့မ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲညှစ် လှုပ်ရှား
ပိုက်သည်။

“ဒီလို ဖွင့်ဟပြောဖို့အတွက်တော့ အခကြေးငွေနဲ့ ပေးရမယ်
မဟုတ်လား။ ငါ့ကို... မင်းရဲ့ စံအိမ်အတွင်းထိရောက်အောင် ဖျား
ယောင်းပေး... မင်းကို သူတို့က ဘယ်လောက်ပေးသလဲ”

“အား... ကျွန်မရဲ့လက်နဲ့ နာနေပြီ... လွှတ်ပါ”
စံရန်နိုင်က သူမ၏လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။
“သူ့က ရှင် နောက်ဆုတ်သွားအောင် လုပ်လိုက်တာပဲ”
“ဘယ်သူလဲ...။ ဖာသန်းထက်ကို ပြောတာလား”
“ဟုတ်တယ်... သူလုပ်ခဲ့တာတွေအားလုံး တစ်ခုမှ အဆင်
မပြေဘူး...။ သနားစရာပါပဲ”

စံရန်နိုင်က...
“ဘာသန်းထက် သေသွားတာ တော်တော်ဆိုတယ်။ သူ့နဲ့တွေ့
ပြီး စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြောစရာရှိသေးတယ်”
“ဟင်အင်း... ဘာသန်းထက် မသေပါဘူး”
“ဟင်... မော်တော်နှစ်ဦး တိုက်မိတုန်းက သူ သေမသွား
ဘူးလား”

“အဲဒီတုန်းက သူ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကမ်းခြေတို ရေကူးပြန်
ပြန်တက်လာတယ်။ ခြောက်... ရှင်က သူ့ကို သေပြီလို့ ငှတ်နေတာ
ကိုး”

“အခု... သူ ဘယ်မှာရှိသလဲ”
“ကျွန်မ မသိဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကပဲ ထွက်သွား
တယ်။ ရှင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာကြည့်ပါလား”

ဒါဆို... မင်းခွဲငါ့ စကားပြောကြရအောင်”
သူမက နှုတ်ခမ်းကို ခွဲ၍ပြောသည်။
“ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး”

စံရန်နိုင်၏ဆုတ်လုံးများ အေးစက် တင်းမာ၍သွားသည်။
“မင်းအနေနဲ့ ပြောစရာ ရှိလာမှာပါ။ အခုအခြေအနေမှာ
မင်းက ကြိုးတန်းပေါ်မှာ... လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်
ပဲ။ မင်း... နင်းထားတဲ့ ကြိုးတလည်း ပြတ်တော့မယ်။ မင်းကို
သက်ဆိုင်ရာက မင်းပြီးရုံးတင်လိမ့်မယ်။ ဒါဟာ မင်း ကြုံလာရမယ့်
အနာဂတ်ဓမ္မဇေးပဲ”

“ရှင်တော့... မှန်ခွင်မှန်ခိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့တိမ်
ကို ရှင်လူတွေ ပစ်ခတ်နေတာ ဘာတစ်ခုမှ ရစရာ မကျန်နိုင်တော့
ဘူး”

“ဒါ... ငါ့အခြေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးဒေဝါအကြောင်း ငါ့ကို
ပြောပါ”

သူမက လှောင်ပြောင် ရယ်မောလိုက်သည်။
“ကျွန်မ ရထားတဲ့သတင်းကို ကျွန်မက... တစ်ဆင့်ပေးလိုက်
တာပဲသိတယ်။ သူတို့အဖွဲ့က ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ လုံးဝမသိ
ဘူး”

“အဲဒီလို သတင်းပေးတော့ မင်းအနေနဲ့ ဘာရသလဲ”
“ကျွန်မအတွက် လိုအပ်တဲ့စရိတ်တွေ အားလုံးအတွက်ပေါ့။
ကျွန်မမှာ ငွေကြေးအခက်အခဲတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကျွန်မ မသိဘူး”

၂၃၈ * စော်ထက်အောင်

သာတော့ဘူး။ အခြေအနေအရ မဖြစ်သာလို့ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာပဲ”
 “အခု မင်းဘက်က ပြန်ပေးရမယ့်အရာပဲ ဧရာဝတီလာပြီ”
 “ဘာကိုပြန်ပေးရမှာလဲ”
 “ငါတို့ကို အကူအညီပေးပါ။ ဒို့အတွက် မင်း ရင်ဆိုင်ရမယ့် အမှုမှာ သက်ညှာမှု ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”
 “ကျွန်မက ဘယ်လို အကူအညီပေးရမလဲ”
 “ဘသန်းထိုက်အကြောင်းပဲ... ပြောပါ”
 သူမ တွေဝေ၍ သွားသည်။
 အိမ်ကြီးအတွင်းမှ အော်ဟစ်သံ၊ ခြေလွှားသံများ ပေါ်လာသည်။
 ပန်းဥယျာဉ်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဖြောင့်လွန်း၍ ဝင်လာသည်။
 “ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဆက်ပြီးထိန်းထားနိုင်တော့ဘူး”
 ထိုလူက အမောတကော လှမ်း၍ အော်ဟစ်လိုက်၏။
 ရုတ်တရက် စစ်ရန်နိုင်ငံကို မြင်တွေ့လိုက်သဖြင့် ထိုလူ တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ သွားသည်။
 ပန်းပေါ်မှ အော်ဟစ်တစ်ဖိုင်ဖယ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။
 သို့သော် ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ အင်ဂရစ်ဆစ်မရင်းပစ္စည်း အသံကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်း၍ သွားသည်။
 အစောင့်ဖြစ်သူမှာ နောက်ပြန်လန်၍ လဲကျသွားသည်။
 စစ်ရန်နိုင်ငံက သေနတ်ကို ခါးကြား၌ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။
 “မင်း ဒီနေရာကပဲ စောင့်နေ။ ငါ ဒီဒီထဲဝင်ပြီး အနိုင်ကုန်မယ်”

ထွက်ကို ရှင်းပစ်လိုက်ပြီးမယ်။ ပြီးတော့မှ ပြန်လာခဲ့မယ်”
 သူမ ခေါင်းညိုက်ပြသည်။
 စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း စစ်ရန်နိုင်ငံ သတိကြီးစွာထား၍ လျှောက်သွားသည်။ ဧည့်ခမ်းမထဲသို့ ရောက်သည်။
 အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်မှ ဖိတ်သို့ အကောအကွယ်ယူထားပြီး အောက်ဘက်ရှိ ဘုရားပုံနှင့် သူ၏လူများကို စက်သေနတ်ကြီးဖြင့် လှမ်း၍ ပစ်ခတ်နေသူ လေးဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 စစ်ရန်နိုင်ငံက ပစ္စည်းဖြင့် ချိန်၍ တစ်ယောက်ကို ပစ်ခတ်လိုက်၏။
 ဧည့်ခမ်းမကြီးအတွင်း၌ သေနတ်သံမှာ ဆူညံ ကျယ်လောင်ပုံ ပုံတင်ထပ်၍ ပေါ်လာသည်။ ပထမလူ၏ နောက်စေ့မှာ ပွင့်ပွက်သွားသည်။
 ကျန်လူသုံးဦး နောက်သို့လှည့်၍ ရမ်းပြီးပြန်ပစ်ကြသည်။
 ကျည်ဆန်များ တင်ပေါ်ဖြင့် ပလယုံတက်သွားသည်။
 ဓမ္မေယောင်းကျွန်းတံခါးကြီးနှင့် နံရံကို ကျည်ဆန်များ ထိမှန်ကူးသည်။
 စစ်ရန်နိုင်ငံ ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုးစပ်ချလိုက်ပြီးနောက် တစ်ချက်ပဲသည်။
 ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ နှုတ်ခင်းမွေးနှင့်လူမှာ ပတ်ချာလည်၍ ကျသွားသည်။
 တတိယလူမှာ ပန်း၌ ထိမှန်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လည်ပတ်

www.burmeseclassic.com

သွားပြီး အသံကုန်အော်ဟစ်၍ နေသည်။

စတုတ္ထလူ၏ပခုံးကို ပစ်ခတ်လိုက်သည်။ စတုတ္ထလူ၏လက်ထဲ

မှ သေနတ် လွင့်ကျသွားသည်။

စတုတ္ထလူသည် အော်တစ် ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက်၏။

သူ၏လက်ထဲတွင် ဘေးခြောက်တစ်ချောင်း ရောက်လာသည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံသည် လက်ထဲမှ သေနတ်ကို လွင့်ပစ်လိုက်၏။ ကြမ်းပြင်

ပေါ်မှ လျှင်မြန်စွာ ခုန်ထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

နှစ်ဦးစလုံး ပျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တစ်လှမ်းချင်း လှောင်လာပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ကြသည်။

သက်မင်းက နုပူမှအေးများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်လိုက်

၏။

ဘချုပ်ဘက်သို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အပေါ်က ပစ်နေတာတွေ... ဘာဖြစ်လို့ ရပ်သွားတာလဲ”

ဘချုပ်က ခေါင်းခါ၍...

“ဒါတော့... ငါလည်းမသိဘူး”

သက်မင်းက စံအိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့... အိမ်ထဲကို တစ်ကြမ်း... ပြေးဝင်ကြရမိ

ကောင်းမလား”

ဘချုပ်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ခဏနေဦး... အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ကြရအောင်”

သက်မင်းက စိတ်လှုပ်ရှားသံဖြင့်...

“အထဲမှာ... ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး။ ခေါင်မိုးပေါ်

ကို ရုတ်တဖန် ခေါင်းမယ်လူတွေပဲ အထဲကို ရောက်သွားကုန်ကြပြီလား”

ဘချုပ်က...

“မရောက်နိုင်သေးဘူး”

သက်မင်းက ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် အထဲမှာ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး... တစ်ခုခုပဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် ခြံတင်းပေါက်တစ်ပေါက်သည် ကျယ်လောင် ပြင်းထန်စွာ ပြည်ဟည်း၍ မှန်ချပ်များ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲကြွေသွားသည်။

ခြံတင်းပေါက်အတွင်းမှ လူတစ်ဦးပါ နောက်မြန် လွင့်စင်၍ ထွက်လာသည်။

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာပြီး ဦးခွံပတ်နေပေသည်။

ဘချုပ်နှင့် သက်မင်းတို့ ငြိမ်သက်စွာ စိုက်၍ကြည့်နေမိကြသည်။

သက်မင်းက စိတ်လှုပ်ရှားသံဖြင့်...

“ဒါက ဘာကြီးလဲ... ဆရာ”

၂၄၂ * ဇော်ထက်အောင်

ဘဇ္ဈင်္ဂ တည်ငြိမ်စွာ ဖြေလိုက်သည်။

“ငါ ထင်တာကတော့... စင်ရန်နိုင်ရဲ့ သေသပ်တဲ့ခြေရာလက်

ရာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ရုတ်တရက် တံခါးဝ၌ စင်ရန်နိုင် ပေါ်လာသည်။

စင်ရန်နိုင်က လှမ်း၍အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဘဇ္ဈင်... အိမ်ထဲကို ဝင်လို့ရပြီ”

အနု (၂၂)

စကားပြောသံများ၊ ရယ်သံများ ဆူညံကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်နေသည့် စကားဝါခမ်းမထဲသို့ ဒေဝီန္ဒယ် ဝင်လာသည်။ သူမ၏ အခြေအနေမှန်ကို၊ သူမ ကောင်းစွာ ရိပ်စားမိထားသည်။

စင်ရန်နိုင်သာလျှင် သူမ၏ ဘဝသစ်တစ်ခုသို့ လျှောက်လှမ်းနိုင်မည့် အခွင့်အရေး ပေးနိုင်မည်ကို သူမ နားလည်မိသည်။ ဒေဝီန္ဒယ်သည် ထိုင်နေကျစားပွဲတွင်ပင် ထိုင်လိုက်သည်။ တုံကင်ပြားများကို ပုံမှန်အမှတ်အသားများပေါ်၌ တင်လိုက်သည်။

သူပေးပတ်လည်၌ လူအများစု သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။
အေးချမ်းသာယာသော ညတစ်ညဖြစ်သည်။

ရေတိုင်ပေါ်မှဖြတ်၍ တိုက်ခတ်သောလေ၏ အငွေ့အသက်
ကို ခံစားနေမိရသည်။

လိုစဉ်မှာပင် ဒေဝီနွယ်၏နောက်၌ လူတစ်ယောက် ရပ်လိုက်
သည်။

ဘသန်းထက်က မျက်မှောင်ကြုတ်လျှက်ပြောင်သည်။

“ဒေဝီနွယ်...။ ငါ့ကို ဒီနေရာခေါ်တာ မင်းမှာ နိုင်လို့တဲ့
အကြောင်းပြချက်တစ်ခုတော့ မရှိမယ်ထင်ပါတယ်နော်”

သူမက တုံ့ကပ်ပြားများကို စားပွဲပေါ်၌ ချထားလိုက်သည်။

ဘသန်းထက်ကို အေးစက်သောမျက်လုံးများဖြင့် မော့ကြည့်
သည်။

ထို့နောက် သူမက အေးဆေးစွာပင် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မဘက်မှာ နိုင်လို့တဲ့အကြောင်းပြချက် ရှိပါတယ်။ ခွင်
အင်မတန်မှ တွေ့ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ဖို့
အခွင့်အရေး ရသွားစေချင်လို့ ခွင့်ကို ကျွန်မ ခေါ်လိုက်တာပါ”

ဘသန်းထက်သည် ဒေဝီနွယ်ကို နားမလည်နိုင်သည် အမှု
အရာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

စားပွဲ၏တစ်ဖက်၌ ထိုင်နေသော စဝ်ရန်နိုင်ကို မသိမသာ
ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ...။ ခွင့်ကို သူ့ စောင့်နေတယ်”

ဘသန်းထက်သည် စဝ်ရန်နိုင်ကို ထိတ်လန့် ချောက်ချားစွာ
ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေဝီနွယ်က လှပစွာပြုံးလျက်...။

“ဒါ...။ ဘသန်းထက်။ ဟောဒါ...။ စဝ်ရန်နိုင်”

ဒေဝီနွယ်က ဒိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

စဝ်ရန်နိုင်က ထိုင်ရာမှထ၍ ရပ်ရင်းပြောသည်။

“အင်း...။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် မကြာခင် ဆုံဖူးကြပါတယ်။

ဒီးနီးကပ်တပ်တော့ အခုအကြိမ်နဲ့ဆို နှစ်ခါလောက်ပဲ မှီဦးမယ်
ထင်တယ်”

ရုတ်တရက် ရဲအဖွဲ့ဝင်များနှင့် အထူးလုံခြုံရေးမှူးများပါ ရှေ့
၌ ရောက်လာကြသည်။

ဒေဝီနွယ်က...။

“ဝင်းနည်းပါတယ်...။ ကိုဘသန်းထက်။ ကျွန်မ ဒါလောက်ပဲ
ပြောပါရစေ”

ဘသန်းထက်က ခနဲသံဖြင့်...။

“သိပ်တော်ပါတယ် ဒေဝီနွယ်...။ စဝ်ရန်နိုင်လိုလူစားမျိုး
အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်သွားမှာပါပဲ”

စဝ်ရန်နိုင်က...။

“ဦးဒေဝါကို မရသေးသမျှတော့ အိမ်မပြန်သေးပါဘူး”

“ကျုပ်တို့ တောင်းတဲ့ငွေတွေ ရောက်လာရင် ဦးဒေဝါ ခုတ်
ဆီ ပြန်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

၂၇၆ * လော်ထက်အောင်

“ကျုပ်က အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်တစ်ခုကို စဉ်းစားနေတယ်။ ဦးဒေဝါကို လွတ်ပေးရင်၊ ခင်ဗျားကိုလည်း အမှုမဖွင့်ဘဲ ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

ဘသန်းထက်က မြေခွေးတစ်ကောင်နယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို... ဘယ်မှာပစ်ထားကြမှာလဲ”

“ခင်ဗျားကို နယ်မြေခံ ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေက သိပ်စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်ဆိုတော့ ဒီနေရာက အကျဉ်းထောင်နဲ့တင် လုံလောက်ပါတယ်”

“နဲ့သာဖြိုင်ဥယျာဉ်မြို့တော်ရဲတွေက ကျုပ်ကို... ဘာလဲ စိတ်ဝင်စားကြရတာလဲ”

စစ်ရန်ခိုင်က...

“ခင်ဗျားက အဲဒီမှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား ဒီလိုလွယ်လွယ်လုပ်သွားတာကို ရဲတွေက သဘောမကျကြဘူး”

“နေပါဦး... ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကို သတ်ခဲ့မိလို့လဲ”

စစ်ရန်ခိုင်ထံမှ အေးစက်သောအသံ ထွက်လာသည်။

“ထွန်းလင်းမြင့်”

ဘသန်းထက်၏မျက်နှာ ဖြူဖွေး၍သွားသည်။

ဒေဝီနွယ်က မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ထွန်းလင်းမြင့် သေသွားပြီ။ ဟုတ်လား...”

စစ်ရန်ခိုင်က...

“ဟုတ်တယ်... ထွန်းလင်းမြင့်ကို ဘသန်းထက်က သေမှာ”

နဲ့ ပစ်သတ်ခဲ့တာ”

ဘသန်းထက်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍...

“ခင်ဗျားမှာ... ဘာသက်သေမှ မရှိဘူး”

“ကျုပ်မှာ... အကောင်းဆုံး သက်သေတစ်ယောက်ရှိတယ်။

ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တာတွေ အားလုံးကို သူက အစအဆုံး အသေးစိတ် ပြောပြနိုင်တယ်။ သူက အဲဒီလိုတိတိကျကျ ပြောပြနိုင်တာနဲ့ ခင်ဗျားကို ရွှေတွေ၊ ငွေစက္ကူတွေက လုံးဝ မကယ်နိုင်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားလည်း သံတိုင်တွေရဲ့နောက်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် အနားယူရမှာ... သေချာတယ်”

ဘသန်းထက်က...

“ခင်ဗျားမှာ ဘာသက်သေမှ မရှိပါဘူး စစ်ရန်ခိုင်”

စစ်ရန်ခိုင်က လက်တစ်ဖက် အသာမြှောက်လိုက်ပြီး...

“ဒေါက်တာ လင်းသီရိပွန်”

လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်များ၏နောက်မှ လင်းသီရိပွန် တိုးထွက်လာသည်။

သူမ၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖွေး၍နေပြီး အားထင်ရှည်ပါးစေရုံပဲ သည်။

စစ်ရန်ခိုင်က သူမ၏လက်ဖောင်းတစ်ဖက်ပိုက် ပုလဲတိုင်ပျက် ဘသန်းထက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မေးလိုက်သည်။

စစ်ရန်ခိုင်က မေးလိုက်သည်။

“ထွန်းလင်းမြင့်ကို ပစ်သတ်ခဲ့တာ... ဒီလူလား”

၂၄၆ * လော်ထက်အောင်

“ကျုပ်က အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်တစ်ခုကို စဉ်းစားနေတယ်။
ဦးဝေဝါကို လွှတ်ပေးရင်၊ ခင်ဗျားကိုလည်း အမှုမဖွင့်ဘဲ ချွတ်ချင်း
ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

ဘသန်းထက်က မြေခွေးတစ်ကောင်နယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က တူရင်ကို... ဘယ်မှာမင်းထားကြမှာလဲ”

“ခင်ဗျားကို နယ်မြေခံ ခဲ့အဖွဲ့ဝင်တွေက သိပ်စိတ်ဝင်စားနေ
ကြတယ်ဆိုတော့ ဒီနေရာက အကန့်အသတ်မရှိတင် လိုလောက်ပါ
တယ်”

“နဲ့သာဖြိုင်ညလျှပ်မြို့တော်ရဲတွေက ကျုပ်ကို... ဘာလို့
စိတ်ဝင်စားကြရတာလဲ”

စစ်ရန်နိုင်က...

“ခင်ဗျားက အဲဒီမှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား
ဒီလိုလွယ်လွယ်လုပ်သွားတာကို ရဲတွေက သဘောမကျကြဘူး”

“နေပါဦး... ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကို သတ်ခဲ့မိလို့လဲ”

စစ်ရန်နိုင်ထံမှ အေးစေတသောအသံ ထွက်လာသည်။

“ထွန်းလင်းမြင့်”

ဘသန်းထက်၏ မျက်နှာ ဖြူဖွေး၍ သွားသည်။

ဝေဝိဒ္ဓယ်က မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ထွန်းလင်းမြင့် သေသွားပြီ၊ ဟုတ်လား...”

စစ်ရန်နိုင်က...

“ဟုတ်တယ်... ထွန်းလင်းမြင့်ကို ဘသန်းထက်က သေဖျက်

ခဲ့ ပစ်သတ်ခဲ့တာ”

ဘသန်းထက်က တံကိုတင်းတင်းကြိုက်၍...

“ခင်ဗျားမှာ... ဘာသက်သေမှု မရှိဘူး”

“ကျုပ်မှာ... အကောင်းဆုံး သက်သေတစ်ယောက်ရှိတယ်။

ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တာတွေ အားလုံးကို သူက အစအဆုံး အသေးစိတ်
ပြောပြနိုင်တယ်။ သူက အဲဒီလိုတိတိကျကျ ပြောပြနိုင်တာနဲ့ ခင်ဗျား
ကို ရွေးတွေ့၊ ငွေစက္ကူတွေက လုံးဝ မကယ်နိုင်တော့ဘူး။ ခင်ဗျား
လည်း သံတိုင်တွေရဲ့ နောက်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် အနား
ယူရမှာ... သေချာတယ်”

ဘသန်းထက်က...

“ခင်ဗျားမှာ ဘာသက်သေမှု မရှိပါဘူး စစ်ရန်နိုင်”

စစ်ရန်နိုင်က လက်တစ်ဖက် အသာမြှောက်လိုက်ပြီး...

“ဒေါက်တာ လင်းသီရိမွန်”

လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်များ၏ နောက်မှ လင်းသီရိမွန် တိုးထွက်လာ
သည်။

သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖွေး၍ နေပြီး အားအင်နည်းပါးနေပုံရ
သည်။

စစ်ရန်နိုင်က သူမ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက်
ဘသန်းထက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မေးလိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က မေးလိုက်သည်။

“ထွန်းလင်းမြင့်တို့ ပစ်သတ်ခဲ့တာ... ဒီလူလား”

ဒေါက်တာလင်းသီရိမွန်သည် အချိန်အတန်ကြာမျှ ချောက်
ချား တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဘသန်းထက်ကို စိုက်၍ကြည့်နေမိသည်။
သူမ၏ဦးနှောက်အတွင်း၌ အလင်းရောင်များ လှည့်ပတ်ပြေး
လွှားနေသည်။

ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်မှု၊ နီရဲသောသွေးစက်များ၊ ကျည်ဆန်
တို့ ရောယှက်၍နေ၏။

ထွန်းလင်းမြင့်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ကျည်တစ်တောင့်ပြီး တစ်
ထောင့် ပစ်သွင်းနေသည့် ဘသန်းထက်၏ရုပ်သွင်ကို သူမ မြင်တွေ့
လိုက်ရပေပြီ။

ထွန်းလင်းမြင့် ဖြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်ကို သူမ မြင်
လိုက်ရသည်။

ထွန်းလင်းမြင့်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးများ မြင်မကောင်း
အောင် ထွက်နေသည်ကိုပါ မြင်သည်။ ထွန်းလင်းမြင့် အသက်ပျောက်
သွားသည်ကိုလည်း သူမ မြင်နေရသည်။

တုန်လှုပ် ချောက်ချားမှုများက လှိုင်းများနယ် လွှမ်းမိုး၍နေ
သည်။

ဘသန်းထက်က လေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့်... .

“ကျုပ်... ဒီအမျိုးသမီးကို မသိဘူး”

စစ်ရန်နိုင်က လေသံခပ်အေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက မသိပေမယ့်... သူကတော့ ခင်ဗျားကို ကောင်း
ကောင်းသိနေတယ်”

ရှုတ်တရက် လင်းသီရိမွန်၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးမရှိ
တော့သကဲ့သို့ ဆူပွက်၍သွားသည်။

သူမ ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။

ဘသန်းထက်၏မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကုတ်ဆွဲပစ်လိုက်
သည်။

သူမ၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်လာပြီး၊ အော်ဟစ်
လိုက်သည်။

“ရှင်... ရှင်... ထွန်းလင်းမြင့်ကိုသတ်တာ ရှင်ပဲ။ ကျွန်မ
ကိုသတ်တာ ရှင်”

အော်ဟစ် ပြောဆိုနေရင်းမှ လင်းသီရိမွန် သတိလစ်သွားလေ
တော့သည်။

စစ်ရန်နိုင်က... .

“လင်းသီရိမွန်”

သူမကို ခေါ်ကြည့်သည်။ အနည်းငယ်မျှပင် မလှုပ်ပေ။

“သူ... စိတ်မိစီးတဲ့ဖက်ကြောင့် သတိလစ်သွားတာ။ သူ့ကို
နေရာချထားပေးဖို့ အမြန်လုပ်စမ်း”

အမှုထမ်းများက ဆိုဖာတစ်လုံးကို ရှင်း၍ အသင့်ပြင်လိုက်
သည်။ စစ်ရန်နိုင်က သူမကို ပွေ့ချီ၍ ဆိုဖာပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ဘချုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍မေးသည်။

“ဟေ့... ဘသန်းထက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

စစ်ရန်နိုင်က ရှုပ်ထွေးနေသည့် အခြေအနေကြားမှ အော်ဟစ်

www.burmeseclassic.com

ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ဘသန်းထက်သည် လူ့အုပ်ကြားမှ တိုးဝေ၍ လွတ်မြောက် ထွက်သွားပေပြီ။

စစ်ရန်နိုင်သည် ခမ်းမထဲမှနေ၍ ဟိုတယ်ညှော်ခန်းဘက်သို့ ပြေးသွားသည်။ ဟိုတယ်ရှေ့၌ရပ်ထားသော မာစီဒီးကားပေါ်သို့ ဘသန်းထက် ပြေးလွှား၍ တက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

စစ်ရန်နိုင် လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းသွားသည်။

ဘသန်းထက် ကားစက်နှိုးလိုက်ချိန်...

စစ်ရန်နိုင် လမ်းမပေါ်သို့ ချောက်ချိန်...

တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေသည်။

ဘသန်းထက်သည် စစ်ရန်နိုင်ထံသို့ အချိန်ပြင်းစွာ မောင်း၍ ဝင်လာသည်။ သူ့အား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဒုက္ခပေးခဲ့သည့် စစ်ရန်နိုင်ကို အပြီးအပြတ် ချေမှုန်းပစ်တော့မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသည်။

ဘသန်းထက်၏မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ထွန်းလင်းမြင့်ကို သုတ်သင် ပစ်ခဲ့စဉ်က အပြုံးမျိုး ပေါ်၍လာသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ့ထံသို့ မောင်းဝင်လာသည့် ဘသန်းထက် ၏ကားကို တွေ့သည်။

ကားကို ရှောင်တိမ်းခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ ကားဆီသို့ တည့်မတ်စွာ ပြေးဝင်သွားသည်။

ကားနှင့် လူတိုက်မိရန် စက္ကန့်ပိုင်းမျှအလို၌ စစ်ရန်နိုင် လေ

ထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ ကားရှေ့စက်ဖုံးကို လက်ထောက်ထိန်း၍ ရှေ့လေကာမှန်အတွင်းသို့ ခြေစုံပစ်၍ ကန်ထည့်လိုက်သည်။

ကားရှေ့လေကာမှန်အတွင်းသို့ စစ်ရန်နိုင်၏ခြေအုပ် ကွဲဝင် သွားသည်။ စက္ကူသေတ္တာအတွင်းသို့ ကွဲဝင်သွားသက်သို့ ကွဲဝင်သွား ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘသန်းထက်၏ကားမှာ တစ်ပတ်လည်ထွက်သွားသည်။ မာစီဒီးကားမှာ လမ်းမကိုကျော်၍ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်း ပေါ်သို့ ကျော်တက်သွားသည်။ လမ်းဘေးကျောက်တိုင်တစ်ခုကို ဝင်၍ တိုက်သည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်မိ ပြီးတော့မှ ရပ်တန့်၍ သွားပေသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ကားစက်ဖုံးပေါ်မှ လိုမ့်ချလိုက်၏။

ကားဘေးကို ခုန်ဆင်းလျက် ကားမောင်းသူနေရာမှ တခါး ပေါက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

သတိလစ်နေပြီဖြစ်သည့် ဘသန်းထက်ကို ကားထဲမှ ဆွဲထုတ်၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်၏ မျက်လုံးအစုံက ကွဲကြွေနေသည့် ရှေ့လေကာမှန်ထောင့်၌ ကပ်ထားသော ကတ်ပြားပိုင်းအဖြူလေးတစ်ခုကို မြင်လိုက်မိသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ထိုစက္ကူပြားပိုင်းလေးကို ဆွဲဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

အနန်း (၂၃)

လင်းသီရိမွန်သည် ခုတင်ထက်၌ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျ၍
နေ၏။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ စစ်ရန်နိုင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်
နေပေသည်။ ကားမှန်မှ ဖြုတ်ယူလာခဲ့သော စက္ကူပြားဝိုင်းလေးကို
ပက်ထဲ၌ မြှောက်ချည်ဖမ်းချည်ဖြင့် ကစားနေမိသည်။

အရေးတကြီး တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။

စစ်ရန်နိုင် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ဘချုပ် အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

“ဘသန်းထက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဘာ

ဘချုပ် ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဒီကောင်က လူလည်လူပါးပေး။ ငါတို့... ဘာပဲပေးပေး ခေါင်းချည်းပဲ ခါနေတယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာမှပဲ မေးလို့ရနိုင် ဖယ်ထင်တယ်။ ငါတို့မှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန် ပြည့်တော့မယ်ဆို တာ... သူက ကောင်းကောင်းသိထားတယ်”

“ပစ္စည်းတွေ ဘယ်ကိုရောက်ပြီလဲ”

“နဲ့သာမြိုင်ဥယျာဉ်မြို့တော်နား ရောက်နေလောက်ပြီ။ အဲဒီ နေရာကနေ ဘယ်ကိုရောက်ဦးမလဲဆိုတာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဒါနဲ့... ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန် အိမ်ရာက နိုးပြီလား”

“သူ... စိတ်မိစီးတဲ့ဝေဒနာကို မချီမဆန့် ခံစားနေရတယ် ဘချုပ်”

ဘချုပ်က ခေတ္တမျှ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး...။ ငါတို့မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ သူ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်။ အခုတစ်ကြိမ်လောက် သူ့ဆီက အကူ အညီ ရနိုင်ရင်ကောင်းမယ်”

ဘချုပ်နှင့် စစ်ရန်နိုင်တို့ သူမ၏အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွား ကြသည်။

လင်းသိရိမ္မန်သည် ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်းမှ တတိယမြောက်ကြွတ် ဖြူကလေးကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေပုံ အထင်းသား ပေါ်လွင် ဖြစ်နေ၏။

သူမက...

“ဘာတို့စွန့်ကြဲလို့လဲ... ဟင်”

စစ်ရန်နိုင်က နှစ်သိမ့်ပြုံးပြုံးလျက်...

“ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူး။ ငင်းရဲ့အခြေအနေကို လာကြည့်တာပါ။

တဲ့... ကဲ... ပြန်အိပ်လိုက်ဦး”

ဘချုပ်ကမူ စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းဆီက အကူအညီ... ငါတို့လိုနေတယ် ဒေါက်တာလင်း

သိရိမ္မန်”

စစ်ရန်နိုင်က ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဘာမှလေ့ဘူး”

လင်းသိရိမ္မန်က အခြေအနေကို နားလည်စွာဖြင့် ပြောလိုက် သည်။

“ပြောပါ... ရပါတယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

“ကွန်တော် ဇွင့်မပြုနိုင်ဘူး ဘချုပ်။ သူ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်နှုတ်သက်တဲ့ဆေးဒါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ တချုပ်အမြင်ပဲ။ သူ့အခြေအနေ ဝါထက်ပိုပြီး... ဆိုးရွားလာမှာ ချိုးအထိ အပြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ဘချုပ်က စစ်ရန်နိုင်၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို ဥပေက္ခာပြုထား သည်။

ဘချုပ်သည် လင်းသိရိမ္မန်၏ ခုတင်တန်းသို့ လျှောက်လျှာလျှာ သူမကို နူးညံ့စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာလင်းသိရိမ္မန်...။ မင်းဟာ ဦးဝေဝါကို ဆေးရုံ ပေါ်ကနေ မမ်းခေါ်လာပြီး ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်ကို တင်မယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်နေရာကို ပို့မှာလဲ”

လင်းသိရိမ္မန် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်သည်။

ကြီးစား၍ အာရုံစူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ ဘာမှမမြင်ရဘူး”

“မင်းရဲ့ဦးနှောက်ထဲက တစ်နေရာရာမှာ ကျိန်းသေခွံဌာပါ”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်လို့ပါ။ ကျွန်မရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ထွန်းလင်းမြင့်ရဲ့ အသံမှတ်ဉာဏ်တွေ မရှိတော့ဘူး။ သူ့အဝ မျောက် သွားပါပြီ။ ပိတ်ကားပေါ်မှာ အရုပ်တွေ မထင်နိုင်တော့ဘူး”

ဘချုပ် သူမကို ကြင်နာစွာဖြင့် စိုက်၍ကြည့်ပြီး၊ သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း... ဒါဆို ထွန်းလင်းမြင့်ဟာ တကယ်ပဲ သေသွားပြီ ပေါ့”

“ကျွန်မ မကူညီနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်”

ဝင်ရန်နိုင်သည် ဘသန်းထက်၏ မာစီဒီးကားမှန်မှ ဖြုတ်ယူ လာသော စက္ကူကတ်ပြားပိုင်းလေးကို ဘချုပ်အား လှမ်းပေးသည်။

ဘချုပ်ကယူ၍ အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်လိုက်ပြီး...။

“ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ...။ ဝင်ရန်နိုင်၊ ငါတော့ ဘယ်လို မှ ဆက်စပ်စဉ်းစားလို့ မရနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါ... နဲ့သာမြိုင်ဆိပ်ကမ်းဝင်ခွင့်လက်မှတ်ပါ”

“နဲ့သာမြိုင်ဆိပ်ကမ်း... ဟုတ်လား”

“မဟာရာမြစ်နဲ့ ကြတ္တိတာလမ်းကြားမှာရှိတဲ့ ဆိပ်ကမ်းရိုခေါင် နေရာတို့ဝင်တဲ့... ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ပဲ”

ဓမ္မတ်တရက် လင်းသိရိမ္မန်က လှမ်းပြောသည်။

“သင်ဘောတစ်စီး”

ဘချုပ်က...။

“ဘယ်လိုသင်ဘောမျိုးလဲ”

“ကုန်တင်သင်ဘော... ငြီးတော့ သူ့နောက်မှာ နိုင်နိမ့်ပြားပြား နဲ့သင်ဘောလည်း ပါတယ်”

“အဲဒါ... တွဲသင်ဘော”

သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်...။ ကုန်တင်သင်ဘောတစ်စီးနဲ့ တွဲသင်ဘောတစ်စီးကို ထွန်းလင်းမြင့်က မှတ်မိနေတယ်”

ဘချုပ်နှင့် ဝင်ရန်နိုင်တို့ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ဘချုပ်က လေးလံသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ငါတို့ ပို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ထွန်းသစ်နဲ့အတူ ရှိနေသေးရင် တော့... ဒီကိစ္စက အဓိပ္ပာယ်မရှိနိုင်ဘူး”

လင်းသိရိမ္မန်က...။

“ဒါတော့ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

စပ်ရန်နိုင်က မေးလိုက်သည်။

"ထွန်းလင်းမြို့ တကယ်ပဲ သေသွားပြီလား"

သူမ အားယူ၍ပြုံးသည်။

"သူ တကယ်ပဲ... သေဆုံးသွားပါပြီ။ နောက်တစ် (၇)နာရီ ကြာရင် သူ့ရဲ့ အသိစိတ်မှတ်ဉာဏ်တွေအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွား တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်"

စပ်ရန်နိုင်က သူမကို ခုတင်ပေါ်မှ တွဲထူမေးလိုက်သည်။

ဘချစ်က တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်၍ အစီအစဉ်များ ပြု လုပ်၍နေသည်။

စပ်ရန်နိုင်က...

"မင်း အခု နေကောင်းလာပြီလား"

"အတော်လေး ကောင်းလာပါပြီ။ ကျွန်မ ဘာကိုမှ မကြောက် တော့ဘူး"

နံနက် (၇)နာရီ...။

ဆိပ်ကမ်းသို့ ထွန်းသစ်၏ ဆွဲသင်္ဘောနှင့် တွဲသင်္ဘောတို့ ဝင် ရောက် ဆိုက်ကပ်လာသည်။

ဆိပ်ကမ်းပေါ်၌ ဘချစ်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍မေးသည်။

"ထွန်းသစ်... ဒီကုန်သေတ္တာတွေကို မင်း မကြည့်မိတဲ့အချိန်

နဲ့လား"

"ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်လောက်တော့... ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေတ္တာ ၅၅ လုံးကို အဲဒီဆယ်မိနစ်အတွင်းမှာ ဘယ်သူမှ လာပြီး ရွှေ့ပြောင်းနိုင်ပါဘူး"

"အိပ်တဲ့အချိန်တွေတော့ရော..."

"ကျွန်တော် ဒီသေတ္တာတွေပေါ်မှာပဲ အိပ်ခဲ့ပါတယ် ဘချစ်" ဘချစ်က...

"ကဲ... သေတ္တာတစ်လုံး ဖွင့်စမ်း"

ထွန်းသစ်က အနီးဆုံး သေတ္တာတစ်လုံးကို ဆွဲ၍ဖွင့်လိုက်၏။ သေတ္တာအဖုံး ပွင့်သွားသည်။

အထဲမှ ဝင်းလတ်နေသည့် ရွှေချောင်းများကို မြင်လိုက်ရ သည်။ ထွန်းသစ်က တေးနုဂုဏ်ယူစွာ ပြောလိုက်သည်။

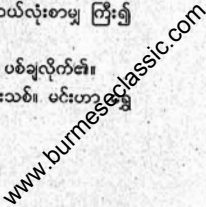
"ကဲ... တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ အားလုံး စိတ်ချ လုံခြုံမှု အပြည့် ပါတယ်"

ဘချစ်က အိတ်ထဲမှ မားတစ်ချောင်း ထုတ်လိုက်သည်။ ရွှေတုံးတစ်တုံးကိုကောက်ယူ၍ မားဖြင့် ဆွဲခြစ်လိုက်၏။

ရွှေချောင်အောက်၌ မီးချိုးချောင်သန်းနေသည့်သတ္တု ပေါ်လာ သတော့သည်။ ထွန်းသစ်၏ဦးခေါင်း ပုတ်ဆယ်လုံးစာမျှ ကြီး၍ နားသည်။

ဘချစ်က ရွှေချောင်းကို သေတ္တာထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။

"အိုးကူးစရာ သိပ်ကောင်းပါတယ် ထွန်းသစ်။ မင်းဟာ ရွှေ

ကနေ ခဲဖြစ်အောင် အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ပြောင်းပစ်နိုင်ခဲ့တယ်နော်”
ထွန်းသစ်က ဆွဲအသွားသူတစ်ဦးကဲ့သို့...
“ဒါ... ခဲ... ခဲ”

“ဟုတ်တယ်... သေတ္တာအားလုံးထဲမှာ ခဲချောင်းတွေချည်း
ပဲ”

ထွန်းသစ်မှာ မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်...
“ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ ခဲ... ခဲ... ”

“ဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့... သူတို့က ပီပီရီရီလုပ်
သွားနိုင်ခဲ့တယ်။ ကဲ... မင်းရဲ့ဗျက်စိအောက်မှာ ဆယ်မိနစ်ထက်
ပိုပြီးတော့ ဗျက်နှာမလွှဲမိခဲ့မိပါဘူးဆိုတဲ့စကားကို မင်း ပြင်ချင်သေး
သလား”

“မပြင်ချင်ပါဘူး”

“သေချာရဲ့လား ထွန်းသစ်”

“သေချာပါတယ် ဆရာ”

စပ်ရန်နိုင်က ဝင်၍ပြောသည်။

“ခင်ဗျား အိပ်ပျော်နေတုန်း... ဖြစ်သွားတာပဲ”

ထွန်းသစ်က ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော် သုံးနာရီလောက်ပဲ အိပ်ခဲ့တယ်။ သေတ္တာတွေ
ပေါ်မှာပဲ အိပ်ခဲ့တယ်။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျား အိပ်ပျော်နေတုန်း မေ့ဆေးအပေးခံလိုက်ရတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့က ခင်ဗျားကို အသင့်ယူလာတဲ့ တွဲသင်္ဘောအတူ

ပေါ်မှာ တင်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ... ခင်ဗျားက ဘာမှ
မသိဘူး”

“ကျွန်တော်တော့ လက်မခံချင်ဘူး”

ဘချုပ်က...

“တို့အတွက် အမြတ်တစ်ခုတော့ ပေါ်လာပြီ။ သူတို့အုပ်စု တွဲ
သင်္ဘောနဲ့ သွားနေတယ်ဆိုတာ... ငါတို့ သိကြရပြီ”

ထွန်းသစ်က စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့်...

“ဒါဆို သူတို့က ပစ္စည်းတွေကို အေးအေးဆေးဆေး သယ်ယူ
သွားကြပြီပေါ့”

“ဒါထက်ထောင် မကဘူး။ သူတို့နဲ့အတူ ဦးဒေဝါကိုပါ ခေါ်
သွားကြလိမ့်မယ်”

စပ်ရန်နိုင်က တင်းမာသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အနား (၂၄)

စင်ရန်နိုင်သည် ရေယာဉ်ဖွဲ့ကို ဆိပ်ကမ်း၌ ထိုးကပ်လိုက်၏။
အချပ်နှင့် ထွန်းသစ်တို့ ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကြသည်။
ဆိပ်ကမ်းဌာနမှ အရာရှိတစ်ဦးက စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အမူအရာဖြင့်
ပြောသည်။

“ပထမနေ့က...ဘောလံဇယ်ရာရင်တွေကို သယ်ပြီး အထက်
ကို ဆန်တက်သွားကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ပြန်စုန်ဆင်း
လာတာတွေ့ရတယ်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်
တော့... မပြောတတ်တော့ဘူး”

စင်ရန်နိုင်က...

“ဘယ်အချိန်က စုန်ဆင်းသွားသလဲ”

“သိပ်မကြာသေးဘူးဗျ။ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိလိမ့်ဦးမယ်”

“ဘယ်လိုသင်္ဘောမျိုးလဲ”

“နရဏီဘုရင်မ”

မိုးကုတ်စက်ပိုင်၏ အစွန်အဖျား၌ တွေ့နေရာသည် အစတ်အပြောက်ကလေးတစ်ခုကို ဆိပ်ကမ်းအရာရှိက ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီသင်္ဘောက... ဘယ်လောက်မြန်နှုန်းအထိ ခုတ်မောင်းသွားနိုင်သလဲ”

“အများဆုံး... ရေပိုင်ဆယ်မိုင်ပေါ့။ သင်္ဘောက တုန်တင်သင်္ဘောဟောင်းကြီးတစ်စင်းဗျ။ တန်ဆိန်တစ်သောင်းကျော်လောက်ပဲရှိမယ်။ ဒီဘက်မှာ သူ့ ခုတ်မောင်းနေတာ နှစ်အတော်ကြာသွားပြီ”

ဘချုပ်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါကြောင့် သူတို့ကို အလွယ်တကူ ခြေရာခံလို့ မရနိုင်တာကိုး။ သူတို့ရဲ့နေရာက... အမြဲရွေ့လျားနေတာပဲ”

စစ်ရန်နိုင်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

“အကြံအစည်ကတော့ တကယ်ကောင်းတယ်။ အတားအဆီးမရှိ ခုတ်မောင်းသွားလာနေတဲ့ ကုန်တင်သင်္ဘောဟောင်းကြီးတစ်စီး။ အဲဒီအထဲမှာ သူတို့က ဌာနချုပ်ဖွင့်ထားတာ... ချီးကျူးစရာပဲ” ဆိပ်ကမ်းအရာရှိက...

“ခင်ဗျားတို့ပြောတာ တွန့်တော် လုံးဝနားမလည်ဘူး”

“ခင်ဗျား နားမလည်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဘချုပ်က စစ်ရန်နိုင်ဘက်သို့လှည့်၍...

“ဒီကောင်တွေနောက်ကို ရေယာဉ်ယုံနဲ့ မင်းက လိုက်သွား။ နာရီဝက် အချိန်ပေးထားမယ်။ နာရီဝက်အတွင်း... မင်းဆီက ဘာသတင်းမှ မရရင် အဲဒီနရဏီဘုရင်မသင်္ဘောကို တက်ပြီး စီးရလိမ့်မယ်”

“ရှင်းပါတယ် ဘချုပ်”

စစ်ရန်နိုင်သည် ဆိပ်ကမ်းအရာရှိထံမှ အရှည်ပေ တစ်ရာ ကျော်ရှိသည့် သုံးမတ်လုံးကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ဆူးခွချိတ်တစ်ချောင်း ထောင်းယူလိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်၏ ရေယာဉ်ပုံသည် မဟူရာမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ ဘက်သို့ ယုံ့ပုံ့၍ သွားပေသည်။

မြေပြင်ပေါ်မှ သင်္ဘောတို့ လှမ်း၍မြင်လိုက်ရသည်။

နရဏီဘုရင်မသင်္ဘောသည် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ ခုတ်မောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ နရဏီဘုရင်မသည် သန်းတစ်ထောင် တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းများနှင့်အတူ လွတ်ကင်းသောဒေသတစ်ခုသို့ ဦးတည်၍ ခုတ်မောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

သင်္ဘောပေါ်၌ ပါလာမည်ဖြစ်သော ဒါရိုက်တာကြီး၏ အကြံအစည်မှာ လွန်စွာမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပင်ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် မင်းတီးအားထားတစ်ခု မှိပေလိမ့်မည်။ ထိုအချက်သည် အနန္တသီလွန်

www.burmeseclassic.com

စွာ ကြီးမားလှကြောင်း စစ်ရန်နိုင် သိထားသည်။
 ဦးဝေဝါကို ကယ်ထုတ်နိုင်ရန် အရေးကြီးသည်။
 မကယ်ထုတ်နိုင်ပါက ပြဿနာပို၍ကြီးမားလာပေမည်။
 ဦးဝေဝါထံမှ အချက်အလက်များကို ညွှန်ထုတ်ယူမည့် နေရာ
 တစ်နေရာသို့ ဦးဝေဝါ ရောက်သွားပေလိမ့်မည်။
 နရဏီဘုရင်မသည် ရေယာဉ်ပျံ၏ရှေ့ဘက် တစ်နိုင်ခန့်အတွာ
 ဌ် ရှိနေသည်။
 စစ်ရန်နိုင်က ရေယာဉ်ပျံ၏ အင်ဂျင်စက်ကို ပြတ်တောက်ပြတ်
 တောက်ဖြစ်အောင် အဖွင့်အပိတ် လုပ်လိုက်၏။ ရေယာဉ်ပျံမှာ အယ်
 ညာလူးခါ၍သွားသည်။
 စစ်ရန်နိုင်သည် နရဏီဘုရင်မ၏ဘေးမှတစ်ဖက်၍ နိမ့်ဆင်း ပျံ
 သန်းသွားသည်။ ရေယာဉ်ပျံသည် နရဏီဘုရင်မသဘော၏ ရှေ့ဘက်
 ကိုက်တစ်ရာကျော်ကျော်၌ အင်ဂျင်စက်ကို ရပ်လိုက်သည်။ ရေယာဉ်
 ပျံသည် လှိုင်းလုံးများပေါ်၌ ရှပ်၍ပျံသန်းသွားသည်။
 စစ်ရန်နိုင်က ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ ရေ
 ယာဉ်ပျံကို ချိန်ရွယ် ဦးစိုက်လိုက်သည်။ လှိုင်းလုံးပင့်ဖို့လိုက်ချိန်
 ၌ ရေယာဉ်ပျံသည် တစ်ပတ်ကျွမ်းလည်၍ ရေပြင်ပေါ်၌ ပက်လက်
 ဖြစ်သွားလေတော့သည်။
 စစ်ရန်နိုင်သည် သင်္ဘောနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာမှ ရေယာဉ်
 ပျံတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။
 နရဏီဘုရင်မ ကုန်တင်သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ သင်္ဘောသား

တစ်စု ရှိနေကြသည်။ ပက်လက်လန်နေသော ရေယာဉ်ပျံပျက်ကို
 ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြသည်။
 စစ်ရန်နိုင်သည် မိနပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်၏။
 သူ၏ခြေဖဝါးအောက်ဘက်၌ တပ်ဆင်ထားသော ဇီဝယန္တရား
 ဧကန်များကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ပေါင်အတွင်းဘက်၌ ထည့်သွင်း
 ထားသော အောက်စီဂျင်ဘူး အသေးစားတစ်ခုနှင့် မျက်နှာစွပ်မှန်
 ကို တပ်ဆင်လိုက်သည်။
 ဆိပ်တမ်းအရာရှိတို့မှ တောင်းယူလာသည့် ချိတ်နှင့်ကြိုးကို
 ပန်း၌ ရစ်သိုင်းထားလိုက်သည်။
 ပက်လက်လန်နေသော ရေယာဉ်ပျံမှာ ရေအောက်သို့ ငုပ်၍
 ပျောက်ကွယ်လုနီးပါး ဖြစ်နေပေသည်။ စစ်ရန်နိုင်သည် ရေပြင်
 အောက်သို့ ငုပ်လျှိုး ထိုးဆင်းသွားသည်။
 နရဏီဘုရင်မ ကုန်တင်သင်္ဘောသည် ပေသုံးရာနီးပါးမျှ ကွာ
 ဝေး၍ နေပြီဖြစ်သည်။ စစ်ရန်နိုင် ကြိုတင် ယူဆထားသည့်အတိုင်း
 ရေယာဉ်ပျံက ရပ်တန့်၍ ရေယာဉ်ပျံကို ဆယ်ယူခြင်း အလျဉ်းမရှိ
 ပေ။
 စစ်ရန်နိုင်သည် သင်္ဘော၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်ဘက်သို့ ငုပ်
 လျှိုး ထူးခတ်သွားသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် တစ်ဖက်၌ စစ်ရန်
 နိုင် ပေါ်လာသည်။
 လက်ထံမှ ချိတ်ဖြင့် သင်္ဘောလက်တန်းကို လှမ်း၍ပစ်လိုက်
 သည်။

သင်္ဘောလက်တန်းနှင့် သံချိုက်တို့ ချိတ်မိသွားသည်။ မည်သူမျှ အသံကြားမိပုံ မပေါ်ပေ။ စစ်ရန်နိုင်သည် ကြိုးကိုဆွဲ၍ တွယ်တက်လာခဲ့သည်။

နောက်ထပ် နာရီဝက်မျှအကြာတွင် သင်္ဘောသည် နိုင်ငံတကာရေပြင်သို့ ရောက်သွားပေတော့မည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် သင်္ဘောဦးဘက်သို့ ပြေးသွားသည်။

ကျောက်ဆူးချ ရစ်ဘီးကြီးနား၌ ဝပ်ချလိုက်၏။ သူ့အနားသို့ သေနတ်ကျည်ဆန်များ ပျံ့ဝဲ၍ ဝင်လာကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ကျောက်ဆူးချရစ်ဘီး၏ ဂီယာမောင်းတံကို ဖမ်း၍ ဆွဲဖြုတ်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျောက်ဆူးကြိုး ဖြုတ်ချသည့်ပင်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။

ကျောက်ဆူးကြီးသည် တဝေါဝေါတချွင်ချွင်မြည်လျက် ရေအောက်ရှိ ရွံ့မြေထဲသို့ ထိုးဆင်းသွားသည်။

ပေါင်ငါးထောင်ကျော် အလေးချိန်ရှိသည့် ကျောက်ဆူးကြီးက သင်္ဘောတစ်စီးလုံး ရပ်တန့်သွားစေသည်။

သင်္ဘောမှာ ကျောက်ဆူးကြိုးကို ဦးတည်၍ ပတ်ချာလည် ခုတ်မောင်းနေသည်။

ရန်သူတစ်ဦး ပြေးဝင်လာသည်။

လက်ထဲမှ ဂီယာမောင်းတံဖြင့် လွှဲ၍ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

ဂီယာမောင်းတံသည် ထိုလူ၏ ရင်ဝတ်တည်တည့်သို့ စူးဝင်သွား

သည်။ ထိုလူမှာ အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ အသက်ပျောက်သွားသည်။ စစ်ရန်နိုင် သင်္ဘော၏အလယ်ပိုင်းသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ၏နောက်မှ ကျည်ဆန်များက ပျားပိတုန်းကောင်များနှယ်လိုက်ပါလာကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် သင်္ဘောဝမ်းအတွင်းသို့ လှေကားမှ ပြေးဆင်းသွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်၏နောက်မှ အစောင့်နှစ်ဦး ပြေးလွှား လိုက်ပါလာသည်။

စစ်ရန်နိုင်က စကြိုအကွယ်၌ရပ်လိုက်သည်။ အစောင့်နှစ်ဦး ပြေးဆင်းလာသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ပထမတစ်ဦးကို လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်၏။ နောက်တစ်ဦးကို မြှောက်၍ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

အစောင့်နှစ်ဦးလုံး သတိလစ်၍ လဲကျသွားကြသည်။ ထိုအချိန်၌ သင်္ဘောနောက်ဘက်ခြမ်း၌ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ဆင်းသက်၍လာသည်။

❧

ဒါရိုက်တာကြီးသည် သင်္ဘောမာလိန်မှူးထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပုံစံနဲ့... တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်တာလဲ။ လူဘယ်နှောက်

www.burmeseclassic.com

ဝါသလဲ”

အချိန်အတန်ကြာမျှ နားထောင်နေပြီးမှ ဒါရိုက်တာကြီးက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ် ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဘာ... လူတစ်ယောက်တည်းက တိုက်ခိုက်တာ မဟုတ်ရဲ့ လား။ ဒီကိစ္စကတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ကဲ... ထားလိုက်တော့။ ရဟတ်ယာဉ်မှူးကို ပြောလိုက်။ ခရီးသွားဧည့်သည် လာတော့မယ် လို့”

ဒါရိုက်တာကြီး တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။

ဒါရိုက်တာကြီးသည် ဖိုင်တွဲများကို လျှင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်၍ သူ၏လက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ ထိုး၍ထည့်နေသည်။

သူ၏စာရေးမလေးက...

“ကျွန်မရော မလိုက်ရဘူးလား”

ဒါရိုက်တာကြီးက...

“ရဟတ်ယာဉ်က သေးတယ်။ လူတစ်ယောက်စာပဲ နေရာရှိ တယ်။ မင်းရဲ့အရည်အချင်းကလည်း နုပါသေးတယ်”

ဒါရိုက်တာကြီးက သူ၏လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ အော်တိုမက်တစ် ပစ္စတိုတစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဦးဒေဝါကိုတော့ မင်းအတွက် ငါက ရှင်းထားပေးခဲ့မယ်”

ဒါရိုက်တာကြီးသည် အစည်းအဝေးခမ်းမကြီးကို ဖြတ်၍ လျှောက်သွားသည်။

ဦးဒေဝါ၏ အခန်းသော့ကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် အသံတစ်သံကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ထံသို့ ဦးတည်၍ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေသော စစ်ရန်နိုင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးသည် စစ်ရန်နိုင်ထံသို့ သုံးချက်တိတိဆင့်၍ ပစ်ခတ်လိုက်၏။

ဒါရိုက်တာကြီးသည် သေနတ်သမားတစ်ဦး မဟုတ်။ လက်မြှောင့်သူလည်း မဟုတ်ပေ။

ကျည်ဆန်များက စစ်ရန်နိုင်ကို မထိဘဲ နံရံများသို့သာ ထိမှန်သည်။

စစ်ရန်နိုင် ရှေ့သို့ ဆက်၍လျှောက်လာသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးသည် သူ၏ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်၍ပြေးဝင်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် ဦးဒေဝါ၏အခန်းရှေ့၌ ရပ်လိုက်၏။

တံခါးကို အားကုန် ဆောင့်ကန်လိုက်၏။

တံခါးမှာ အချိန်ပြင်းစွာ ပွင့်ထွက်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က အခန်းထဲသို့ လျှင်မြန်စွာ ဝင်သွားသည်။

ဦးဒေဝါမှာ ဇေဝဇေဝါအမူအရာဖြင့် ခုတင်ဘေး၌ ရပ်နေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က...

“ဦးဒေဝါ မဟုတ်လား”

“ဦးဒေဝါကို တွေ့ခဲ့ရရင် သူ့ဆီကိုဝင်ပြီး နှုတ်ဆက်ပါလို့”

ဘချုပ်က မှာလိုက်ပါတယ်”

ဦးဒေဝါသည် စစ်ရန်နိုင်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခဏလောက် သွားခွင့်ပြုပါဦး”

စစ်ရန်နိုင်သည် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ပြေးထွက်လာသည်။

လေထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

ဒါရိုက်တာကြီး၏ ရုံးခန်းတံခါးကို ခြေအစုံဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။

ဒါရိုက်တာကြီး၏ ရုံးခန်းတံခါးမှာ ထူထဲသော သံမဏိတံခါးချပ်ကြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် သံမဏိတံခါးချပ်ကြီးမှာ သံဖြူဘူးခွံတစ်ခုကဲ့သို့ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး၍ ပြုတ်ထွက် လွင့်စဉ်သွားပေသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးသည် သေနတ်ကိုကိုင်လျက် အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေသည်။

စာရေးမကလေးက အခန်းထောင့်၌ ခို၍ဝပ်နေသည်။

ကျည်ဆန်တစ်တောင့်သည် စစ်ရန်နိုင်၏ပါးဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုး၍ဝပ်ချလိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်က ပြန်၍ ထလာသောအခါ၌ သူ၏လက်ထဲတွင် သံမဏိတံခါးချပ်ကြီးကို မ၍ ရှေ့မှ အကာအကွယ်ပြုထားလိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က...

“ခင်ဗျားရဲ့သေနတ်ထဲမှာ ကျည် (၇)တောင့် ပါတယ်။ ခင်ဗျားအခု လေးတောင့် ပစ်ပြီးသွားပြီ။ နောက်ထပ် ခင်ဗျား သုံးတောင့် သုံးခွင့် ရှိသေးတယ်”

ဒါရိုက်တာကြီးက ဒေါသတူကြီး ရေရွတ်၍ ပစ်လိုက်သည်။ ကျည်ဆန်က သံမဏိတံခါးကို ထိမှန်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က သံမဏိတံခါးကြီးကိုကိုင်၍ ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ “နှစ်တောင့် ကျန်တယ်”

နောက်ထပ် ကျည်တစ်တောင့်က သံမဏိတံခါးကြီးကို ထိမှန်သည်။

“တစ်တောင့်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

စစ်ရန်နိုင် ရှေ့သို့တိုး၍ လျှောက်လာသည်။

သံမဏိတံခါးကြီးကို ကိုင်ထားသဖြင့် စစ်ရန်နိုင် ရှေ့ဘက်သို့ ဘာမျှ မမြင်ရပေ။

ရွတ်တရက် ဒါရိုက်တာကြီးထံမှ အသံပေါ်လာသည်။

“စစ်ရန်နိုင်”

“ခင်ဗျား... ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဘောလံဗယ်ယာရင်တွေ သင်္ဘောဦးပိုင်းက ဝမ်းဗိုက်အထိမှာ

www.burmeseclassic.com

၂၇၄ * ဇော်ထက်အောင်

စစ်ရန်နိုင်ငံနှင့် ဖဟာယန္တရားလူသား * ၂၇၅

ရှိတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဒါရိုက်တာကြီး”

စစ်ရန်နိုင် ဈေ့သို့တိုးလာသည်။

နောက်တစ် ကျည်တစ်တောင့် ပစ်ခတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သံမဏိတံခါးကြီးကို ကျည်ဆန် လာရောက်ထိမှန်ခြင်း မရှိပေ။

စာရေးမလေးက အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က သံမဏိတံခါးချပ်ကြီးကို ပစ်ချလိုက်၏။

ဒါရိုက်တာကြီးသည် ကြမ်းခင်းတော်ဇောပေါ်၌ မှောက်လျက် သား လဲကျ၍ သေဆုံးနေပေသည်။

သူ၏ဦးခေါင်းမှာ ပွင့်ထွက် ကြေမှုလျက်ရှိပေသည်။

စာရေးမကလေးမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ဝိုကြွေး၍ နေ၏။

စစ်ရန်နိုင်က ဒါရိုက်တာကြီး၏သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က သေနတ်ကို လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်ကိုင်၍ ညှပ်ချေပစ်လိုက်၏။

သေနတ်တစ်လက်လုံး သံတိုသံစတစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ဦးဒေါဝါသည် စစ်ရန်နိုင်၏ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ဦးဒေါဝါ၏လက်ထဲသို့ သေနတ်အပိုင်းအစပုံကို တညှပ်ပေးလိုက်သည်။

ဦးဒေါဝါသည် သူ့၏လက်ထဲမှ သံတိုသံစများကိုသာ တခုတကြွ နှင့် ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိပေတော့သည်။

☞

ဇော်ထက်အောင်

1- 8- 2007

2:00 PM

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဧည့်သည်များ

ဝင်ရန်ခိုင် / နိုင် / မဟာမိတ်များ